

על התורה ועל התמורה

קובץ מאמרים

על פת הקבים ופשטי קזב

(משטים מזדך הישר אחרי הכזב, רש"י).

על אמונה ונדשה ותוכה ונדשה

על האלהת אדם בן תמותה

ועל מינוי קשית.

להערות ובירורים
וכן להשגת הספר בישראל

ת.ד. 18016 ירושלים

מחיר הספר 8 ש"ח

לל דמי משלוח אוצרות התורה
אוצרות השנה

נערך: על ידי שלומי אמוני ישראל

ובני פריצי עקד ינשאו להעמיד סזון ונכשלו.

ומקשיעי ברית יתניף בנדלקות.

ועם יודעי א-להיו יתזמו וקשו. ומשכילי עם יבינו לרבים.

ומן המשכילים יכשלו לצרוף בהם. ולבבר וללבו עד עת קץ.

(דניאל יא)

ספר

על התורה ועל התמורה

בו יתבררו ויתלכנו הדברים, ויתגלו לעין כל, החליפות והתמורות, באמונת ישראל סבא, ובתורה ומצוותיה, ובדרכה של היהדות, וכן באורחותיה ומחשבותיה של החסידות, שחוללה תנועת חב"ד בראשות מנהיגה האחרון, במסתרים ובגלוי, בכוונות נסתרות וגם גלויות, מתוך מניעים מוזרים ותמהוניים, ולמען מטרה משיחית זרה ליהדות...

הספר לא נכתב חלילה לשם התנצחות. ובודאי שלא לשם קינטור. יותר משנכתב בדיו, נכתב בדם ובדמע, ולמען התועלת.

הספר אינו נצרך למי שמכיר אותם ואת שיחם ושיגם מקרוב, כי כל אשר מוהר לב לו, ויש בו משהו מן חמשהו של ו"הדיחו ביראת ה'", יודע ומרגיש שרוחות זרות שמקורם בשדות זרים מנשכות שם, שמים הרעים מהם שתה מנהיגם במיטב שנות חינוכו, אותם הוא משקה לעדריו. אבל צורך השעה הוא, למי שאינו מכירם, ולתמימי דרך, האוהבים לראות אך טוב בכל, והמים הזידונים הגואים מאד לאחרונה, עלולים להציפם חלילה.

המוציא לאור :

A. NEWMAN

5. PERCY ROAD

MARPATE

KENT

ENGLAND

כל הזכויות שמורות

בדפוס :

ANTHONY ROWE LTD.

CHIPPENHAM,

הכהרה

כיון שהדברים המתגלים בספר זה הם מהחמורות.
מחובותינו איפוא להבהיר שאין הדברים מתייחסים לכל
אשר חסיד חב"ד מתקרי.

כוונת הספר הוא לדביר מאנשי חב"ד שאכן המידו
אמונת ה' עתיקה המסורה לנו מדור דור לאמונות
חדשות.

יודעים אנו שיש ביניהם ידאי ה' באמת אשר כאבם
בלבבם, אך לא אורו אומץ לגלות את אשר בלבבם.

יתן ה' שעל ידי פרסום ספר זה יאורו אומץ לבא לעזרת
ה' בגבורים.

תוכן הענינים

ז	במקום הקדמה
יג	דאס ווארט אין אידיש
יט	"...העמיד עצמו בגוף"
	עוקר דבר מן התורה
מא	(סוכה, סעודה שלישית, מזוזה, צניעות, וכו')
נד	על משה רבינו, רבן יוחנן בן זכאי, שלמה המלך
	חזרת השי"צ...
סב	(חבדאות, מהדורה שניה של שבתאות)
	אהבת ישראל במשנת לובביטש
עט	("העובד עבודה זרה בלא שיאמין בה אין בו חטא ע"ז כלל")
פג	אנשכנו כחמור
צב	התנועה הקרובה ליהדות
קה	דעת תורה
קיג	דעת התמורה
קטז	קיצור הלכות "ליקוטי שיחות"
	סקירה כללית
קכג	(מחלוקת – סיג לשלמות התורה והאמונה)
קלד	דברים זרים ומוזרים
קלח	הויות דאביי ורבא
קמט	נספחים
קעד	ברגע האחרון
קעה	אלון בכות
קעו	הקדמה באנגלית

במקום הקדמה

דברים שנאמרו בכינוס אנרכים ע"י הרב הגאון ר' לייב
מינצברג שליט"א ראש ישיבת המתמידים רבם ומורם
של בני הציבור הירושלמי

רבות היססתי אם לדבר על כך, כי מלכתחילה אין רצוני להתערב בענינים
אלו, אך בטוחני כי יש בזאת ענין של חיזוק, בכחינת "אז נדברו יראי ה' איש
אל רעהו". שכן אנו עומדים בפני מצב נורא שבו החולשה של "אני ואפסי
עוד" שולטת בעוצמה רבה, בפרט לאחרונה. ובעצמי נדהמתי לראות עד לאן
מגיעים הדברים. וכאשר אנו חוזים בתופעות נוראות כאלו, עלינו להתחזק
בעצמנו מפני כך, כפי שאמרו חז"ל "הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן
היין".

הגענו למצב, שאדם עומד עם חוג שלם מאחוריו וסבור, כי הוא המשיח!
והגיעו הדברים עד כדי כך שמחתימים על "עצומות", שאנשים מתחייבים
לקבל על עצמם את עול מלכותו של מלך המשיח וכדו'. דברים נוראים!

מאז ומתמיד ידעתי, שכאשר קם אדם ואמר "אני המשיח", הצביעו עליו
כמי שיש לפל בו בהתאם (וזוכרני עובדות כאלו), אך כאן הדברים חודרים
ומתקבלים בשיוויון-נפש. והביאור פשוט: ישנם דברים בלתי-מקובלים, שאם
יבוא אדם בפתע פתאום ויאמר, מיד הדבר יעורר התנגדות חריפה, ולכן
מעדיפים שיטה של טפטוף הדברים, והטפה איטית במשך זמן ארוך, עד שזה
מגיע אט אט למצב נורא, שמתגבש ברבות הימים.

זה התחיל לפני שנים עם פרסומים ופולפולים של סרק, שטות והבל, שבזה
ביקשו לכבוש את הציבור. וכאשר ראו שהציבור הרחב מתייחס לכך
בחומרה, התנערו מזה ואמרו שרק כמה שוטים אומרים כך והרבי עצמו לא
מסכים עם זה. אך לאט לאט התגלה, שהתפתח מצב בו לקחו עדה שלימה

בת מאות ואלפים, אנשים תמימים וישרים, והטיפו להם בתחילה דעות בלתי מקובלות על מעלת וגדולת רבם, עד שהכניסו כל ראשם ולבם בענין זה, וסימאו את עיניהם שיאמינו בדברי שטות והכל, ויקדישו לזה כל ישותם, עד שהגיעו לשיא נורא זה.

כבר היו דברים מעולם, כמו שבתי צבי וכדו'. נמלו ערך קדוש ונעלה אצל עם ישראל, משיח ה', המשוח מאת הקב"ה לגאול את ישראל בגאולה שלימה, ואשר ימלוך על ישראל וכל העולם, וילמד תורה לכל העם, כידוע. ודווקא משום שמדובר בדבר כה נשגב ונעלה, היו תמיד כאלה שרצו ליטול עמדה זו לעצמם והכריזו "אני משיח" כי בכך מיצו בעיני עצמם את שיא תחושת העליונות.

אמנם, בתחילה חשבתי להימנע מלדבר על כך, שהרי היום עושים מכל ענין "פוליטיקה", וכאילו שייך לחילוקי דעות ציבוריים בין הוגים שונים וכדו' — אך האם אפשר להבליג? הרי הדברים עוברים כל גבול. אנחנו יהודים, ופיהודים אנו מצויים להיחלץ למען כבוד ה' וכבוד התורה. שהרי באים אנשים ולוקחים את תורתנו הקדושה ועושים ממנה ליצנות ממשו נוטלים ערך מקודש ועושים ממנו ליצנות שבליצנותו סבורני, כי אין בתוכנו פירצה נוראה כמו נקודה זו, שהולכת ומחמירה, ויש לזעוק על כך גיוואלד!

תמיד סברתי, שאם יבוא מצב כזה, שאדם ייצא בצורה גלויה שהוא משיח, יסובכו אנשים ראשם ויאמרו: עד כאן... לא האמנתי, שאנשים מסוגלים להיסתף אחרי רעיון כזה.

באים ומתייחסים בביטול ואומרים: "סתם משוגעים". וכי תשובה היא זוג הלא מדובר בחוג שלם למאות ואלפים, שמטיפים להט בצורה גלויה, ועוסקים בכך אנשים ונשים. הרי גוזלים מהם את נשמתם נוטלים את רגשי הקודש שלהם ואמונתם התמימה ומכלכלים את ראשיהם במבט של שקר וטעות. גם אם יבואו ויאמרו, שכיוון תורתנו הקדושה אין כאן, שכן מדובר בשטויות והבלים ילדותיים, הרי ודאי יש כאן דבר חמור זה, של רציחת הנשמה של האדם בעודו חי, שמרוב בלבול הדעת נותן האדם את פל נפשו ורגשותיו הנעלים עבור מטרות מוטעות, לאחר שהטעוהו ובלבלו דעתו ולקחו ממנו נשמתו, שמיועדת להתעלות אמתית ומשפיעים אותם

להקדיש את פוחותיהם הרוחניים לדברי שפות והבדל (בכחינת "גדול המחטיאו יותר מן ההורגו").

כבר בתחילת נשיאותו דיבר בצורה כזאת, שכאן מתגדל משיח. אינני רוצה לנקוט בביטויים קשים, אך ברור שהלך-רוח זה נובע מחולשות רבות. עתה כבר הגיעו לשיא, שמחתימים על "קבלת עול מלכותו", אך בעצם מדובר בשיטה מיוחדת ובחינוך עקבי של שנים רבות. אמרו שהוא "ראש הפהנדרין" של כל העם היהודי, וכל התלמידי חכמים וגדולי ישראל שבדור אין להם דעה לעומתו ובטלים אליו, כל מיני התבטאויות והמצאות משונות כאלו. לאחרונה אף נקבע להיות "נביא". ממש קשה להאמין, אבל הדברים נדפסים ואנשים תמימי-לב מאמינים בזה וטוענים: אתה יכול להוכיח שלא כך הדבר?...

כל המדרגות נטל לעצמו, גם "נביא" וגם "משיח", ובכך עלה אף על שבתו צבי, שהוא "חילק" התפקידים והעניק את ה"נבואה" לאחר — הוא היה ה"משיח" ונתן העותי היה ה"נביא" — ובא זה עכשיו ומודיע, כי הוא גם "נביא" וגם "משיח"...

לא יאומן! אבל כל זה נכתב, ומודפס ומופץ ברבים.

צריך ללמוד מזה עד לאן עלול האדם להגיע כשיש לו חולשה מסוימת. "השוחד יעזור עיני חכמים", ללא גבול. אם יש רק נגיעה עצמית, הרי אפילו יהודי בדרגה גבוהה יכול להיות כה קטן, עד שאינו שם לב שעוסק בדברים שנראים כהבל ושמות לעיני כל. וממילא יש לנו ללמוד מוסר-השכל מכך, בכחינת "הרואה סומה בקלקולה יזיר עצמו מן היין", עד כמה צריכים לעשות חשבון הנפש, להשתחרר מנגיעות ותחושות של עצמיות ועליונות, ולחיות במחשבה מבוססת ובריאה.

ומה שהתעוררתי בעיקר לדבר הזה, כי שמתי אל לבי לדבר נורא, הרי התפרצות משיחית זו אצל חוג זה, הרי לא הביא ולא יביא אף אחד מחוג אחר להאמין בו ולהיחפך לחסידו. זאת אומרת שמוזר הדבר לכולם וקיימת עמוק בלב הסתייגות מוחלטת משגעון זה. לעומת זאת לא ראיתי אף אחד מאותו החוג שפרש מהם בעקבות זה. מוכח מכאן שכשאדם מאמין בדבר,

וטוב לו בזה, לא יזיזוהו שום דבר שנעולם ומעייל אפי' קופא במחטא. ואפי' קופא בדבר סתום לגמרי. והיינו כי "השוחד יעזור עיני חכמים".

כמה מנוחכת היא הטענה, שאומרים האם תוכל להוכיח שהוא איננו משיח. למעשה, לא צריך כלל להתייחס לכך, וכי צריך להוכיח שהשולחן הזה לא יהיה משיח... התשובה היא, שלא צריך להוכיח שהוא לא המשיח, אלא צריך הוכחה שהוא פן המשיח – וכפרט כאן, שהכל יודעים שהוא לא.

אם בא לפנינו אדם לא מוכר כלל, ויתכן שיש לו מעלות עליונות ושלמות מוחלטת, גאונות, צדקות, דביקות, חכמה ודעת, ויצחק ^{היה} וצדק – אולי אכן ראוי הוא להיות משיח, והכל גלוי לפניו יתברך. אך כאשר מדובר במי שמופך לפולם כבר 40 שנה, וראו בבירור שהוא מגלה פנים בתורה שלא כהלכה, כאשר המציא חידושים לפיהם כאילו כבר יש מצוות שבטילות היום משום שכבר הגיע מצב של לעתיד לבוא וניתקנו הבירורים וכו' וכו' וביטל כמה דינים בפלפולי סרק והבל, והיום עוד כותבים הנמשכים אחריו בסגנון מודרני על המושגים של "מצוות בטילות לעתיד לבוא" ועל "תורה חדשה מאיתי תצא" וכו' וכו', כמו שכתב שכהיום מותר לאכול קודם התפלה ונתבטלה האיסור כיון שהיום כבר ניתקן כל הבירורים, כי סיבת האיסור הוא שהמאכל לא היה מבורר, וצריך כח התפילה בכדי שיוכלו לתקנו. וכעיוס... פילפול שלם של סרק. ושינה בסוכה שעקר בפילפול של הבל וכן סעודה שלישית בשבת הן כבר מהמפורסמות.

ועוד יש לדבר על ביוזי תלמידי חכמים מכל החוגים, וכיבוד הרשעים, ו"אני ואפסי עוד", ו"הפורש מן הציבור" ועוד. הרי בכל עניני היהדות עליהם נאבקו כל חוגי הציבור החרדי – הוא תמיד עמד מן הצד, ואדרבה כירסם בכל המאבקים וקירר את האווירה בהשקפות שצריך להיות יפה וטוב ולהתייחד עם כולם – אבל רק עם החרדים ויראי ה' התנהג בריחוק. כל זה דברים ידועים לכל. ואפילו אם פועלים פעולות בתחומים שונים, אין זה מצדיק העוולות הללו – והרי מי שמקבל עליו כל התורה אפילו חוץ ממצוה אחת, הרי הוא מין. וממילא, אדם עם הנהגה כזו ודאי אינו משיח, כי כבר "התגלה". וממילא כל הנוסח הזה של דיבורים עליו כ"משיח", יש להתייחס אליהם ממש כליצנות לפורים, ולא יותר.

מעניין לציין שאפילו כשהם יודעים, שכולם מלגלים על כך, הם ממשיכים להאמין בזה. האין רואים בכל זה עד כמה מגיעה חולשה של אדם?

וכאשר אנו רואים כיצד אפשר ליפול בחולשה נוראה כזו, צריך להתפלל לה' שיאיר עינינו, שלא ניפול אף פעם כפתיים ושוטים, ונמצא רק את האמת.

האמת היא, פי פל הוג, בפל מקום, פל משפחה ופל בית יהודי, צריכים לקום ולהוקיע דברים מעין אלו. הלא כאשר עושים ליצנות על חשבון התורה הק', פוגעים בציפור נפשנו. מה היא תכלית חיינו להיות נאמנים לה', שומרי תורתו ומכבדי שמו, לעובדו וללכת בדרכיו — וכאים כמה לצים ועושים ליצנות מכל הדברים המקודשים שלנו.

ובכלל כל המושגים האלו לדבר ולכרר מי הוא המשיח וכו' וכו' הם דברים שלא הורגלנו בכך מדורות הקודמים.

הללו מקימים מנגנון אדיר להפיץ שטויות והבלים, לבזות את התורה ולומדיה ולהביע שחצנות של מחלוקת. הלא הם היחידים ששמחים ועוזים על כך שיהיה פירוד ומחלוקת בתוך היהדות החרדית, והכל מותר תחושת עליונות של "אני ואפסי עוד", ומבטלים גם את גדולי הדור שעבר, שהיו מקובלים על כל החוגים, כמו החזו"א החפץ חיים, מכיון שאינם נמנים על חוגיהם — ועוד כהנה וכהנה.

סיסמתם "יפוצו", וזה סגולה לביאת המשיח ומשום כך צריך להדפיס למפרת הדפסה את "התניא" בכל מקום ובכל עיר אפי' שלא יבוא לדיבוי לומדים, ומבזזים הון עתק וכוחות אנושים רבים בשביל שטויות והבלים הללו. הלא אם משאבים אלו היו מנוצלים לדברים אמיתיים הרי יכלו באמת להציל את מצב הרוחני של הדור.

והלא כולם יודעים את כל זאת בליבם פנימה, אלא שחוששים לדבר. ויש טוענים, שכביכול זה "פוליטיקה". ואם כן, עד היכן הגבול? אולי לדבר נגד "מזרחי" זה גם "פוליטיקה"? הלא גם שם היו בעלי כשרונות הבקיאים בתורה, ובכל זאת הכל יודעים ששיטת "המזרחי" פסולה ואומרים זאת בקול רם, שכן כל מי שנאמן לה' צריך להוקיע שיטה פסולה — והוא הדין בענייננו. והאמת

על התורה ועל התמורה

היא, שלא לדבר זה פוליטיקה, משום שנושה חשבון של רווח והפסד אישיים.

יודעני, כי גדולי תורה שהגיעו להוראה ומורים קבעו שמה שאומרים עליו שהוא בבחינת "עצמותו יתברך" דרי זה בבחינת עבודה זרה.

ועתה הגיעו למצב שכל רבניהם חתמו על עצומה זו בענין "משיח" — דברים נוראים איפה כולכם? מה קורה פה? מדוע רבנים ובתי דינים לא יוצאים במחאה? הלא עלינו להזיר עצמנו מן היין.

דאס ווארט אין אידיש

מיט א פערציג יאר צוריק בין איך אין באן געפארען קיין ווין מיט אן עלטערע חסיד חב"ד, אין א שמועס מיט עם, האט ער מיר ערקלערט, אז חב"ד מיינט "ביטול היש", פרעג איך עם, גיט מיר דאס צופארשטיין, מוטיגליך האט ער מיר פארציילט דעם קומענדיקע ערציילונג.

איינער פון אנ"ש אין די צייטען פון אלטען רבי, א מלמד אין א קליין שטעטל, איז געקומען צום רב פון שטעטעל מיט תערומות אויפן וועג ווי דער שוחט איז בודק די ריאות, האט ער ^{עצמו} ^{אוצרות השות} דער רב אפגעשטערט וואס האט זיך א מלמד צו מישען אין אזעלכע זאכן, ווען דער מלמד איז אויף יום טוב גיווען ביים רבי איז ער אריין אויף יחידות און גיבעטן אן עצה, דער רבי האט אין קורצען גיענטפערט: מדארף האבען מסירות נפש, דער מלמד פארט צוריק אהיים אין שטעטל גייט נאך אמאל אריין צום רב, דער רב זאגט עם, עניני שחיטה דארף באהאנדלט ווערן דורך תלמידי חכמים, האט עם דער מלמד גיענטפערט נו מיר קענען לערנען, באלד האט מען גענומען דעם ספר מהרש"א אוועק גילייגט פארן מלמד, דער רב האט גענומען די גמרא מיט תוספות, און מהאט זיך פארהערט, דער רב האט גיזעהן מיט וועמען ער האט דא אן עסק, איז ער שוין גרייט גיווען צו הערען וואס דער מלמד האט צו זאגען וועגן די שחיטה, — ענדיגט צו דער חסיד חב"ד די מעשה לערענט אונז אז צו זאגען אויף זיך אז מאיז עפעס דארף מען האבען מסירות נפש, היינט זעהן מיר אז די גאנצע אינהאלט פון חב"ד איז ממש פונקט פארקערט, בלאזען פון זיך נאן פטאפ.

דער רבי הרש"ב ז"ל איז גישטאנען בראש הלוחמים אנטקעגן די ציוניסטישע באוועגונג, היינט זאגט מען ניין, עם שטימט נישט מיטן דרך הבעש"ט.

אמאל האט אין חב"ד פארנומען א פלאץ א איד וואס האט אוועק גילייגט עבודה ביים דאווענען, היינט איז דער עיקר זיפוצו, פויקען פון זיך, אזוי

ווייט אז זיי האבען מזכה גיווען דעם אמעריקאנעם פרעזידענט ראייגען זאל צינדען חנוכה ליכט, דעם גוי ראייגען.

א איד וואס איז מדקדק אין כשרות איז ביי זיי צושפאט און צו שאנד, ווייל ער ווייסט נישט פון פנימיות התורה, ווי קומט דאס אז איינע וואס האט א שייכות צו פנימיות התורה זאל זיך פאטעקראפירען מיט די פלפלת הידוסי, עס שטייט דאך אין פסוק ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם.

אמאל האט מען פארציילט צום פ"ק הגה"צ מרן אדמו"ר זצוקללה"ה, אז דער ליובאוויטשער רבי רופט עס א צדוקי, דער רבי האט א שמייכל גיגעבן און גיזאגט, מיר האבן נאר גיהערט אז מקען זיין 80 יאר א כהן גדול און צום סוף ווערען א צדוקי, אבער 80 יאר זיין א צדוקי און צום סוף ווערן א כהן גדול האט מען נאך נישט גיהערט.

די חסידים זיינע זאגן אז ווען ער איז גיזעצן אין אנווערסיטעט אין ברלין האט ער גיהאלטן אגמרא אונטערן טיש אז גילערנט, אז י, ד, סאלאבווייציק האט דאס גיהערט האט ער גיזאגט אז עס גלייבט זיך נישט אז ער זאל האבן גילערנט אן א קאפעל אויפן קאפ.

אגב, מיר איז אביסעל א וואונדער ווי באקאנט האט ער זיך גילערנט ווי צו בויען שיפען, ער אלץ משיח וועט דאך נעמען די אידן על כנפי נשרים, צו וואס טויג עס שיפען.

ווי באקאנט האט זיך דער פריסקער רב ז"ל אויסגעדריקט נאך פאר 40 יאר צוריק: דער משוגענער האט זיך איינגירעדט אז ער איז משיח.

די היסטוריע לערנט אונז ווי ביטער די אלע משיחים האבען אפ גיענדיגט, פארשטייט זיך וואספארא סוף עס ערווארטעט זיי, — דערווייל איז א גרויסע מצוה אפ צוראטעווען פון זיי וואס עס לאזט זיך, און אפפונג געבן אויף שוואכע זאלן דארטן נישט אריין פאלן ח"ו.

רבתי דא האנדעלט זיך וועגן אמשוגענער, מאכט אויף די אויגן און

זעהט, אין כלל ישראל זיינען דא טאג טעגליך שויןדעליכע טראגעדיעס, אין לך יום שאין קללתו וכו', ער עסט שוין נישט ווייניגער ווי דעם לויטן.

ער האט זיך גיקרוינט אלץ "נביא" וויל זיין שווער איז גיווען אנביא, כחיים פון זיין שווער האט קיינער בכלל נישט גיהערט אז זיין שווער האט נבואה.

און ווי גייט דער פאראד פון משיח, די ערשטע גייען בלהא מיט זלפה, פאר זיי וועט זיין מורי וחמי. פאר וואס עפעס זאלן מענער מיט ווייבער גייען צוזאמען, זאלען בלהא מיט זלפה גיין מיט רחל און לאה, אנשטאט זיי זאלן זיין צלפחד מיט חירם, אדער גאר זיינע צוויי שמשים.

אין אפארברענג האט דער נביא איבער גידרייט זיין בעכער און באפוילן אלע חסידים זאלן איבער דרייען, ער האט גליכטייטיג מגלה גיווען דעם טעם ווייל אין בית המקדש זיינען די בעכערס פון מנורה גיווען פארקערט, — וויזטאויס אז אזוי איז גיווען אין זיין בית המקדש.

די דורות ביי עם גייען אויפן זעלבן וועג, חז"ל זאגן: אם הראשונים כמלאכים אנו כבני אדם וכו' דאס הייסט אז די פריערדיקע זיינען גרעסער, ער אבער האט פעסט גישטעלט אין זיינע אמאמר אז דער בעל התניא איז גרעסער גיווען פון רבן יוחנן בן זכאי, אין א צווייטע מאמר אויף די אושפיזין אין סוכות, בשליסט ער גאר צו קאנקארירען אברהם אבינו, דעם ערשטן טאג סוכות, קומט אויך דער בעל התניא אין סוכה משלים צו זיין אברהם אבינו, ווייל אברהם איז נאר דער חלק פון נגלה פון די תורה עם פעלט די נשמה, פנימיות התורה איז נישט שייך אן דעם אלטן רבי, אזוי אויך פילט משה רבינו די פנימיות התורה, קומט א צווייטע חב"ד רבי דערלייבטען, — אין א דריטע מאמר גיט ער צו פארשטיין, ווי אזוי ער איז גרעסער פון בעל התניא, ווייל ער איז דאך דער זיביטער רבי. עפרא לפומא.

תכלית: פנימיות התורה, וואס סאיז נוגע צו נגלה שרייבט ער אין א מאמר ידוע, אז אויב יעדער זאך וואס ער וועט באפוילען וועט מען זוכען צו עם שטימט מיטן באר היטב, אדער מוועט פרעגן ביי א מורה הוראה, אזוי קען מען נישט בריינגען משיח.

שומו שמים, עם הייסט דאך, אז אויב כלל ישראל פירט זיך אויף לויט די הלכה המקובלת לנו מדור דור, קענען זיי נישט אויסגלייזט ווערן.

מיר האבן אראפ גיבריינגט עטליכע עקזעמפלען, פן דעם קען אבלינדע זעהן און פארשטייען זיך צו דערווייטערן פון זיי.

היינט גייען זיי ארום, אלע זאלען זיך אונטער שרייבן אז ער איז משיח, די ערשטע שרייבן זיך אונטער די ווייבער, גלייכצייטיג באקומט ער פון זיי זיין קרוין, נאכדעם די מענער, כהלכות אמעריקה, ליידיס פירסט, אז אלע אנ"ש האבן גיהתמעט, גייט מען נעמען אונטערשריפטן ביי די גדולי ישראל, באזוכענדיג איינער פון די אדמורים, האט ^{אוצרות התורה} ^{עצמות קדושות} מרמז גיווען אז ער האלט נישט ביי דערביי, די עזות פנימער לאזען אבער נישט אָפּ, וואס איז דאס אזוינס אז איר זיינט זיך מתנגד צום מלך המשיח, דער רבי האט ערקלערט, איך האב גיליינט אין נ"ך אז סאיז גיווען אנביא באזונדער, א קעניג, א כהן גדול, א. א. וו. — איר אבער אלעס וואס סאיז נאר דא האט איר שוין פארכאפט פאר אייער רבי, מיר גארנישט איבער גילאזט...

מענטשן וואונדערן זיך זייער. דער רבי האט קיין מאל נישט מוחה גיווען אויף די גזירות האימות אין ארץ ישראל גיום בנות, נתוחי מתים וכו' וכו', — איין מלחמה האט ער אן געפירט, אז די כנסת המינים זאל מאכען אנזיען וועגן מיהו יהודי, אכטצען יאר האט ער געפירט די מערכה, און איין העלן טאג האט זיך דאס פארענדיגט, וואס האט דא פאסירט מיט עם, עם איז א שווערע סוגיא.

נאך א קשיא איז פארהאנען, רוב כלל ישראל אין אמעריקה האבן ליידע חתונה מיט גויים, און דער רבי רעדט נישט קיין פיפס, אין ארץ ישראל אז עם האט זיך גיהאנדלט וועגן מעוטא דמעוטא, פארקערט ער וועלטן.

ווייזטאויס אז מדארף מחלק זיין פון איין גוי צום צווייטן, דער רבי האט דאך אריין גענומען אויך די גוים אונטער זיין שוין, ממילא איז נישט שייך זיי צו קעמפן, דאגעגן אין ארץ ישראל איז דאס בעיקר נוגע די אראבער, נו זיי גיפעלן עם דאך נישט כידוע, דארף מען זיך שלאגן, ביז ווען אז עם האבן אן געהויבן קומען מאסן גוים און דעם גרויסן עליה, האט דער נביא משיג גיווען

ברוח קדשו, אז די רוסען האבן א דין ווי די אמעריקאנער גויים, איז זאל ווערן שטיל.

וועוד זדעיקר: בהכל פיו קעניגט ער אויף די גאנצע וועלט, ביי זיך אין געסעל אז די שווארצע קאמאנדווען, ענטפערט ער אָפּ איינער וואס האט עס גיפרעגט, איך וויל נישט רעדן וועגן דעם, אזאך וואס דו קענסט גארנישט טאן, און איך קען גארנישט טאן, צו וואס דארף מען רעדן.

עס וואונדערט מיר אז דער פלא הדורות, כהן גדול נביא ומלך אורים ותומים וכו' וכו' רעדט אן א מאס, איז גיווארן גיליימט, אז עס קומט עפעס צו טאן בפועל ממש למטה מעשרה.

דעם ספר האבן מיר א נאמען גיגעבן "על התורה ועל התמורה" ווייל די ציונישטישער קליפה וואס וויל בייטען די תורה המסורה לנו דערמאנט די ציונישטישע קליפה וואס וויל בייטן די גאולת ישראל האמיתית און אויף זיי האט דאך דער פ"ק הגה"צ מרן אדמו"ר זצוקללה"ה גישריבן הספר "על הגאולה ועל התמורה".

דער רבי זיע"א שרייבט דארט אין די הקדמה וז"ל:

...לשון הכתוב וימירו את כבודם צ"ב, דהלא היה המרה זו בעיקר האמונה לא בענין הכבוד כלבד... ומוכח שלא המירו ח"ו את עצם אלקותו ית' כלל וכלל לא, אלא המירו את הכבוד, כי לפי דעתם נתנו כבוד להשי"ת באמדם אלה אלקיך כי הו' כוונתם ע"י השי"ת שהוציאם ממצרים וחשבו שנתנו בזה כבוד ושבח להשי"ת, אבל כיון שנתערב בזה כוונה לאמצעות הצורה שבעגל, נתחלף הכבוד שנתנו להשי"ת לכבוד של עגל הזהב שלומדים מזה לעשות עגל לע"ז ומדויק לשון הקרא וימירו את כבודם.

...ויש עוד בענין אמרם על הגאולה ועל התמורה כי נודע מפי סופרים וספרים שבכל עת שנתעורר למעלה איזה פקודה לגאולתינו ופדות נפשינו מתחכם השטן להחליף בגאולה של שקר המביא צרה וצוקה וחשך ואפילה בעולמם. ורמז הרבינו גרשום זלה"ה במס' תמיד דף ל"ד על מה שאמרו שטנא נצח כתב שם בפירושו וז"ל אל תתמה ע"ז שהשטן הוא נוצח, שמתעה אותם ונותן להם גאולה ולכסוף יורדין לגיהנם. עכ"ל הקדוש.

על התורה ועל התמורה

זאל השיית העלפן אז דער קליסה זאל צופאלן ווערן תיכף ומיד ממש
לויט אלע פירושנים, און מיר זאלן אנבקעגן גיין דעם גואל צדק בתשועת
כל ישראל במהרה בימינו אמן.

"...העמיד עצמו בגוף"

גופא דעובדא הכי הוי. עמוק הייתי עם ידיךי בהעלאת ילדי צ'רנוביל לארץ ישראל, באחד משלבי העליה הועמדנו בפני הכרעה קשה (אין כאן המקום לפורטם) ולא ידענו את הדרך נלך בה. מצד אחד קיים חשש של פיקוח נפש שהוא דוחה כל התורה, ומצד שני אולי החשש מוגזם. אחד מידידי שעסק איתי יחד בנושא הנ"ל שהינו חסיד ליובביטש אמר לי שלו אין כל התלבטויות, הוא ישאל את הרבי וכפי רצון הרבי כך יעשה. הגבתי לו כמסיח לפי תומי, "אקוה שרצון הרבי יהיה בהתאם לרצון הקב"ה. ענה לי, "אל תערבב לי כאן ענינים אחרים אני עושה את רצון הרבי, וזהו!"

משום מה, לא ייחסתי לתגובה זאת משמעות מהותית מיוחדת.

בשלב יותר מאוחר, כשעברתי על כתבות בעתונים, בנושא העלאת ילדי צ'רנוביל למיניהם, קראתי גם כתבה-ראיון עם הרב שמואל חפר – חסיד חב"ד, בעתון "כפר חב"ד" (אב תש"נ).

אוצרות התורה
אוצרות השות

והנה מתוך כל הראיון צדה עיני משפט מאוד מוזר של הרב חפר, ואני מצטט: "נזכרתי בסגולה שהרבי הציע פעם לקרוב שלי ב"יחידות": במצבים קשים להגיד פרק כ"ג בתהילים. אמרתי לר' ברקה שיף שימתין לי רגע, יצאתי החוצה, ציירתי לעצמי את תמונת פני קודשו של הרבי שליט"א, ואמרתי בכוונה רבה את פרק כ"ג בתהילים".

ברגע שקראתי את הקטע הזה, נזכרתי בדברי הידיד שאמר לי "אל תערבב לי כאן ענינים אחרים (הקב"ה) אני עושה את רצון הרבי וזהו",

ואז עלו לי ברעיוני הרהורים שכנראה יש כאן אצלם איזו שיטה, אמנם לא הבנתי איזו שיטה יכולה להיות כאן, הרי "שוויתי ה' לנגדי תמיד". ומה הפירוש הקב"ה זה ענינים אחרים?

"דאגה בלב איש ישיחנה", סיפרתי זאת לאחד הת"ח המובהקים, והוא בחיך מר אמר לי מה אתה תמיס אתה נכנס כאן לשדה מוקשים, זה ידוע שהם – החב"ד'ניקים – משתפים שם שמים עם דבר אחר. ולראיה, הראה לי קטע מתוך עתון "כפר חב"ד" (שכט תשמ"ז) המספר על ילד חב"די שנפל לבור ובכה, ובתשובה על שאלה מה הוא חשב בבור, ענה הילד "חשבתי פ"ה הזמן על הרבי, והתפללתי שיבוא להציל אותי מהר". סיים אותו תלמיד חכם מה א"כ אתה מתפלא על המבוגרים שבהם, כך מחנכים אותם מקטנותם.

קוראים כותבים

אשרי החינוך שאלו פירותיו

עמוק. התפעלתי ביותר מתשובתו של הילד, כאשר נל שאלת הכתב "מה עשית בתוך הבור, ועל מה זשבת?" – השיב: בכיתי, כי נפלה לי הכיפה והראש. חשבתי כל הזמן על הרבי מלובביץ, והתפללתי שיבוא להציל אותי מהר. →
 חשבתי בלבי: אלה המחשבות של ילד קטן, בהיותו לבדו, מבוהל ומפוחד, בתוך בור עמוק! – הכיפה שנפלה מראשו הציקה לו, והמחשבה על הרבי שלו העסיקה אותו!
 מה אומר ומה אגיד: אני רק יכול לזכור שבה והערכה על טיב החינוך היהודי השורשי שאתם מעניקים לילדיכם. יבורכו ההורים והמחנכים, שאלה פירות עמלם.

יצחק כחלון
 רחובות

אני אדם לא דתי בכלל, ובכל זאת, אני לא יכול להימנע מלספר לכם על התרגשותי והתפעלותי מסיפור שקראתי בעיתון יומי לפני כמה זמן. האמת היא שלא ידעתי למי למסור את התרשמותי, ורק לפני זמרמה נודע לי על עיתונכם, "כפר חב"ד", ולכן לבסוף שלחתי את מכתבי אליכם.

ובכן, קראתי ב"מעבד" סיפור על הבן הקטן של איש חב"ד מר ברק'ה וולף מקרית מלאכי (שבידיעה הוא מוגדר כ"דובר תנועת חב"ד"), שנפל לבור

הדבר הזה הדליק אצלי נורה אדומה, והחלטתי שאני חייב לחקור את הנושא, ומה השתוממתי לגלות שאכן הדברים באים מלמעלה... והמקרים שסיפרתי למעלה, הם כמפה מן הים ממה שהם – החב"ד'ניקים כותבים במפורש בכיוון זה, ללא פחד ומורא וללא כחל ושרק. זוהי שיטת חיים בעבודתם היומיומית.

ואסדר דבר דבר על אפנו.

בחיפוי בנישא מצאתי 3-4 פעמים שהרבי עצמו מתייחס לנושא הנ"ל, וכנראה שעליהם מסתמכים חסידיו.

שיחות	הוספות / י' שבט	לקוטי	510
<p>מא. דער אמת איז אבער גיט אזוי. כשם ווי ישראל אורייתא וקוב"ה כולא חד, גיט נאָר וואָס ישראל מת-קשרין באורייתא ואורייתא בקוב"ה. נאָר טאַקע חד ממש, אזוי איז אויך די התקשרות פון חסידים מיטן רבי'ן. גיט ווי צוויי זאַכן וואָס פאַראייניקן זיך, נאָר עס ווערט כולא חד ממש. און דער רבי איז גיט קיין ממוצע המפסיק נאָר אַ ממוצע המחבר. במי-לא איז דאָך ביי אַ חסיד, ער מיט דעם רבי'ן מיט דעם אויבערשטן איין זאך.</p>	<p>מ. קען מען דאָך פרעגן: עס איז דאָך ידוע אַז אויף ענטפערן אויף יחידות דאַרף מען האָבן עפעס אַ שייכות צו דעם, אין דקות שבדקות לכל הפחות, וכידוע הסיפור מכ"ק אדמו"ר האמצעי בזה⁶⁶). איז בשלמא פריער ווען ער איז געווען אין אַ גוף גשמי בעלמא דין וויבאַלד ער איז דאָך פאַרט געווען מלובש אין אַ גוף איז שייכות על כל פנים בדקות שבדקות, וכמסופר ע"ד כ"ק אדמו"ר האמצעי. אבער איצטער אַז ער האָט צו דעם קיין שייכות גיט, איז ווי קען ער ענטפערן אויף אזוינע ענינים?</p>	<p>— איך האָב גיט געזען עס זאָל זיך אזוי ריידן מפורש אין חסידות, נאָר עס איז אַ הרגש, במילא ווער עס וויל מרגיש זיין זאָל מרגיש זיין און ווער גיט, וויל איך זיך מיט אים גיט שפאַרן, יהי לו אשר לו. —</p>	<p>דער תירוץ אויף דעם איז — בהקדמה, דיש מקשין: וואָס איז שייך בכלל בעטן ביי אַ רבי'ן, עס איז דאָך אַן ענין פון אַ ממוצע? אנדערע פרעגן דאָס זעלבע בנוגע לעניני יראת שמים. — איינער אַ משולח — פון די היינטיקע משול-חים — אַז מען פלעגט אים בעטן איבערגעבן אַ פדיון וועגן ענינים גשמיים פלעגט ער נעמען, אָבער אַ פדיון אויף ענינים רוחניים פלעגט ער גיט נעמען, טענה'דיק אַז דאָס קען אַפילו דער אויבערשטער אַליין אויך גיט, כמאמר⁶⁷ הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים. —</p>
<p>במילא איז דאָך גיט שייך צו פרעגן אַ קושיא וועגן אַ ממוצע, וויבאַלד אַז דאָס איז עצומ"ה אַליין, ווי ער האָט זיך אַריינגעשטעלט אין אַ גוף. ועל דרך מאמר הוהר⁶⁸ מאן פני האדון דא רשב"י⁶⁹ אָדער ווי בעת השליחות איז אַפילו מלאך נקרא בשם הוי'⁷⁰ אָדער ווי משה רבנו האָט געזאָגט ונתתי עשב⁷¹.</p>			

תרגום מילולי: הרי ידוע שלענות על "יחידות" צריך שיחא לו שייכות לזה, ולפחות בדקות שבדקות, א"כ בשלמא קודם

(פטירתו), כשהיה (הרבי) בגוף גשמי בעולם הזה – כיון שככל
זאת היה מלוכש בגוף היה לו שייכות עכ"פ בדקות שבדקות, אבל
עכשיו אין לו לזה כל שייכות, – האיך הוא (הרבי) יכול לענות
על ענינים אלו

התירוצן לזה הוא – בהקדמה, דיש מקשין מה שייך בפלפול
לבקש מרבי הרי זה ענין של ממוצע?

...אבל האמת היא שאינו. כשם שישראל אורייתא וקוב"ה כולא
חד, לא רק שישראל מתקשרין באורייתא ואורייתא בקוב"ה, אלא
אכן חד ממש, כך גם ההתקשרות של החסידים עם הרבי, לא
כמו שני דברים שמתאחדים, אלא זה נהיה כולא חד ממש,
והרבי אינו ממוצע המפסיק אלא ממוצע המחבר. במילא, הרי
אצל החסיד, הוא עם הרבי עם הקב"ה דבר אחד.

לא ראיתי שידובר כך מפורש בספרי חסידות, רק זה הוא
ההרגש, במילא מי שרוצה להרגיש שירגיש, ומי שלא – איני
רוצה להתווכח אתו – יהי לו אשר לו.

במילא לא שייך להקשות קושיא (הנ"ל) בקשר לממוצע, פיון
שזה עצומ"ה לבדו, כפי שהעמיד את עצמו בתוך הגוף.

ועל דרך מאמר הזוהר מאן פני האדון, דא רשב"י, או כמו בעת
השליחות – אפי' מלאך נקרא בשם הוי', או כמו שמשא רבינו
אמר ונתתי עשב.

הבה נסביר את הדבר כפי שהם כתובים, וכפי שחסידיו מסבירים
ומתנהגים לפיו.

ובהקדמה, אחד מי"ג עיקרי יסוד אמונתינו הוא "אני מאמין באמונה שלמה,
שהבורא יתברך שמו לו לבדו ראוי להתפלל, ואין ראוי להתפלל לזולתו",
והרמב"ם (כפירוש המשניות – סנהדרין) מוסיף "וזה היסוד החמישי, הוא
שהזדייר על עבודה זרה, ורוב התורה מזהרת עליו":

העמיד עצמו בגוף

כג

והיינו, שכשם שאסור לעבוד "עבודה" לאחד מהנבראים רק לכורא ית"ש, כן אסור להתפלל לאחד מהנבראים, רק לכורא ית"ש.

לפי"ז מקשה "הרבי", הפיצד מבקשים מרבי [חי או] שנפטר כבר, הרי זה פותר "עיקר" זה, שאסור להתפלל לאמצעים. (א)

ועל זה הוא מתרץ, שההתקשרות של החסידים לרבי גם אחר מותו אינה כשני דברים מקושרים, אלא חד הם ממש, והוא עם הרבי עם הקב"ה דבר אחד, שהרבי אינו ממוצע ואינו בכלל האיסור של תפילה לזולתו, אלא הוא אחד ממש, והפניה אליו היא בכלל 'לו לבד ראוי להתפלל'. וכאן הוא ממשיך שאין לו מקור מפורש לזה בספרי החסידות.

והוא מוסיף להסביר ולגלות את כוונתו האמיתית שלפי הדברים הנ"ל לא קשה קושיית "ממוצע" כיון שזה עצומ"ה לבדו כפי שהעמיד את עצמו בגוף הרבי, וא"כ כשמבקשים מרבי הרי הוא מבקש מהקב"ה, שהרי אצל החסיד, הוא עם הרבי זה הוא עם הקב"ה כי זה דבר אחד, שכאן בגוף אנשי זה נמצא הקב"ה בתואר הנשגב ביותר – "עצמותו ומהותו לבדו", והפניה

(א) וכן הגיע לידינו כת"י של אחד מחשובי חסידי חב"ד הרב חי"א שכתב לאחד מידידיו בביאור דברי "הרבי", וז"ל, ואין ספק, כאמור, שלא נאמרו הדברים, אלא כדי לשלול ענין של "אמצעים" שהזכיר הרמב"ם בעיקר החמישי עכ"ל. ויש להדגיש כאן שלדידי לא מובנת כלל הקושיה, וכי מתפללים – מבקשים, מהרבי עצמו שיענה לבקשתינו, הרי מבקשים ממנו רק שיתפלל לקב"ה. אתמהה. ומתוך זה נראה שאכן הם מבקשים מהרבי עצמו ולא שיתפלל לקב"ה, וע"ז באה קושיית "הרבי" הרי אסור להתפלל לאמצעים. ואכן כך מורה לשונו של "הרבי" בקושייתו "האיך שייך לבקש מרבי". ולגופם של דברים אין נפקותא בפירוש קושיית "הרבי", דאפי' אם קושייתו אינו אלא האיך אפשר לבקש "באמצעות" רבי (דמבואר בפוסקים דגם זה אסור), דעיקר הדבר הוא בתירוצו, וכדלהלן. ועוד דאם זהו כוונת קושייתו, מהי קושייתו דווקא על רבי הרי מלא הוא בש"ס "ילך אצל חכם ויתפלל בעדו" וכיוצא, א"כ יקשה על פוגיות הש"ס. ואכן בפוסקים מקשים הכי (ראה חת"ס מבי"ט ועוד) ומתרצים עיי"ש. ואם כוונת קושייתו כהפוסקים הנ"ל מדוע מתעלם מהם. אלא ע"כ כמו שכתבנו, וכמו שכתב אחד מחשובי חסידי חב"ד הנ"ל:

אליו אל הרבי זה בכלל אליו ולא למידותיו אלא לשם העצם הויה ברוך הוא (ב)

וכשראיתי דברים אלו, נחרדתי חרדה גדולה, זה הרי ממש עבודה זרה בשיתוף, והיא היא האמונה שמאמינים בה הנוצרים באמונתם האלילית באותו האיש. ובלשונם של הנוצרים: "שאלוה הלך בינותינו וראינו פניו בזמן שנתלכש בכשר ואז היה בבחינה אנושית והוא ישו משיחנו" (אוצר הויכוחים).

ויכוח בענין המשיח והתלמוד

מביא

ה כ ו ט ד :

ועוד ראיה, ראיתא בתענית פ"ד א"ר חלכו עתיד הקב"ה לעשות סחול לצדיקים בג"ע והוא עומד באמצע וכל אחד ואחד מראה עליו באצבעו, שנאמר ואמר ביום ההוא הנה אלהינו זה קוינו לו ויושיענו זה ה' קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו (ישעיה כה, ט). הרי מבואר שאלוה הלך בינותינו וראינו פניו בזמן שנתלכש בכשר, ואז היה בבחינת אנושית, והוא ישו משיחנו.

תוכן הספר הנה הוא ויכוח בין ר' יצחק לופיס הספרדי ובין הכומר סראי פראנציסקו פרובינציאל והמסופר יונה הסכונה מאיסטרו פידרו, על פי הצעת שר העיר (מרסיליא או עיר אחרת בצרפת), לפני שרים וכנגדים ופרשים, בסוף המאה השבע עשרה. כפה כתשובותיו לקת שהויכוחים שהיו עם חכמי ישראל שקרבוהו, אך מביא עוד הרבה אנרות מסדרשים על אדות המשיח וכשיב עליהם, ויש בהם אנרות שלא נמצאו אצלנו, כי נחסרו בדפוס. ר' יצחק העריך כל עניני הויכוח נגד אסונת הנוצרים בכפרו שקרא, כור מצרף האסונות וטראה האכת" שכתב בארם צוכא בשנת תנ"ה (1685), כשער יא פרקי נניסו, ונדפס על ידי יצחק אלטראכ (פיז תר"ז—1847).

(ג) ולהעיר, בזמנו כשנתפרסמו הדברים, היו כאלו שניסו למצוא השוואות מפפרי קבלה וחסידות. אך זה אינו: שהרי "הרבי" עצמו כותב שלא ראה מפורש בספרים כזה, ואם ההשוואות אכן מתאימים לדברים שלו, הרי מפורש ומפורש הוא. ואכן לא בחינם לא השווהו "הרבי" כי יודע הוא ספרי חסידות וקבלה, ויודע ששם הכוונה לגילוי שכינה ולא לעצומ"ה (ח"ו), ופמו ש"הרבי" בעצמו משווה את דבריו לדברי הזהר וכותב "על דרך", כלומר שמצא לשונות דומות, אך מובנם שונה, כי בזהר לא כתוב חלילה "מאן הארון ה' דא רשב", אלא "מאן פני הארון ה'", פני היינו גילוי, וכמו שכתוב "פנים אל פנים דיבר", שביאורו באופן גלוי. והאמן הבוחנת לפל זה היא, בהקשר מה נאמרו הדברים, דלפי דברי "הרבי" הרי בא לחדש דבר למעשה

והאמת, שכליבי פנימה קינן לי עדיין הספק, אולי טועה אני בדברי "הרבי", אולי נפל שם טעות סופר, כי האיך יתכן כדבר הזוהר פניתי איפוא לאחד מאנשיהם ושאלתיו אם יש מי שמפרש את הדברים הנ"ל של "הרבי" ולשמחתי הפנה אותי הלה לדברי ש"ד וזלפא מחבר ספר "יחי המלך", בהוסיפו שמוכיח שם ממדרש מפורש, כדברי "הרבי".

— ט —

אמרו ישראל, הרי נתיגענו נגאלין ומשתעבדין וחזורין ונגאלין ומשתעבדין, אין אנו מבקשים שיאיר לנו בשר ודם מעתה, אלא הקדוש ברוך הוא אנו מקוים שיאיר לנו, שנאמר אל הוי' ויאיר לנו. עכ"ל המדרש. והיינו שמפרשים דבאורך דווקא נראה אור, ולא ע"י בשר ודם. ולכאורה צריך להבין והרי הגאולה העתידה בקרב ממש היא ע"י משיח דווקא והאומר כדברי בית הלל בסנהדרין צט. דאין להם משיח לישראל ("אלא הקב"ה ימלוך בעצמו ויגאלם לכדו" — רש"י שם) הריהו כופר ואפיקורס כדברי החת"ס הידועים, (שות יור"ד שנ"ו) וכפי שדחתה שם הגמרא דברי רבי הלל בחריפות "שריא ליה מריה לר' הלל!" עי"ש. וא"כ מדוע אומרים במדרש שבכל הגאולות נגאלו ישראל ^{אצורת המערה} ^{אצורת השער} בשר ודם, והגאולה העתידה ע"י הקב"ה בעצמו. ומזה גופא מוכח שדווקא במשיח הרי בזמן הגאולה יהיה בגילוי לעיני בשר, שאין זה בשר ודם, אפי" לא בשר ודם כמשה רבינו, אלא זהו הקב"ה בעצמו!

ובאמת, הענין שמשיח הוא עצמות א"ס המלוכש בגוף, הגה ענין זה עוד נעלה יותר ממה שהיה במשה רבינו, כי מלבד מה שמבאר בדוכתי טובא שמשיח הוא למעלה ממה שהאבות, עד שהוא ילמד תורה את משה רבינו והאבות, הנה מלבד זאת, הרי מצינו שמה שמשיח נקרא בשמו של הקב"ה, הוא למעלה מזה שמשה נקרא בשמו של הקב"ה. ומפורש הוא כדברי חז"ל.

דהנה במדרש תילים (הובא בילקוט) על הפסוק תהלים (לז. י.) כי עמך מקור חיים באורך נראה אור, אמרו חז"ל: משל למי שמדליק את הנר והיה מדליקו והוא כבה, אמר, עד מתי אהיה מתייגע, אמתין לזריחת השמש ואלך לאורה, כך ישראל, כאשר נשתעבדו במצרים, עמדו משה ואהרן וגאלום, חזרו ונשתעבדו בכבל ועמדו דניאל חנניה ועזריה וגאלום, חזרו ונשתעבדו במדי ועמדו מרדכי ואסתר וגאלום, חזרו ונשתעבדו ביוון ועמדו החשמונאים וגאלום, חזרו ונשתעבדו באדום.

תוכן דבריו: שמקשה ממה שמבואר במדרש שלעתיד לבא הקב"ה בכבודו ובעצמו יגאלנו ולא כמו במצרים שהיה ע"י משה, ומקשה, והלא זו שיטת הלל שסובר אין משיח לישראל אלא הקב"ה בעצמו יגאלנו, ושיטה זו דחויה

דהיינו שהותרה התפלה-הבקשה לרבי חי ומת משום זה וא"כ על כרחך אין הכוונה רק לגילוי, שהרי אסור להתפלל למידותיו ולמלאך אעפ"י ש"שמי בקרבנו". והפונה למשה רבינו ולרשב"י בחייהם ואחר מותם הוא עובד ע"ז. משא"כ בזהר ובשאר כל הספרים, הרי לא נאמרו הדברים להתיר דבר למעשה אלא ביאור למושגים בלבד. וששכינה שורה על ידם כמו בבית המקדש ועל ידם התגלות שכינה — וה' בהיכל קדשו. ומלבד זאת, וכי לפלול אנו צריכים, הרי זוהי ע"ז בשיתוף והאיך נמצאם בספרים הקדושים, אתמהה. ולפי דבריהם, הותרו כל ד' העבודות לרבי, כי מאי שנאו!

היא בגמ', וכולם סוברים שיש משיח בשר ודם לישראל, ולא יתכן שדברי המדרש יהיו כשיטת הלל. ומזה הוא מוכיח את דברי הרבי שעצמות א"ס יתלבש בגוף של משיח, ולכך איפוא הנאולה היא ע"י הקב"ה, וזה דוקא במשיח ויותר ממושה רבינו שעם היה בשר ודם, אבל כאן — במשיח כיון שעצמות א"ס התלבש בגופו הרי זה ממש הקב"ה. (ג)

אוצר זיכוחים

זיכוח בענין המשיח והתלמוד

הרי לך מבואר נשתעבדו במצרים בא משה ואהרן ונאלם, נשתעבדו בימי סיפרא באו ברק ודבורה ונאלום, נשתעבדו למדינים ננאלו ע"י נדעון וע"י שמגר בן ענת וע"י כל השופטים, חזרו ונשתעבדו בבבל ונאלום חנניה מישאל ועזריה, חזרו ונשתעבדו באדום. הרי אנו נתיגענו בכל אלו השעבודים וננאלנו וחזרנו ונשתעבדנו, אין אנו מבקשים שיאיר לנו עתה בשר ודם אלא הקב"ה בעצמו הה"ד אל ה' ויאר לנו (תהלים קיח, כז). — ועוד (בילקום זכריה סי' תקעז) משה מקלם לכנסת ישראל אשריך ישראל מי כמוד עם נושע בה' (דברים לג, כט), עם הושיע ה' אין כתיב כאן אלא עם נושע בה', משל למה הדבר דומה, לאדם שהיה לו סאה חטים של מעשר עני, מהו עושה? נותן מעות ופודה אותם, כך ישראל במה הם נפדים כביכול בהקב"ה, שנאמר עם נושע לאור הנר בא הרוח וכבתו, הדליקו כמה פעמים ובא הרוח וכבתו, אמר עד מתי אהיה מתיגע והולך, אמתי' עד שתזרח השמש ואלך לאורו. כך ישראל ושוב אין אתם משתעבדו, שנאמר ישראל נושע בה' תשועת עולמים לא תבושו ולא תכלמו עד עולמי עד (ישעיה מה, יז). הרי מבואר שהשי"ת הוא המשיח ולא שום אדם.

הרי לך מבואר שחכמיכם הודו שעצם המשיח יהיה מאלהות ואנושיות כאשר היה ישו משיחנו.

[ד]

ה מ ר : עתה אביא לך ראיות כי ישו הוא בן אלהים ונאצל מעצמות השי"ת והוא בעצמו חלק אמתי בבחינת אלוה ואדם.

וכן אביא ראיה ממקום אחר שאלוה הוא המשיח, כראיתא במדרש תהלים על פסוק כי עמך מקור חיים באורף נראה אור (תהלים לו, י). א"ר יוחנן משל לאדם שהיה סהלך בדרך בלילה לאור הנר בא הרוח וכבתו, הדליקו כמה פעמים ובא הרוח וכבתו, אמר עד מתי אהיה מתיגע והולך, אמתי' עד שתזרח השמש ואלך לאורו. כך ישראל

והדברים מהירידים, שהרי ראיה זו מהמדרש מובאת שם באוצר הזיכורים בדברי הכומר כראיה לדבריו "שאלוה הלך בינותינו וראינו פניו בזמן

(ג) ומכאן שדברי "הרבי" לא נאמרו על כל הצדיקים אלא רק על רבי. וכמוכן רק רבי שהוא המשיח. ואכן כך בפשטות מורים גם דברי הרבי עצמו שכל דבריו מופנים על רבי ולא על צדיק, וחכם.

שנתלבש בגוף". ולא ידעתי את נפשי, כי גם "הרבי" וגם חסידיו הם "נביאים" שהתנבאו בסגנון אחד עם הכומר. או שמקור דבריהם הם מהכומר. אם הש"צ הראשון פנה לאיסלם, הש"צ השני פונה לנצרות!

איך שלא יהיה, כנראה שלטומאה ולמשיחיות מקור אחד ותבונה אחת
להם. (ד)

וכך גם ראיתי "בקונטרס המלך המשיח" שכותב "דלעתיד לבא יתגלה העצמות ממש, דהיינו שהיש האמיתי יתגלה ביש הנברא, בבחינת השגת המהות ממש. וזהו ענין מלך המשיח, ופפי שהתבטא כ"ק אדמו"ר שליט"א בתחלת נשיאותו "שרבי ענינו שעצמות א"ס התלבש בגוף גשמי" ענין זה התגלה דוקא בדורנו, פי זה התחיל בדורנו. כי זהו המשיח, ובהמשך מסביר שזה "כשם שבדירה דר האדם בפל עצמותו ומהותו, כך היש הנברא הוא דירה ליש האמיתי. וזהו הביטוי שרבי הוא שעצמות א"ס התלבש בגוף גשמי" (ה)

(ד) ולעצם דברי הילקוט, לא נאמר שם שהקב"ה בעצמו ינאלם שלא ע"י בו"ד, אלא שהקב"ה "יאיר" להם. שבכל הגאולות גם בגאולת מצרים שתחילת הגאולה היתה לא ע"י מלאך ולא ע"י שליח אלא ע"י הקב"ה בכבודו ובעצמו, אבל בהמשכה אמרו ישראל "הן הראנו ה' וכו' דבר אתה עמנו ונשמעה ואל ידבר עמנו א-להים" וכו', ומאז משה עמד בין ה' ובין ישראל, ולא היה היאר ה' פניו אליך כבמעמד הר סיני. וממילא יכלו לחטוא ולחזור להשתעבד. אבל לעתיד לבא אחרי בוא בן דוד בשר ודם כאשר הרחמן הוא ישלח לנו משיחו הולך תמים, ויתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד וכו' (רמב"ם מלכים י"א י"ב) ויהיה אז כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון כמעמד הר סיני (ראה רד"ק), "והיה לך ה' לאור עולם ועמך כולם צדיקים לעולם ירשו ארץ".

(ה) כמובן שאין לזה כל שייכות עם המושג של "לית אתר דפנוי מיניה", ושל "מלא כל הארץ כבודו", כי זה הרי לאו דוקא ברבי "אלא מלא כל הארץ" ולית אתר".

המלך המשיח - מהו

מ. שלמה

מתחיל אצל משיח עתה ולכן משיח שגופו הוא יש הנברא וגוף גשמי, הרי בו מלוכש עצמות א"ס שאינו שייך לגילוי כלל, ועצמותו ומהותו ית' מתלבש דוקא בגוף קדוש זה, דרכו מתלבש עצמותו ומהותו ית' בכל הנבראים כולם. ע"ד אלקות שנמשך על ידי בית המקדש לכל העולם כולו כך נמשך העצמות דרך משיח לכל הנבראים כולם. אך בבית המקדש היות שזה המשכת אור כלבד לכן יש עשר

ולכן אמרו רז"ל על מעלתו של משיח (ילקוט שמעוני ב' תע"ו) ירום מן אברהם שכתוב בו „הרימותי ידי אל ה'“ ונשא ממשו שכתוב בו „כי תאמר אלי שאהו בתיקד“ וגבה ממלאכי השרת שנאמר בהם „וגביהם וגובה להם“. ובלקוטי תורה להארז"ל (פ' תשא) „ונשא מאד יותר מאדם הראשון ואפילו כמו שהיה קודם החטא“. כי כל הצדיקים כולם החל מאדם הראשון הגיעו למדרגות העליונות ביותר במדרגות האין האלקי הממוצע. אך במשיח נשלמת תכלית הבריאה ותכלית הכוונה של „נתאוה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים“, ולכן דוקא בו מתלבש עצמותו ומהותו ית', כשם שבדירה דר האדם בכל עצמותו ומהותו, כך היש הנברא הוא דירה ליש האמיתי, וענין זה נמשך בפועל על ידי משיח. וזהו הביטוי שרבי ש"ש, עצמות א"ס התלבש בגוף גשמי

(קונטרס המלך המשיח)

אלפי שנין לצאת מישותו ולהדבק בהאין האלקי ע"י לימוד התורה, „כי עמך מקור חיים באורך נראה אור“, ועד הדרגה העליונה ביותר הכל ענין אורו ית' למעלה מעלה עד אין קץ, וכל מדרגת הצדיקים גם הצדיקים הגדולים ביותר כולם הגיעו למדרגות גבוהות ביותר בהאין האלקי, עד גם בהאין של היש האמיתי. וההבדל בין מדרגת צדיק אחד למדרגת צדיק אחר הוא בעליות עד אין קץ במדרגות האין. כל זה הוא כהעבודה דשית אלפי שנין, אך לעתיד לבוא יתגלה העצמות ממש, דהיינו שהיש האמיתי יתגלה ביש הנברא בבחינת השגת המהות ממש, כי התגלות היש האמיתי יכול להיות רק ביש הנברא.

וזהו ענין מלך המשיח, וכפי שהתבטא כ"ק אדמו"ר שליט"א בתחלת נשיאותו „שרבי ענינו שעצמות א"ס התלבש בגוף גשמי“. ענין זה התגלה דוקא בדורנו, כי זה התחיל בדורנו, כי זהו משיח.

כ"ק אדמו"ר שליט"א מביא במספר מקומות, כענין „הנה ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד“, שיש בזה מחלוקת בין מפרשי התנ"ך, אם „עבדי“ הכוונה למלך המשיח. ולפי הסברו של כ"ק אדמו"ר שליט"א שני הפירושים שונים. אמנם כל עילויים אלו יהיו במלך המשיח, אלא שהוא ימשיך זאת בכל ישראל על ידי תורתו - תורת משיח. ואצל משיח מתחיל ענין זה לפני כן והוא המביא את הגאולה לכל עם ישראל ומביאנו לעילויים אלו. והרי לעתיד לבוא יתגלה עצמותו ומהותו ית' ביש הנברא, וכל ישראל ישיגו אותו בהשגת המהות ממש, לא יכנף עוד מוריך ללא העלמות וצמצומים. וענין זה

מה נאמר ומה נדבר, כל הדברים האלו הם עבודה זרה גמורה בשיתוף פדעת הנוצרים ללא כחל ושרק וללא כל הבדל מהותי. ופ"ל ההבדל הוא שהם - הנוצרים אומרים את הדברים האלה על „אותו האיש“ והוא זהם - חסידינו אומרים אותו על - הרבי.

ואכן חסידי חב"ד לומדי תורתו מבינים נכון את כוונתו, ולא כפי שמלמדי זכות שונים מנסים לפרש בדוחק בדברים שאין בהם ממש. וכדבריו דבריהם שלא מוצא דבר זה בשום מקום רק זהו הרגש שלו, והם חסידינו מסבירים "שענין זה התגלה דוקא בדורינו כי זה התחיל בדורנו כי זהו המשיח".

הוא המשיח והוא הא-ל. זה אם כן אותו דבר רק לא אותו האיש!

ראה רמכ"ם (בסה"מ) שכתב "שהנשבע בשם משה רבינו בכוונה להאמינו שיש בו אמתת עצם שיתף דבר אחר עם שם שמים". ויתירה מזאת ראה "בספרי" שדרשו על הפסוק "בכל קראנו אליו" "אליו" ולא למדותיו, שאין להתפלל אפי' למדותיו של הקב"ה אלא אליו בעצמו. (ו)

וראה גם בכל הספרים הק' המדברים בענינים אלו, שמבואר מהם שאסור להתפלל אפי' לאלהות שבכל דבר ודבר, אלא להתפלל לכורא עולם בלבד ללא ציון שום דבר מסוים ח"ו. (ז)

ועוד זאת מצאתי, מדברי "הרבי", על הפסוק "אך בצלם יתהלך איש", וכך דבריו "פשעלם של רבו נשיא דורנו, עומד לנגדו — הרי כל המניעות והעיכובים וכו' למילוי שליחות רבו מתוך שמחה וטוב לבב, או למילוי השליחות בפלל — מתבטלים לגמרי אלו שזכו לראות את כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו — בודאי יכולים לצייר לעצמם את תואר פניו, באופן "דיראה... כאילו הוא עומד לנגדו". וגם אלו שלא זכו לראותו — יכולים לצייר לעצמם תואר פניו ("כאילו... הוא עומד לנגדו") ע"י ההסתכלות

(ו) מובן, שלפי דברי ש"ד וולפא המובא לעיל, אין סתירה מכאן לדברי "הרבי, כיון שהרבי-המשיח הוא הוא הקב"ה עצמו.

(ז) לאחרונה יצאו כמה מחסידיו וביקשו לפרס לגמרי את דברי רבם, ולהכניס כוונות אחרות בדבריו, אך הלוואי והיה כדבריהם, וכי יש לנו ענין לקנטר את רבם, דברינו מכוונים נגד משמעות פשטות הדברים כפי שנקראים ומובנים ללא סירוס, לרבבות "עמך", שאליהם מיועדים הלק"ש, ובעיקר דברינו מכוונים לחסידים מליובביטש שאכן הבינו את הדברים כפשוטם כפי שציטטנו בפנים, וכפי שאכן מתנהגים על פיו, וכדלהלן. ואם נכונים דבריהם של המסרסים הנ"ל הרי יש בפרסומיהם חילול ה' והתורה באופן גורא, שמוציאים לרשות הרבים ליושבי קרנות דברים נסתרים ועמוקים דברי חכמים וחידותם שצריכים ביאור ועומק העיון וחרדת קודש, ומפקירים אותם להבנתם הגסה והמגשימה, ומחטיאים אותם בעבודה זרה. והרי כבוד א-להים הסתר דבר, ואין חפץ לכמיל כי אם בהתגלות לבו.

בתמונה. תמונה מדויקת כו' אשר במדה ידועה יכול הדבר להתבטא גם ע"י תמונה".

משיחת ל"ק אדמו"ר שליט"א, ע"פ ראה, מבה"ח אלול ה'תשמ"ו,

דבר מלכות

כפי שנרשם ע"י ועד הנחות בלה"ק'

יתהלך איש" — ייהא רואה בעל השמועה כאילו הוא עומד כנגדו". אשר, ענין זה הוא מצד גודל העילוי דראיית פני רבו. "עיקר הלימוד מרבו בראיית פנים, כדכתיב והיו עיניך רואות את מוריך". וזהו "אך בצלם יתהלך איש". "כצלם שהוא עומד לנגדו (והיינו צלם של רבו) יתהלך איש, יתנהג האיש", כמבואר ברשימות הצמת-צדק על הכתוב בתהלים (שאמרו היום — בין כל שאר פסוקי ספר תהלים שאומרים בשבת מברכים). וכפשטות: כש"צלם של רבו", נשיא דורנו, עומד לנגדו — הרי כל המניעות והעיכובים כו' למילוי שליחות רבו מתוך שמחה וטוב לבב, או למילוי השליחות בכלל — מתבטלים לגמרי! אלו שזכו לראות את כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו — כודאי יכולים לצייר לעצמם את תואר פניו, באופן ד"יראה. כאילו הוא עומד לנגדו; וגם אלו שלא זכו לראותו — יכולים לצייר לעצמם תואר פניו ו"כאילו". הוא עומד לנגדו" ע"י ההסתכלות בתמונה, תמונה מדויקת כו', אשר, במדה ידועה יכול הדבר להתבטא גם ע"י תמונה. ➤

וראה עוד בדבר מלכות (כפ"ח כ"ג כמליו תשנ"א) "בזמן "ניתל" יכולים לנצל את הזמן כדי לצייר את דמות פני קדשו של הרבי נ"ע (ע"י תמונה שישנה מומנו, ועאכו"כ אלו שזכו בעצמם לראותו), ע"ד והיו עיניך רואות את מוריך, המייסד של ישיבת תומכי תמימים — שזה בלבד (תואר פני קדשו) מוסיף באהבה ויראה וכו' — וכפי שנהג, על מנת ללכת בדרכיו ואורחותיו אשר הורגו".

וכן ראה "צדה לדרך". הוראה מעשית של "הרבי" לחסידיו "טול עמכם מאמר של הרבי וגם תמונה ממנו!"(ח)

ספר השליחות

478

→ "צידה לדרך" – מאמר מהרבי ותמונתו

...הרבי רוצה בודאי, והדבר תלוי בכם – שהרבי יבצע שליחותו באמצעותכם.

אמרו את פרק התהלים הנוכחי [= של הרבי מהוריי"צ נ"ע] – קאפיטל ע"א – הנאמר עתה ע"י כולם*, כדי ש"יקלט" בנו את אשר הרבי דורש מאתנו.

→ טלו עמכם מאמר שול הרבי, וגם תמונה ממנו.

אוצרות התורה
אוצרות השות

מדברי כ"ק אד"ש לכמה מהת' – הנוסעים בשליחות המל"ד
י"ב מנ"א הישי"ת
רשימת השומעים

הפזל הולך ונשלם. עתה מובן, הרב חפר, אדם חכם ונבון, לא ימציא מעצמו דברי שטות והבל, לצייר במוחו פני תמונת הרבי לפני תפילתו לולא קיבל ע"ז הוראה מגבוה, לולא "הצידה לדרך", וכשזה נעשה כתוצאה מהוראה, הוראה רוחנית, בשיטה, הרי היא עבודה זרה ממש ולא (רק) שמות והבל. וברור איפוא גם ה"אל תערבב לי ענינים אחרים".

(ח) ראה בצילום "צידה לדרך" "שהרבי יבצע שליחותו באמצעותכם". זאת לדעת

תמונה שהופיע "בכפר חב"ד" וככיתוב "כך פגשנו את היהודי שתגיע מרוסיה, סידור תהילות ה' כאשר תמונת הרבי כסימניה". ועל כך גאותם.

ועוד, התפרסם ברחובה של עיר, דבר הקלמת, בו נשמע "הרבי" שר את השיר הידוע בפסוק "צמאה לך נפשי כמה לך בשרי כן בקדש חזיתך לראות עוזך וכבודך" ו"הרבי" שינה וסירס את הפסוק, ובמקום "עוזך ופבודך" אמר "נפשי ופבודי". ושמא תאמר פליטת פה היתה כאן, פשוט טעות, אולי אבל לדעת חסידיו השופים אמירה זאת היא כפירה, שהרי הרבי אינו מועה לעולם. וב"חדשון בית חיינו" הוא מציין שינוי זה, והוא מציין זאת כסימני קריאה, לאמור סוד ורמז יש כאן. ודבר זה החריד גם את אלו שחיפו והגנו על חב"ד בשעתו, ובעתון "המודיע" (כ"א חשון תשמ"ט) כינה את סידום הפסוק "דברי כפירה חמורים".

בסיום ההתועדות התחיל לנגן צמאה לך נפשי פעמיים (פ"א - במקום עוזך וכבודך" אמר נפשי וכבודי (!) אח"כ שר פעם שני' בנוסח "עוזך ופבודך". לפני שהתחיל בפעם שני' לשיר פהת את הסידור). אח"כ אמר גובה אחרונה.

מחדשון בית חיינו גליון 28 שנה ג'

מן העניין לספר את אשר סיפר אחד העסקנים המפורסמים בארץ ישראל הרב ישראל ש.: בחורף תשמ"ט הסב הנ"ל בסעודה עם האדמו"רים מבוסטון ומנובומינסק שליט"א, במהלכה שאל אותו האדמו"ר מבוסטון, ע"ד הקלמת "נפשי וכבודי", שאת פרטיו איננו יודע, ענה לו ר' ישראל, שמדובר בקלמת שבה נשמעת שירה של הפסוק "כן בקדש חזיתך לראות עוזך וכבודך", אך המילים "עוזך וכבודך" מוסבות "לנפשי וכבודי", אותו הרגע התערב כשיחה ר' פנחס גולדברג מעסקניה של חסידי גור בארה"ב, ואמר לו שהענין הוא כולו שקרו וכשרי ישראל השיב לעומתו, אני שמעתיו ענה לו ר' פנחס גם אם שמעת, אפשר שזהו חיקוי. למחרת ניגש ר' פנחס לר' ישראל ואמר לו "עלי להתנצל בפניך, חשדתך הינם. סליחה!... והוסיף ר' פנחס והסביר: אמש ניגשתי להרב מצגר, שהוא חסיד חב"ד, ושאלתי אותו האם שמע על דבר

שכאן מדובר בקשר לחמיו - הרבי הקודם, שהוא כבר לאחר פטירתו, יש לנו כאן הרהור דברים לגבי כוונתו של "הרבי" בדבריו על עצמותו ומהותו...

מסוג זה, ולמרבּה הפתעתּי, אישר לי בלא היסוס שהדבר נכון, דחיינו שזו קלטת של חב"ד ובאמת שומעים "נפשי וכבודי", אך הסביר לי "שזהו ענין עמוק וקשור לנסתר"...

אכן נפתר פּמאמר חז"ל: "דמות יונה מצאו להם!"

אגב, בקלטת הנ"ל, נשמעים החסידים ששרים אחריו קטע אחר קטע, וכששר הרבי כן בקדש חזיתו לראות "נפשי וכבודי" שרים הם – החסידים לראות עוזך וכבודך. ודי למבין.

ולפי כל הנ"ל אין צריכים להתעמק להבין מה כוונת "הרבי" בזה שהוא מלביש על הצדיק את המושג היה הוה ויהיה – הנאמר על הקב"ה (לקוטי שיחות פ' בראשית).

ואכן חסידיו כתלמידים נאמנים לרבים, חיים את חייהם על פי זה ועובדים את עבודתם "הרוחנית" בהתאם.

הנה בית מתוך שיר שנכתב על ידי חסיד לכבוד הרבי אדונו:

"וכשבפסח נשב וכידינו הגדות.

נדע למי להודות,

לאדון עליונים,

ולשליחו בגוף שבתחתונים". (א)

שיר מיוחד ליום הולדתו של "הרבי"
 וכשבפסח נשב וכידינו הגדות – נדע למי להודות
 לאדון עליונים – ולשליחו בגוף שבתחתונים
 פ"ה ימים ושנים – ובקרוב נחזה מנורת שבעה קנים
 בן יהודי האמן – וכן יהי רצון ונאמר אמן ואמן:

יום הבהיר י"א ניסן ה'תשמ"ז – גיליון מיוחד עמ' 51

(א) מן הענין לציין שבשירת מצרים ובהגדה של פסח לא מוזכר שמו של משה רבינו – הגואל, כדי שלהודות ולהלל על גאולתינו יהיה רק להקב"ה.

ומדוע לאזן מדוע לא להודות "לשליחו בגוף שכתחתונים", כנשימה אחת עם ארון עליונים, אם ש"ד וולפא מחבר ספר "יהי המלך" מכתיר את רבו 'אחד' הפולחן ז' רקיעים וארץ וד' רוחות העולם" (עפ"ל).

הרב שלום דובער הלוי וולפא

עוד לא היה אדם בודד כל-כך בעולם כמו נשיא הדור ל"ק אדמו"ר שליט"א. רבבות חסידיים ומקושרים בכל קצווי תבל - ובכל זאת בודד. "אחד" הכולל ז' רקיעים וארץ וד' רוחות העולם - ובכל זאת "יחיד". מקור למיליוני פעולות של הפצת תורה ויהדות בעולם כולו

אדון הנפלאות

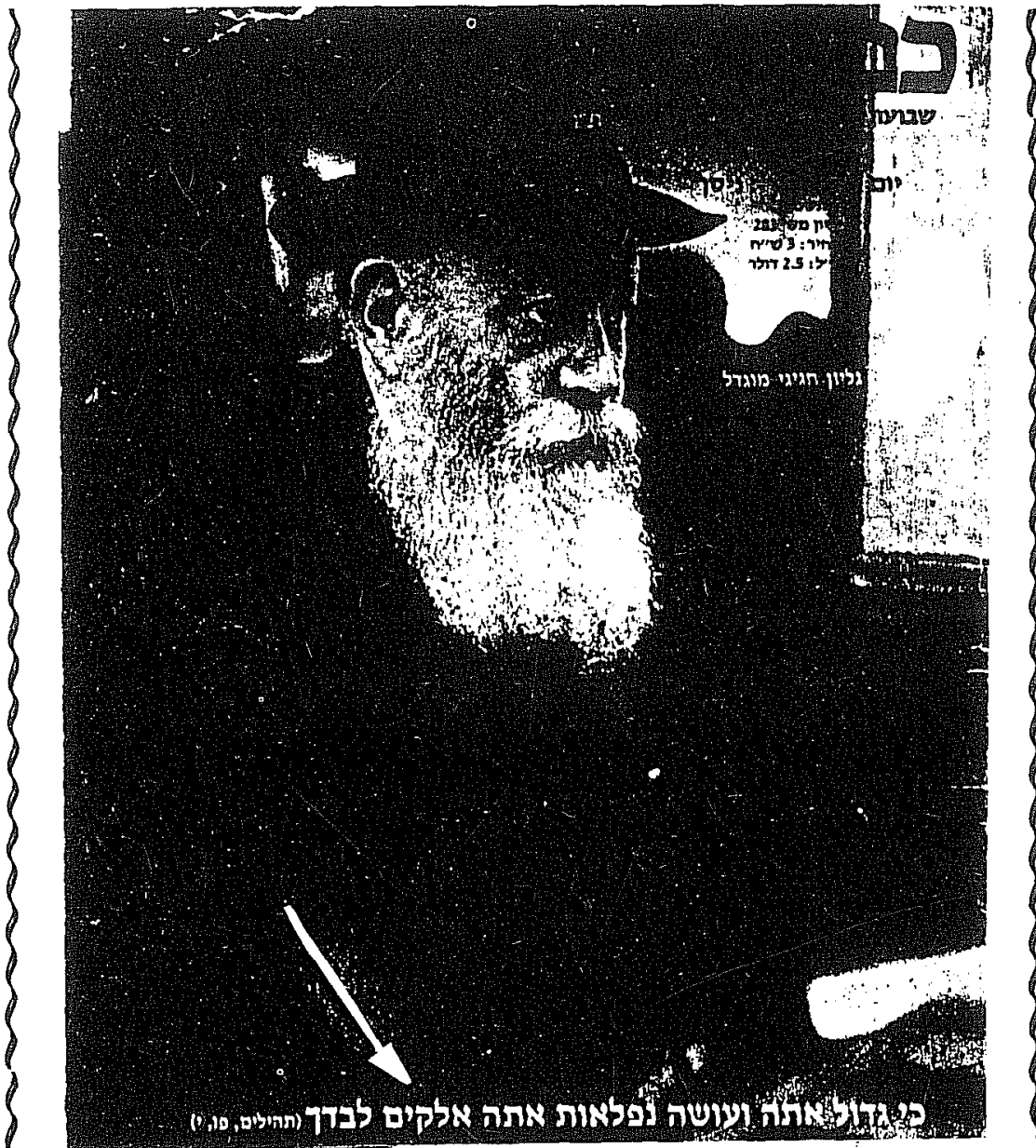
מי יודע אם קריאת שמע שלנו - של כל ישראל לדורותיו מימות עולם, הוא קריאת שמע שלהם. וכבר היה מעשה בהתוועדות אנשי לויבביטש בארץ ישראל בירושלם עיה"ק שבעת התוועדותם קם אחד על רגליו והפריז שיש לפזין בפסוק ראשון של ק"ש גם את שם הרבי... (י)

כשמחוגי השעון התקרבו לשעה 3.30, ביקש הרבי שליט"א שחגיגת הכנסת ספר התורה תיערך ברוב עם ובהדרת מלך. כאן בא המשפט שחישמל את כל האויר ב'770. "לאור תורת הבעש"ט שיבמקום שמחשבתו של אדם - שם הוא בעצמו, ובהיות והנני חפץ להשיגתף אישית בחגיגה קדושה זו, הרי שאמצא שם עם החוגגים בכפר חב"ד, הן בעת הסיום והן בעת הכנסת הס"ת לבית הכנסת, וזאת ללא כף הדמיון!" כולם נשארו המומים לשמע הדברים מפורשים יוצאים מפי קדשו, הדברים נפלו כתדהמה ממש: הרבי מפרז שהוא ימצא שם, הוא עצמו ממש.

המשכה של התוועדות זו היתה כעבור יומיים, בייט בכסלו, בכפר חב"ד. שיא ההתרגשות היה כאשר ספר התורה כבר בא לביהכ"נס וכנגדו הוציאו את כל ספרי התורה לקבל את פני הספר-תורה החדש, ואז הכריז מתוך יראת הרוממות כבוד המרא דאתרא הרה"ג הרה"ח רבי מרדכי אשכנזי: "איז מען מכבד כבוד קדושת אדוננו מורנו ורבונו שליט"א מיט דעה ערשטין פסוק פון אתה הראת!" (מכבדים בזה את כ"ק אדמו"ר שליט"א בפסוק הראשון של אתה הראת), דממת-מה השתררה בין ההמונים ומיד לאחר מכן התפרצה שאגת המונית "אתה הראת לדעת כי הי הוא האלקים, אין עוד מלבדו!"

(כפר חב"ד כסליו תשנ"א)

(י) לא נמנע מלציין שכמה מהמתוועדים שם מחסידי חב"ד מיוחו על כך...

כתב אבודרהם: "שיפסיק מעמ בין "א-להי" ל"נשמה", שלא ישמע שהנשמה הוא אלהות ח"ו" (דרכי משה או"ח סי' מ"ו).

וכן מתפלל אחד מחסידיו בא"י לרבי הקודם הרש"ב הקבוד ברוסיא בלשון התפילה להקב"ה שבתורהו "הרבי הרש"ב השקיפה ממעון קדשך מן השמים וברך את חילי וכו'.

'תומכי תמימים', 'אחי תמימים' - שמות המסמלים תכנים אמתיים - ומבטלים חיים בטלניים ושטותיים
 הרבי הרש"ב, השקיפה ממעון קדשך מן השמים וברך את חילי
 ושיבתך - הס"הם שבט נחלתך; הם, הגבורים הבאים תמיד לעזרת ה',
 העומדים לפקדתו של נשיא הדור, הרבי שליט"א - מוכיחים יום-
 ביומו, כי שבט אמת עשית (כפ"ח ער"ה תשמ"ח)

מטרה או אמצעי?

כפר חב"ד יג תמוז תשמ"ג
 היהודי, שהרבי — המוח — חולש עליו.
 הצהרה שכזו, כמוה ככפירה בשייכותו לעם
 לאור האמור, ברור איפוא, כי הצהרה ברוח היהודי, חלילה.

— "אינני מכיר ברבי", אינה במקומה. מי אלא, שכאמור, גם במודעות לעובדה זו, לא שסבור כך, כורת את הענף עליו הוא יושב. די. אבר שאינו בטל ומציית למוח, לוקה בנמק, שכן, זיקתו לרבי, הנה עובדה קיימת שאינה חלילה. כדי להגיע לתפקוד מלא, עליו זקוקה לאישורו. עובדה הנובעת מעצם היות להתעצם עם הרבי — המוח — באמצעות נשמתו חלקיק מן האורגאניזם הנשמתי לימוד תורתו, ומילוי צויו

והחסידים אינם מסתפקים בתאוריות יבשות בלבד, מסבירים הם זאת לעצמם ולאחרים באר היטב, ולוי לוינזון (כפר חב"ד י"ג תמוז תשמ"ג) תחת הכותרת "מטרה או אמצעי" מקשה מדוע קיים צורך במתווך בין עם ישראל לאביו שבשמיים?, ומסקנתו "נמצאנו למדים כי הקשר הרבי לא זו בלבד שהינו מטרה ולא אמצעי אלא אף מטרת על, קודמת לפ, שכן באמצעותו ממצה הנשמה את מטרת הוייתה, הקודמת אף לתפקידה — קיום תורה ומצוות"

כך לא פחות ולא יותר, הקשר עם "הרבי" מחב"ד הוא העיקר, וקודם לקיום תורה ומצוות!!!

וממשיך באותו מאמר "זוהי איפוא ההוראה לכל רב, מורה דרך, או כל אחד שבידו להשפיע על סביבתו, כשפוגשים יהודי מבלי הבט על מצבו, תחלה יש לפעול בו וכו' שיש לו נשמה זאת באמצעות הפהן הגדול שבדור ופני, ורק אחר כך יש לעסוק בעבודותיו ומדרגותיו וכו', זהירות בסור מרע והוספה בעשה טוב".

ואילו הצהרה ברוח "אינני מכיר ברבי" הצהרה שבזו כמו כפירה בשייכותו לעם היהודי "וכדי להגיע לתפקוד מלא עליו להתעצם עם הרבי — המוח — באמצעות לימוד תורתו ומילוי צויו".

נמצאנו למדים, כי הקשר לרבי, לא זו בלבד שהנו מטרה, ולא אמצעי, אלא אף — מטרה על קודמת לכל. שכן, באמצעותו ממצה הנשמה את מטרת הוייתה, הקודמת אף לתפקידה — קיום תורה ומצוות.

מסקנא מאוד הגיונית מאמונתם, שהרי תכלית קיום תורה ומצוות היא הדבקות בה, אם כן איפוא, "הקשר לרבי" הוא התכלית העליונה.

הזאת חסידות שקבלנו מרבוה"ק אדירי החסידות חלילה. היש עוד חסידים בדורנו שמתייחסים כך אל רבותיהם הגדולים? ההיה פדגוג הזה בחסידות הפ"ד שלפני הדור הזה?

אין פאן תורה פסיני, אין פאן אמונה ולא חסידות ^{אצרות השם} ולא חפמה ולא בינה ולא דעת. אפ"ל יש פאן תורה חדשה מושפעת מנצרות (יא) אוילית ומטופשת, החולכת ונבנית מאימרות בלתי אחראיות ומבלבול מושגים של המשמיע, ועל ידי תלמידים בורים היודעים לדקלם בחוסר הבנה מוחלט מושגים קבליים המובאים בספרי חסידות, ומגיעים ע"י כך לידי הגשמה ושיתוף וכו'.

וכדרכה של עבודה זרה ואכזרייהו שנעשית בהתלהבות כשל קדושה וביתר קלות, הם בהתלהבות חבדי"ת טיפוסית מילאו את העולם כולו במליוני תמונות של רבם, על כל גבעה גבוהה ותחת כל עץ רענן, בארנק כים ובסידור תפילה, בבית ובשדה, מנדבים אותה לכל נהג ככל רכב ציבורי, מדביקים אותה בכל המבואות המטונפים, כדי לזכות את המוני בני ישראל במצוה תמידית זו – "אך בצלם יתהלך איש". ורבים מתמימי עמך וגם משאינם בני ברית מיחסים לה סגולות ויש כבר סביבה מערכת של אמונות טפלות (כתמונת גורו במזרח הרחוק). ותמונה זו באלפים מלוח אלפי מחללי שבת במכוניותיהם, תמצאה בבתי קולנוע ובמגרשי כדורגל, ינשקוה וישימוה

(יא) השווה גם את הצהרתם לבית המשפט בלום אנז'לס כדי לקבל היתר רשמי וגיבוי ממלכתי לטקס הצורמוניאלי של הדלקת נרות חנוכה הפומבית שלהם. "נרות חנוכה מקבילים למנורות עץ האשוח, לציון התקופה בה הלילות מתארכים" "החנופיה כמו עץ האשוח הנוצרי, פפמ"ל פאגני של אור בעונת החושך החורפי, וקיבלה משמעות דתית רק לאחר תהליך אבולוציוני".

כן זכור עוד לרבים שלא להצטרף למאבק נגד המורמונים (נוצרים) בירושלים עיה"ק למרות בקשתו האישית של כ"ק האדמור"ר מגור שליט"א אליו, ואולי טעמו משום שאינו מצטרף כלל למלחמות ה' כידוע...

בכיס כנגד הלב כסגולה להצלחה במשחק או בהימורים, יניחה מתחת למראשותיו של חולה, ומקשה לילה, ומתחת לרך הנימול כסנדק, ועוד ועוד.

היפן עוד מצאנו בישראל בכל עדותיו ובכל הדורות את קדושת
התמונה?

מי עוד בישראל עושה שימוש כזה בתמונת רבו הנערץ והגדול באמת?

אין זה ביטוי להערצה, זוהי עבודה! והיא זרה לחלוטין בעם קודש. זה פולחן אישיות כפי שמצוי רק בכתות חוץ יהודיות, זה תחליף לעבודת ה', לכן תמצאו שם הרבה צעירים חסידים שופים, שהתורה והקדוש ב"ה כמעט אינו מוענינם, ואילו כבוד קדושת ממלא את כל ישותם.

אמונה ועבודה זרה בכפיפה אחת

...אמונה ושלילת עבודה זרה שתי מדרגות הן. כמו שמכאן הרמב"ם (הלכות עכו"ם פ"א ה"א) את העבודה זרה של דור אנוש שאמרו הואיל והשם ברא כוכבים אלו, וגלגלים להנהיג את העולם. ונתנם במרום, וחלק להם כבוד, והם שמשים המשמשים לפניו, ראויין הן לשבחם ולפארים ולחלוק להם כבוד. וזהו רצון השם לגדל ולכבד מי שגידלו וכיבדו. וכן כתב (שם פ"ב ה"א) כי עיקר הציווי בעבודת כוכבים הוא "שלא לעבוד אחד מכל הנבראים לא מלאך ולא גלגל ולא כוכב. ואף על פי שהעובד יודע שהשם הוא האלוקים והוא עובד הנברא על דרך שעבד אנוש ואנשי דורו תחילה, הרי זה עובד כוכבים" ואם בן אין חסרון באמונה לעובדי עבודה זרה אלה אלא טעות בהבנה של כבוד שמים יחד עם רצונם הפביר להרבות כבוד שמים בעולם לכן אפשר שיהיה האדם מאמין גדול, ויעלה בעבודה של חיזוק האמונה יום יום. ויחד עם זה לא יניח מלעבוד את עבודה זרה שלא בסיבת טעות אחת בהבנת הענינים.

...רב שלמות בזה אינו כל שלמות. כל עוד שלא הגיע האדם לשלמות האמונה עד תכליתו אינו משולל עוד מנטיה לעבודה זרה.

העמיד עצמו בגוף

למ

נפיה לעבודה זרה יפולח להיות גם במאמין גדול. כמו שביארנו את מה שאמרו חז"ל מקדש ראשון מפני מה הרב מפני שהיו בו עבודה זרה גילוי עריות ושפיכות דמים, והנמו' מסיימת שם, רשעים היו אלא שתלו בטחונם בהקב"ה שאמרו השם איתנו לא תבא אלינו הרעה עיי"ש. דור זה שהיה גדול באמונה וגם בפחחון – הרב בו בית המקדש בשביל שחטא בעבודה זרה.

(תורת אברהם מאטר שבת הגדול להגר"א גרודזינסקי הי"ד)

זם בדידהו ואנן בדידן:

אני מאמין באמונה שלמה שהבורא יתברך שמו הוא יחיד ואין יחידות כמוהו בשום פנים והוא לבדו א-לחינו היה הוה ויהיה:

אני מאמין באמונה שלמה שהבורא יתברך שמו אינו גוף ולא ישיגוהו משיגי הגוף ואין לו שום דמיון כלל.

אני מאמין באמונה שלמה שהבורא יתברך שמו לו לבדו ראוי להתפלל ואין ראוי להתפלל לזולתו.

מתוך מכתב למערכות העיתונים הדתיים בישראל

והנה ראיתי לפני כשנה ומחצה בשבועון "כפר חב"ד" כאשר כותבים על ענין "אלהים אחרים" אינם כותבים אלהים בה' אלא "אלקים אחרים" בק'. והדבר נשנה שם פעמים מספר. שאלתי על זאת לאחד מחשובי חסידי חב"ד. האם אינו טעות דפוס, וענה לי, להפתעתי ולתדהמתי, שאצלינו חסידי חב"ד גם באלהים אחרים משתמשים בק', כי הן אמנם שאינו אלא "אהרים", אך בכל זאת אלקים מיהא הוי, וברחתי מפני אפיקורס זה כבורח מן האש, ולא מוכן לי, איפוא, מה כי תלינו על "החרמת" עדה קדושה, הלא הכתוב החרים, כמו שכתוב "זוכח לאלהים יחרם".

בצער על השפינתא בגלותא

יחיאל כוכבי

ירושלים

על התורה ועל התמורה

מתוך האנציקלופדיה העיברית (כרך כ"ה ערך נצרות)

★ תלמידי ישו היהודים ורוב הנוצרים – היהודים במאות השנים שלאחר מכן ראו עצמם כיהודים ושמרו את מצוות התורה (335).

★ החגים הנוצריים קשורים בעיקרו של דבר בחיי ישו ובחיי הקדושים לנצרות (336).

★ ממחצית המאה ה-2 ואילך נחשב ישו לא רק לבן האלהים העל אנושי, אלא נתחזקה האמונה באלהותו ממש (שם).

★ הוועידה הכנסייתית הראשונה בניקאה ב-325 קיבלה את השקפתו של אתנסיוס, משמעותה של החלטה זו שה"מהות" של הא-ל הועברה לישו המשיח (338).

אוצרות התורה
אוצרות השות

★ נוסחתו של האפיפיור גרסה משיח אחד שהוא אלוה מושלם ואדם מושלם, בשני טבעיים שאינם מעורבים זה בזה ואף אינם מופרשים זה מזה (340).

ובערך שיעים כתות רבות באיסלם כרך ל"א עמוד 820.

★ כל מי שמת מבלי לדעת את האימאם האמיתי של זמנו מת מיתת כופר, השיעה מוסיפה את הגדרת מהות האימאם, כי הוא נושא בתוכו חלק מהישות האלוהית.

עוקר דבר מן התורה
 "דאוי לישון חוץ לסוכה!"

חג הסוכות

דער אור נעמט אים ארום בכחי מקיף (אזוי ווי א סוכה כפשוטה, וואס נעמט ארום דעם אדם, און ניט נאר דעם אדם אליין (עכ"פ ראשו ורובו)), נאר אויך שולחננו — באופן אז אלע זיינע ענינים דארטן געטאן ווערן אין דעם מקיף הסוכה — תשבו כעין תדורניי. און וויבאלד אז דארט איז מאיר אזא הויכער אור אלסי — ווי קען מען גאר דארט שלאפן? ע"ד לשון הכתובי — אכן יש ה' במקום הזה ואנכי לא ידעתי (שאם ידעתי לא ישנתי במקום קדוש כזה)!!!

. . שכל המצטער בישיבת הסוכה פטור משיבתהי.

ווייל ביי כ"ק מו"ח אדמו"ר האט די גשמיותדיקע טירחא נכזה ניט חופס מקום געווען; און ווי מ'האט געזען בהנהגתו בענין הסוכה גופא בנוגע לאכילה ושתי, אז ער האט זיך ניט גע-רעכנט מיט קיין שווערקייטן און האט אין דעם נחמיר געווען (און אפילו בשמיני עצרת), ביז, ווי מ'האט געזען, אז אפילו אין די צייטן פון ירידת גשמים, וואס ע"פ דיני מעג מען דעמאלט עסן בבית, האט ער אויסגעמיטן עסן חוץ לסוכה.

איז מובן אז זיין ניט שלאפן אין סוכה איז ניט געווען מצד דער טירחא וצער גשמי.

ב. עס איז ידוע דער פתגם פון כ"ק אדמו"ר האמצעי' בנוגע לשינה בסוכה — ווי קען מען שלאפן אין מקיפי' דבינה? דאס מיינט: אין סוכה איז מאיר זייער א גרויסער גיטלעכער אור, וואס איז צו הויך צו קענען אראפטימען כהת-לכשות אין דעם אדם (בפנימיותו), נאר

א. אין הנהגת כ"ק מו"ח אדמו"ר בנוגע ישיבה בסוכה, האט מען געזען א דבר והיפוכו:

ביי אכילה ושתי בסוכה איז ער גע-ווען נוהר עד קצה האחרון, ער האט מחמיר געווען אז אפילו שתיית מים זאל ניט זיין חוץ לסוכה! (און די זהירות איז געווען אפילו בשמיני עצרת!):

משאי"כ בנוגע שינה בסוכה איז, אדרבה — מען האט געזען אז ער איז ניט געשלאפן אין סוכה (נאר בבית!).

ולכאורה איז אדרבה: דער חיוב פון שינה בסוכה האט אין זיך מער חומרא ווי דער חיוב פון אכיש בסוכה — אכילת עראי (ועאכוי"כ שתיית מים) איז מותר חוץ לסוכה, בעת אז שינת עראי איז אסור חוץ לסוכה.

און מען קען ניט זאגן אז דאס איז גע-ווען מחמת די טירחות און שווערקייטן פון שינה בסוכה מצד תנאי המקום והזמן (ווי דער דין איז, אז במקרי מות הקרים שיש צער לישן בסוכה מחמת הקור . . אין צריך לישן בסוכה

זה תוכן דבריו בליקוטי שיהות חג הסוכות תשמו"ז:

מו"ח לא ישן בסוכה, ולא נימק למה, וזה לא יתכן שהמעם הוא מפני הקור, "כי הרי טירחות גשמיות לא תפסו מקום אצל מו"ח אדמו"ר וכו'". אלא ודאי טעמו הוא משום האימרא שאמר האדמו"ר האמצעי "איך אפשר לישון במקיפים דבינה". והוא על דרך מה שאמר יעקב אבינו "מה נורא המקום הזה אין זה כי אם בית אלקים ואנכי לא ידעתי". וברש"י ואלו ידעתי לא ישנתי. וה"נ בסוכה שהוא מקום קדוש איך אפשר לישון.

ואחר כך הוא פותב:

"מצד התוכן הפנימי של המצוה, השינה חוץ לסוכה היא דבר המותר ואפילו דבר הראוי".

"ומה שעל פי ההלכה מצות סוכה גורמת איסור לישון מחוץ לסוכה פי התורה על הרוב תדבר, ומכיון שרוב בני אדם אינם מרגישים את האור המקיף שבסוכה לכן הם חייבים בשינה בסוכה, מה שאין כן ביחודי סגולה שמרגישים את האור המקיף שבסוכה, אין אצלם איסור שינה מחוץ לסוכה. ועל פי זה מובן שאף על פי שהתוכן הפנימי של חג הסוכות מונע את השינה בפופה, אינו חסר על ידי זה בקיום מצות ישיבה בסוכה על פי הלכה".

והנהגה זו שלא לישון בסוכה היתה הנהגה בלעדית של אדמו"ר הרי"צ ולא של תלמידיו ולא של חסידי חב"ד לפניו. כפי שמציין שם "הרבי" בעצמו, וכידוע שכולם ישנו בסוכה ככל ישראל, ואף עתה זקני חב"ד עדיין ישנים בסוכה "וגם מו"ח הרי"ץ לא הסביר את פשר הנהגתו", (הרי"ץ זצ"ל חי רוב ימיו ברוסיה הקרה, ובסוף ימיו בארה"ב הוא היה חולה מאד כך שבודאי לא ישן בסוכה, כהלכה). רק האדמו"ר הנוכחי טורח בקונטרס המיוחד לפרש הנהגתו על פי אימרתו של האדמו"ר האמצעי "איך אפשר לישון במקיפים דבינה", אעפ"י שהוא לא הורה ולא התכוון להורות על שינה חוץ לסוכה שהרי הוא ואביו אדמו"ר הזקן ובנו הצ"צ ואדמו"ר חב"ד אחריו וכל חסידיהם ישנו בסוכה כמבואר בשו"ע, כולל בשו"ע הרב. ורק על פי פתגם של רגש (שצריך לנצל את קדושת הסוכה ולישון כמה שפחות... מפי הרב ששונקין תלמיד הרשב"י) עוקר דבר מן התורה בתלי תלים של דרשות מעורבבות וגילוי פנים חדשות בתורה שלא כהלכה, לחדש דבר אשר לא שערו אבותינו, שהמצמער מקדושת סוכה או ממצות סוכה פטור מן הסוכה. שחזן מזה שהוא דבר דחוי מן ההלכה שהאומרו מעיד על עצמו שלא הבין את הדין "מצמער פטור מן הסוכה", הרי זה מזעזע לשמוע שאין מצות שינה בסוכה כלל ואדרבה אין זה דבר ראוי, ואין היא מצוה אלא לאנשים קטנים שאינם מרגישים די את קדושתה.

וזה נוסף על הדברים שיש בהם עקירת התורה בפ"ט — שהתורה על הרוב תדבר" בעניני מצוות, משפט לקוח ממו"נ ח"ג פ"ד שיש לו פונה אחרת לגמרי, וגם פאן מתברר שיש פאן הוסר הבנה בפירוש המילים, ועיי"ש. (וכדאי להעתיק קטע מאותו פרק במורה נבוכים "אבל צריך שתהא ההנהגה התוריית מוחלפת פולטת לפ"ט, ואף על פי שהיא ראויה לקצת

אנשים ולאחרים אינה ראויה. כי אילו היתה לפי האנשים, היה נופל ההפסד בכל, ונתת דבריך לשיעורין וכו', אבל יהיו החוקים והמשפטים מוחלטים סתם וכוללים, כמו שאמר ית' הקהל חוקה אחת לכם".

ובהמשך מוסיף "הרבי" דברים שהם נגד העיקר התשיעי, וזה לשונו: "ואין להקשות מדוע לא מצינו הנהגה בזה בדורות שלפני זה, גם לא אצל הגדולים שידעו מתורת הקבלה, ובודאי הרגישו אור המקיף דפוסה? ויש לומר שזה שייך לגילוי תורת חב"ד שענינה להמשיך עניני פנימיות וכו'". (שם).

ואנו מאמינים שהתורה לא תהא מוחלפת ולא תהא תורה אחרת מאת הכורא ית"ש.

<p>מוקם דאך אבער אין דער תהגה פון כמה וכמה, אז אויך אזעלכע, וואס זיינען גאָר ניט אין דער דרגא פון (קענען) מרגיש זיין דעם אור מקיף שבסוכה, זיינען זיך נוהג ניט צו שלאָפן אין סוכה.</p> <p>אין די הסברה אין דעם כפשוטו: חסידים, זייענדיק מקושר צו רבותינו גשיאינו, לערנען תורתם (ע"מ לעשות) און גייען בדרכיהם — אין מנהג דברי תיהם בידיהם</p> <p>ונספּ בעניננו: דער ניט פירו זיך בפועל כהנוגת רבותיהם בכל שאפשר — מאַכט באַ זיי אַ צער (וואָס המצטרע פטור מן הסוכה).</p>	<p>(13) ואין להקשות מדוע לא מצינו תהגה כזו בדורות שלפני, גם לא אצל הגדולים כי שידעו מתורת הקבלה ובודאי הרגישו אור המקיף דסוכה — כי אצל יחדי סגולה אלהי, גם שינתו היתה (לא ריק) תוצאה מצד סעך הנוהג, ביא) מדרגה גבוהה ביותר בעמדת ה' (השייכות למקסימום דבינה), ולהעיר ממרום (ביר סירה, ט. וראה פורא"א סי"ב) דבעת השינה הגשמה שואבת חיים מלמעלה, ויל שהמבחר בפנים שייך לגילוי תורת חב"ד, שענינה להמשיך עניני פנימיות התורה באופן שגם שכל האנושי יוכל להשיגם, עד שפועל על הגוף תגשם הסביעה בו — רעיון נמשך המספר דסוכה באופן שרגיש גם בגוף כפי שהוא נכבשו ונשמחו ושלכו חבש ארהאמיץ ענין זה והעדר השינה בסוכה) אצל חסידים (שיחה שבהערה 8). וראה סי השיחות תשי"ח ע' 33: דער מקיף מן סוכה... אלע קענען דאָס דערהערן.</p> <p>וכזה סבו גיב הטעם שענין זה נתגלה ע"י אדמו"ר האמצעי דוקא — שענינו הי' להמשיך תורת החסידות באופן דבינה (סי השיחות תשי"ח ע' 60). וראה לכרש חיה ע' 131. ועוד, לקלו"צ אגרות ע' שלד חרל"ך — כי נוסף לזה שהמשכת המקיף בפנימיות שיכת לבינה, אור בכלל, הנה המקיף דסוכה הוא מקיף ובינה.</p>	<p>ואין להקשות: סרים אין נאך אלק גיט גלאטיק — זוי אין שייך אַז ע"ס הלכה אַל מצות סוכה גורם זיין אַן איסור צו שלאָפן חוץ לסוכה, בעת אַז מצד דעם תוכו פנימי פון דער מצוה אין, אדרבה</p> <p>— די שינה חוץ לסוכה אין א דבר המוחזר (און אפילו אַן אופו הראוי)?</p> <p>— ווייל התורה על הרוכ תדברי, און ויבאָלד אַז רוב בני אדם זיינען ניט מרגיש דעם אור מקיף פון סוכה, ווערט, אדרבה, אַ חויב פון שינה בסוכה (ווייל עס מוז זיין, תשבו כעין תדור"י): משאיכ' כיי די יחדי סגולה'י העלכע זיינען יע מרגיש דעם אור' מקיף פון סוכה, אין ביי זיי ניטאָ דער איסור פון שינה חוץ לסוכה יין.</p>
--	---	--

וכשהשינה חוץ לסוכה הפכה לדבר שבחסידות חב"ד, הריהו ממשיכה ומטילה על כל החסידים נשואים ודווקים ביום ובלילה במקומות החמים והקרים (ועיין בשו"ע), "מכיון שחסידים מקושרים לרבותיהם ומנהג רבותיהם בידיהם".

(הצעה לאנשי ליובביטשו אין לעשר הפירות בא"י כיון דמקושרים הם לרבותיהם ו"הרבי" הרי בחו"ל ופטור מן המעשרות א"כ גם המקושרים פטורים).

גם "היתר הלכתי" המציא, שהרי אפילו החסיד שאינו מרגיש את קדושת האור המקיף ואינו מצטער על ידו, אבל מצטער הוא למה אין הוא במדרגה הזאת שהאור לא יאפשר לו לישון בסוכה. ואפילו מי שגם זה לא איכפת לו, אבל הוא הרי מצטער למה אין הפתגם של האדמו"ר האמצעי תופס אותו ומפריעו לישון, היתכן שהוא יכול לישון בלא צער בסוכה, ומזה הוא מצטער ופטור.

אין לנו מה לומר על זה אלא מילה אחת – לצינות!

ומזה הגיעו לצינזור דבר ה' זו הלכה. ובפרוספקט על חג הסוכות בהוצאת צעירי אגודת חב"ד כתובה ההלכה כפי שהיא מופיעה בשו"ע בהשמטת המילה "וישן".

אין הזעקה הגדולה על הנהגתם במקילים במצות שינה בסוכה, גם לא היינו מתריעים מרה על אי קיום מצוה, הזעקה היא על עקירת המצוה מן התורה, להפוך קולא להידור מצוה בדרכים שאינם של תורה, ולבטלה גם ממי שרוצה לקיימה, והעיקר על הסכנה הגדולה שקם אדם בעל עוצמה והשפעה לשנות את התורה, ועל דבר זה אנו חייבים למסור את נפשינו.

כל המערב דברי קבלה עם ההלכות הפסוקות, חייב משום זורע כלאים, "פן תוקדש המלאה הזרע אשר תזרע". ולעומת זה המערב ספרי הגיון עם דברי תורה, עובר על "חורש בשור וחמור יחדיו".
ואם הוא מנהיג ישראל – מנהיג בכלאים. (תשובות חת"ס או"ח נ"א).

לאחרונה הוכח בעליל מצד בלתי צפוי, עד כמה חשודים אנשי חב"ד לעקור אפילו את החמורות שבחמורות בגלל חישוביהם שלהם. וכל חסידי חב"ד מקטנם עד גדוליהם לא ידברו ולא יהגו מאומה וילכו אחרי נגדא פמיותא כשיות תמימות. תביעתם רבת השנים במצות רבם לתקן את חוק השבות החילוני בהגדרתו מיהו יהודי, שכחיילים נאמנים לא פסקו מלמחות ולהתריע בכל כתיביהם ובכל הופעותיהם על "הסכנה האיומה" לכלל ישראל בכל תפוצותיו מחוק זה. ושמאות אלפי יהודים נישאים לגויים אך ורק בגלל חוק זה, וכאשר יתוקן תיפתר בעיית ההתבוללות,

וחמור הוא מכל הגזירות כגיוס בנות וגיוס תלמידי הישיבות וניתוחי מתים והפלות ופרסומי תועבה והעברה על הדת של אלפי ילדי ישראל ועוד.

תנועת חב"ד לא הצטרפה מעודה לשום מערכה ציבורית לביטול גזירה כל שהיא נגד הדת. ואת הכל העמידו על אחת, "מיהו יהודי". וכל מי שהשמיע השגה כל שהיא על דעתם, או שהעדיף פתרון אחר, או שטען על גזירה אחרת שהיא חמורה ממנה, נידון בחרפות וגידופים ככופר ועוקר תורה וכו', ולעומת זה כל פוחז וריק, כל רב מטעם וחסר טעם זכה לתוארים מופלגים לכבוד ולקירבה, אם רק החניף אותם בדברים על גזירה "איומה" זו. ותבעו באלימות ובמצח נחושה מן הכל לותר על הכל, אפילו על קיומם של הישיבות ותלמודי התורה, ולהרתם רק למאבק העקר הזה, הם פסקו שחייבים ביהרג ואל יעבור כדי להוסיף מילת "כהלכה" בחוק השבות "הקדוש". שחוק זה הוא החילול ה' הגדול ביותר מכל הזמנים. וכל מי שחבר הוא בממשלה הוא שותף לעבירה חמורה שבחמורות זו, ואחראי להתבוללותם של מאות אלפים בישראל. וכל חבר בכנסת שאינו מוחה מדי יום על זה אשם הוא באי מניעת חילול ה'. הם כמעט סיכנו את היהדות החרדית כולה בכל העולם פיסית וקיומית למען תיקון חוק מיהו יהודי. הרושם היה שמיד ממש עם תיקונו בא משיח בן דוד.

והנה בפתע פתאום הכל נדם, הרבי חדל להזכיר את הנושא כאילו לא היה או כאילו כבר תוקן, עתון כפר חב"ד אינו מוזכרו יותר, בעוד שלפנים בשעת הגזירה אוזכר הנושא בכל עמוד. "הוועד למען שלימות העם" חדל לפעול. שמונה עשרה שנות פעילות ירדו לטמיון, והם שותפים לממשלה שראשה הצהיר מפורשות שחוק זה לא יתוקן ולא נשמעת מהם אף מחאה אחת בכנסת. מה נשתנה?

הם נפגעו! קהילות רפורמיות וקונסרבטיות חדלו לתמוך בהם, הנזק הכספי היה גדול מנשוא, המבצעים ברחבי ארצה"ב נפגעו, וכן הורחקו מהרבה מקומות בארץ, ופגיעה בחב"ד שאני?

אבל נמצאנו למדים שדבר שאפילו לדידם הוא החמור ביותר, בכחם לבטלו כרצונם. על אחת כמה וכמה דברים שהם פחות חמורים כמצוות עשה ולא תעשה שאין בהם יהרג ואל יעבור, רק מלקות או כרת בלבד. ואין פסק בדבר שאם יצוה "הרבי" שהוא על פי אמונתם "נשיא דורנו ומשה רבינו שבדור", לאפול חמיץ בפסח, כל הפידיו יאכלו וישבעו באין פוצה פה ומצפצף, כי מה נשתנה פסח מסוכה?

והסברים על פי "חסידות" לא יחסרו לו כיד הדמיון הטובה עליו בזה, והרי יש כבר גילוי אורו של משיח, וממילא תורה חדשה מאתי תצא.

איך לאכול פת בסעודה שלישית!

בפרסום של "ליקוטי שיחות" (פרשת בשלח תשמ"ט) המחולק באלפי עותקים ברחבי הארץ והעולם, יוצא "הרבי" מחב"ד ברעיון חדש תחת הכותרת "סעודה שלישית _ לא תמצאוהו", שיש "להדר" לא לאכול פת בסעודה שלישית כפי שנפסק בשו"ע, אלא לנהוג לכתחילה כפי הבדיעבד, שאפשר לאכול שאר דברים חוץ מפת. _ רעיון שהוא לא הלכתי ולא לפי הקבלה ולא חסידי.

ולמרבה האירוניה דומה המיעון ה"הלכתי" בענין זה למיעון ה"הלכתי" הידוע של עקירת מצות סוכה, והוא "שמצטער פטור", ואותו סגנון בשניהם, על אורות המצטרפים, כלומר המכנה הפלפולי בקביעת הלכות חדשות הפך למודל קבוע.

וכך הם דבריו שם:

"כאשר אין לאדם עונג באכילת פת, ביודעו באמונה שלימה שבזמן סעודה שלישית רעוא דרעוין, מאירה בחינת "היום לא", ושזהו זמן מעין יום הכיפורים ומעין עולם הבא אשר אין בו לא אכילה ולא שתיה, ומשום כך אכילת פת היא צער בעבורו, אז אין קיימת מלכתחילה חובה לאכול פת בסעודה שלישית (הרי בעוה"ב אין גם שתיה ולא טעימה כל שהיא וכך ביהכ"פ. א"כ לפי"ז אין לטעום כלום, וצ"ע. המעתיק), ואדרבה, אצל אדם כזה הידור לפי ההלכה לא להצטער באכילת פת, אלא לצאת ידי חובת הסעודה בטעימה פלשהי. ויש לומר שמשום כך נהגו רבותינו נשיאנו לצאת ידי חובת סעודה זו בטעימה כל שהיא (מנהג שלא היה ידוע _ עד לגילוי האחרון _ בין חסידי חב"ד, וכולם נהגו תמיד הם כרבותיהם וככל ישראל וכפסק המפורש בשו"ע הרב. ואף "הרבי" קצת מסייג את קביעתו וכותב שהם נהגו "בדרך כלל לא לאכול פת"). כי הם חשו באור המאיר בסעודה שלישית. (ובהערה) באופן שיש להם צער בהאכילה".

ומה עם החסידים שאין הם בדרגא הזאת להרגיש את האור עד שיצטערו על ידי פתו ועל כך התשובה מוכנה כבר מסוכת.

"והחסידים הרי הם מקושרים לרבותינו, לומדים תורתם על מנת לעשות,

והולכים בדרכיהם, (ובהערה) ועל דרך שנתבאר בענין שינה בסוכה מצד המקיפים דבינה.

ובהמשך מנסה בעל המאמר לפרש בפירושים מוזרים ושלא כהלכה שמאמרו של רבי יוסי "יהי חלקי מאוכלי שלש סעודות בשבת" (שבת קיח) כונתו לטעימה כל שהיא, וזאת בסברות מעורבבות של נגלה ו"נסתר", ונגד דברים מפורשים בטור וש"ע וכל הפוסקים כולל ש"ע הרב שפוסק שאין לסמוך כלל על הקולא לא לאכול פת.

ההסבר הפנימי לכך מבואר בתורת החסידות⁹: הסעודה השלישית של שבת באכילת פת: ביודעו באמונה שלימה היא כנגד השבת שלעתיד לבוא, כפי שבזמן סעודה שלישית, רעוא דרעוין, שנאמר גם ב"ב"ח"¹⁰ — אשר עליו מאירה בהכת "היום לא", בחינת "אין". נאמר¹¹ "עולם הבא אין בולא אכילה ולא ושזהו זמן מעין יום הכפורים, הנקרא שתיה...". וההמשכה היורדת אז לעולם היא בבחינת "אין", כנאמר ברבינו בחיי¹². לכן, סעודה זו אינה סעודה כך אכילת פת היא צער כעבורו — אז אין רגילה, ומוזגש בה הענין של "לא קיימת מלכתחילה חובה לאכול פת תמצאהו" — אין אוכלים פת, אלא יוצאים ידי חובה בטעימה כלשהי.

יש להבין: אמנם, לפי ההסבר בפנימיות הענינים, סעודה שלישית היא נעלית מאכילה, וזהו הטעם לאי-אכילת פת, אך לפי ההלכה זוהי בכל זאת "קולא", עד כדי כך שאדמו"ר הזקן אומר "ואין לסמוך כגל על כל זה"¹⁴, אלא במקרה של "בדיעבד", כאשר הוא מאד שבע לפני כן. וכיצד תואם הדבר עם המנהג, שלפי החסידות זהו הידור לא לאכול פת?

ד. ההידור של המצטער באכילת פת בסעודה שלישית

לפי זה יש לומר: חובת אכילת פת בסעודה שלישית חלה רק כאשר זהו עונג לאדם.

אך לא כן כאשר אין לאדם עונג החסידות⁹: הסעודה השלישית של שבת באכילת פת: ביודעו באמונה שלימה היא כנגד השבת שלעתיד לבוא, כפי שבזמן סעודה שלישית, רעוא דרעוין, שנאמר גם ב"ב"ח"¹⁰ — אשר עליו מאירה בהכת "היום לא", בחינת "אין". נאמר¹¹ "עולם הבא אין בולא אכילה ולא ושזהו זמן מעין יום הכפורים, הנקרא שתיה...". וההמשכה היורדת אז לעולם היא בבחינת "אין", כנאמר ברבינו בחיי¹². לכן, סעודה זו אינה סעודה כך אכילת פת היא צער כעבורו — אז אין רגילה, ומוזגש בה הענין של "לא קיימת מלכתחילה חובה לאכול פת תמצאהו" — אין אוכלים פת, אלא יוצאים ידי חובה בטעימה כלשהי.

יש לומר: אמנם, לפי ההסבר בפנימיות הענינים, סעודה שלישית היא נעלית מאכילה, וזהו הטעם לאי-אכילת פת, אך לפי ההלכה זוהי בכל זאת "קולא", עד כדי כך שאדמו"ר הזקן אומר "ואין לסמוך כגל על כל זה"¹⁴, אלא במקרה של "בדיעבד", כאשר הוא מאד שבע לפני כן. וכיצד תואם הדבר עם המנהג, שלפי החסידות זהו הידור לא לאכול פת?

(20) יציר מסעודה שלישית שמחית ושבת בראשית מסעודה בענין שינה בסוכה — דאחר שדובר ב"כ אדמו"ר האמצעי בענין שינה בסוכה מצד המקיפים דבינה, הר' הטינה של אלו המרגישים את דביקים או הולכים באורחותיו של אדמו"ר האמצעי — בנגד צער, והמצטער פסור, מן הסוכה.

ההתעלות הגדולה אצל כל החסידים בכל הדורות, מעודה שהיא המיוחדת בין מעודות שבת ויום טוב, אין היא למהדריין על פי החסידות, היא רק לאלה שאינם מרגישים את האורות הגדולים המאירים אז.

הבו לנו איש הלכה איש קבלה איש חסידות מיום שניתנה תורה ועד היום הזה שיאמר כדברים האלו.

אלא אמור מכאן "תורה חדישה תצא מאתנו!"

וראוי להביא כאן את דברי הזוהר בפרשת יתרו (דף פח עמוד ב')

תנוז) בסעודתא תליתאה דשבתא, כתיב והאכלתיך נחלת יעקב אביך. דא היא סעודתא דזעיר אפין, דהוי בשלימותא. וכלהו שיתא יומין, מההוא שלימו מתברכן. ובעי בר נש למחדי ב בסעודתיה, ולאשלמא אלין סעודתי, דאינון סעודתי מהימנותא שלימתא, דזרעא קדישא דישראל, די מהימנותא עלאה, דהא דילהון ד היא, ה ולא דעמין עעכרין. ובגיני כך אמר, ה ביני ובין בני ישראל.

תנח) ת"ח, בסעודתי אלין, אשתמודעון ישראל, דאינון בני מלכא. דאינון מהיכלא דמלכא, דאינון בני מהימנותא, ומאן דפגים חד סעודתא מגייהו, אחזי פגימותא לעילא, ואחזי גרמיה דלאו מבני מלכא, עלאה הוא, דלאו מבני היכלא דמלכא הוא דלאו מזרעא קדישא דישראל הוא. ויהבין עליה חומרא דתלת מלין, דינא דגיהנם ה וגו'.

הסולם

תנוז) ת"ח בסעודתי וכי: בוא וראה, בסעודתא האלו ניכרים ישראל שהם בני המלך, שהם מהיכל המלך, שהם בני האמונה. ומי שפוגם סעודה אחת מהם, מראה פגם למעלה. מראה עצמו, שאינו מבני המלך העליון. שאינו מבני היכל המלך, שאינו מזרע קדוש של ישראל, ונתגים עליו כבוד של ג' דברים. דין גיהנם ומלחמת גוג ומגוג, וחבלי משיח. (שבת ק"ח).

תנוז) בסעודתא תליתאה דשבתא יכו': בסעודה הג' של שבת, כתוב, והאכלתיך נחלות יעקב אביך. זו היא הסעודה של זעיר אנפין שהוא בשלמות, וכל ששת הימים משלמות ההיא מתברכים, וצריך האדם לשמח בסעודתו, ולהשלים אלו הסעודות, שהם סעודות האמונה השלמה של זרע הקדוש דישראל, של האמונה העליונה. כי שלהם הוא האל של עמים עכרין, ומשום זה אמר, ביני ובין בני ישראל.

וכן בסוכה: "ואת חטאת מצרים כל הגויים אשר לא יעלו לחוג את חג הסוכות" (זכריה יד). וראה בע"ז ג. מצוה קלה יש לי וסוכה שמחה לכו ועשו

אותה וכו' והקב"ה מקדיר עליהם חמה, וכל אחד מבעט בסוכתו ויוצא, והא מצטער פטור מן הסוכה, נהי דפטור בעומי מי מבעמי, ע"ש. שמצוות סוכה היא הסימן בין ישראל לעמים והפונם בה מראה פגמו "דלאו מזרעא קדישא דישאל הוא".

המפליא הוא. שאלו שלחמו כח"י שנים בעד "מיהו יהודי כהלכה". פוגמים בשתי מצוות המסמנים את מי שאינו מקימם "דלא מזרעא קדישא דישאל הוא". אולי זוהי הסיבה (עפ"י "פנימיות") על הפסקת מאבקים בעד "מיהו יהודי כהלכה". מי יודע...

אוצרות התורה
אוצרות השות

עקירת דין קביעת מקום מזוזה

בתשוכות וביאורים קצ"ב משיב "הרכי" לשואליו שאת המזוזה בחדרים הפנימיים בבית גם כשיש רק פתח אחד, הולכים בזה אחר היכר ציר וכשהציר בצד שמאל קובעים שם את המזוזה והוא מציין שם "כדעת ראשונים בזה". ואין שום ראשון ולא אחרון שיסבור פן (ראיה לכך שהוא אינו מציין שום מקור). וכך בשרירות בלא שום מקור הלכתי, נגד גמרא מפורשת ונגד כל הפוסקים, הנהיג מנהג חדש כמצות מזוזה בדבר שהוא מדאורייתא.

י"ה ניסן תשס"ז

במ"ש אודות אופן קביעות מזוזה בגווסטרא, הרי בכלל בהנוגע לקביעות מזוזה, ישנה הוראה בשם רבותינו הנשיאים שהולכים בתר היכר ציר, וכדעת ראשונים בזה, ומסייפין בזה ששאלום, ומה יעשו אם כל הדלתות שבחדר היכר ציר שלתם לחרר אחר, וא"כ באיזה אופן יכנס לחדר, וענו ע"ז, יכנס דרך החלון. אבל הג"ל הוא מלבד הדלתות היוצאות לחצר או לרה"ר. וכדאי שיודע פרטים מזקני אנ"ש אשר בסביבתו, ושכטח גם להם ידוע עד"ז.

ובפרוספקטים של הלכות מזוזה הם מפרסמים הלכה זו ומכשילים בזה את הרבים, שהרי מזוזה בשמאל, כאילו איננה, והברכה לכטלה.

כנראה טעה "הרבי" פעם בדבר זה, ורבי הרי אינו טועה, וצריך לקיים את הדבר בכל מחיר, גם במחיר עקירת מצות מזוזה.

ג. בפתחים של חדרים פנימיים מתעוררת שאלה, איזה צד הוא הימני: צד ימין של הנכנס אל החדר, או צד היציא. קובעים זאת לפי מבנה הדלת. כשהדלת נפתחת לתוך החדר — נקבעת המזוזה בצד ימין של הנכנס אל החדר. כשהדלת נפתחת אל מחוץ לחדר — נקבעת המזוזה הימני של ~~הנכנס~~ בפתחים שיש בהם דלתות הזזה ההגדרה היא — "רוב השימוש". קובעים את המזוזה בימניו של הנכנס מהחדר שבו משתמשים פחות אל החדר שבו משתמשים יותר. (כללים אלה חלים גם על חדר פנימי שיש לו פתח אחד בלבד).

הרי לכם מבצע מזוזהו

ראה להלן בפרק "היות דאבי ורבא" שדעתו של "הרבי" הוא שמזוזה שומרת גם ללא קיום המצות. וכנראה שכאן לשימתו אזיל, שהרי לאנשים שפנימיות אמיתית מהם והלאה העיקר הרי היא השמירה.

דברים אלו פולם שהם עקירת ההלכה והאמונה, לא היו ידועים עד כה בלשון רב, רק עם הגברת תעמולתם והתרחבות השפעתם והתגברות בטחונם העצמי, התגלו קצת ממסתריהם. (דמות יונה מצאו להם... הולין ו.). המסקנא הבלתי נמנעת מגילויים אלו היא שיש לדעת ולהודיע להזדהר ולהזהר מאנשים אלה, ולא לתת להם יד בהפצת "תורתם" וקירוב רחוקים ל"אמונתם".

ואנו תפילה שיער ה' רוח ממרום וישובו גם אלה, פי רובם טועים המה מילדותם ואין אשמום בהם, ואולי הם פתינוקות שנישבו שצריך לקרבה באהבה, ואין ישראל נגאלים אלא בתשובה במהרה.

צניעות

נשאל זה "צניעות". כשמו כן הוא, שהצניעות יפה לו, אין אפוטרופוס לעריות, ולכך לא נרחיב את הדיבור בזה, אלא נציין עובדות מספר. (מהתקופה האחרונה, לא מלפני עשרות בשנים...)

"עוד מעט קט יפתחו השערים, והנשים תעבורנה בסך, לקבלת הדולר, נשים חרדיות לצד חילוניות"

"האורחים בקרונהיימס זוכים למאורע נדיר אשר המקומיים אינם זוכים לו – "יחידות" כללית. ביום שלישי בערב אחר התפלה חצו את בית המדרש לשניים – בצד אחד עמדו הגברים, ומעבר הנשים. על בימה מוגבהת בתווך כמלך בהדרו, ופניו זרחות כפני החמה ישב הרבי והשמיע שיחה" (כפי' כסליו תשנ"א)

נא לא לטעות, אין פל מחיצה לא מוגבהת ולא נמוכה בין הגברים לנשים. הבימה היא המוגבהת...

לפניכם קטע מתוך ראיון לעיתונאית שהיא אחת "המפורסמות..." שנפגשה עם "הרבי", וכך היא מספרת. "הרבי מנחם מנדל שניאורסון, או הרבי מליובביטש תקע בי זוג עיניים תכולות, ממזריות ופקרניות ושיגן באוזני..."

"למרבה הפתעתי כולם שיתפו איתי פעולה, החל מאנשי התנועה, דרך קרובי הרבי, וכלה ברבי עצמו, שלא הפתיר את שמחתו לדבר איתי. ביום הפגישה תודרכו מזכיריו של הליובביטצר לגבי בואי. כך שנחסכה ממני הצפייה והעמידה בתור של הממתנים לדולרים. המוני נשים הביטו בי בקנאה מהולה בסקרנות: את מי הרבי מבקש במיוחד לראות? הרב לייב גרונר, העומד סמוך לבוס, קיבל את פני, הציג אותי ואת מטרת בואי. ניצבתי מול האיש שמעמדו ביהדות מקביל עבור רבים, לאפיפיור של הקתולים, משהצגתי בפניו חברה שנלוותה אלי, הפגין סקרנות, "היא חברה שלך? גם עיתונאית? כמה זמן אתן חברות?"

ידוע ומפורסם על אחת מנשי ירושלים הצדקניות שבאה "לרבי" בחלוקת הדולרים, והיא "בתמימותה" חבשה מטפחת על ידה כי הרי לא נהוג ולא

נאה לקבל מיד ליד של אדמו"ר, ולתדהמתה ניגש אליה הנבאי הראשי הרב גרונר והעיר את תשומת לבה "שפאן אין זוהגים פך"!

אגב, כל הטקס המוזר של חלוקת הדולרים, הנהגה שהיא מהידושיו של הרבי בשנים האחרונות, עמוף בשקר גדול. רישמית, "הרבי" נותן את הדולרים כדי שמקבליהם יתנום לצדקה. ולמעשה עוברים מיד במקום הדבקות ציפוי קשיח של פלסטיק שבתוכו תמונת האדמו"ר מחב"ד, והדולר בעצם יוצא עי"ז מכלל שימוש, והוא מיועד להשמר לסגולה כקמיע.

כמובן שאף אחד לא ייחס אח"כ את צרותיו לדולר עם התמונה שבכיתו, אבל רבים ייחסו אח"כ את הצלחותיהם לזה. הם מקצועיים בפסיכולוגית המונים.

"הרבי" בקבלת פנים למלכת היופי של ישראל (לבושתינו) ו-20 נערותיה.

הרבי מלובוביץ' למלכת היופי בהצלחה

הרבי מלובוביץ' עם מלכת היופי של ישראל, מירי גולדברג

– מאת דבורה נמיר, ניו-יורק –
 הרבי מלובוביץ' סירש אתמול את הס' סוק, "שקר' החן והבל היופי", למראה מלכת היופי של ישראל, מירי גולדברג ריפ' מש' תתס"ח ססטיבל מלכת היופי, שעלו אלו לרגל בכיתו, בשכ' קראן הייטס בניו-יורק. הרבי הסביר למלכת היופי, שאם אשה יפה מתנהגת לפי דיני תורה – משפיע יופיה הפנימי על התנהגותה ולכן. זו זכות שעם היופי שלה היא תעשה מצוות ותצליח".
 הרבי בירך את מלכת היופי, שיוצאת כעוד ארבעה ימים לתחרות. מיס' יוניברס' בלאסזגאס, העניק לה שני דולר ואמר: את תשמעי בשורות טובות".

20 היפהפיות מישראל היו משהו חדש ומרענן בנוף חצר הרבי מלובוביץ', על רקע אלפי הממתינים לברכה ומאות החסידים לובשי השחורים.
 הביקור אצל הרבי אורגן ע"י אחד מנהלי חברת התיירות. כא"ל נסיעות, שניצל את קשריו ככפר הכ"ר ובחצר הרבי בברוקלין.

(תצלום: יצחק נופך-מוזס)

עוקר דבר מן התורה — צניעות

"...כי שמעתי מאדמ"ו הגאון ז"ל (הגר"א) כך קבלה בידינו
 מן הגאונים איש מפי איש עד מרע"ה שכל עבודה זרה צריכה
 עבודת דבר ערוה. ולכן פתיב אצל כל עבודה זרה ויזנו אחר
 הבעלים. וקם העם הזה וזנה".

(מים אדירים להגרמ"ם משקלאב. דף ס"ז)

דעת ליובביטש החדשה על משה רבינו, רבן יוחנן בן זכאי, ושלמה המלך.

לקוטי

ח"י אלול

שיחות

והרמז והדרוש והסוד. ה"תלמיד ותיק" לומד ומסיק למעשה את פרטי הפלפול והדיון וכדומה, עד להלכה המפורטת, מתוך הכלל²⁷. לכן זהו חידוש, כי משה לא למד פרט זה במעשה, כלשון חז"ל²⁸ שמשה "לא היה יודע תלין תלין של הלכות", שדרש רבי עקיבא.

כאן שום חידוש, וכיצד אומרים על כך "עתיד לחדש"²¹?
כמו כן אין מובן: כיצד ייתכן לומר שמשה רבינו למד במשך זמן כה קצר את כל התורה כולה עם כל החידושים של כל תלמיד ותיק עד סוף כל הדורות, במיוחד שזה כולל גם את "חידוש תורה מאתי תצא"²², תורתו של משיח²³, שתהיה²⁴ נרחבת עד מאד²⁵?

ה. משה קבל את הכללים,
הפרטים – חידוש

אחד ההסברים לכך הוא, כדלעיל: משה רבינו קבל את התורה שבכתב ואת התורה שבעל-פה עם כל כללי התורה²⁶, כיצד ללמוד את הפרטים בדרך הפשט

ראה מהר"ל ואור החיים עה"ת (פרשת תזריע) ועוד רבים, ששפכו הרבה דיו ושברו הרבה קולמוסין בבאור הסוגי' במנחות כמו: משה עלה למרום וכו' ועתיד לעמוד עקיבא בן יוסף לדרוש על כל קוץ וכו' תשש כחו של משה שלא היה יודע מה הן אומרים וז"ל מהר"ל: ...שהאיך יהיה ר"נ יותר גדול במדרגה ממשה ע"ה. ולא יהיה יודע להבין מה שאומר ר"ע ותלמידיו. שדבר זה נראה זר מאוד... ח"י לומר פן... כי אין ראוי להחסיר שום מדרגה ממעלת משה רבינו ע"ה אשר לא קם כמוהו... ומשה רבינו ע"ה היה לו כל ההשגות בשלמות איך התורה מסודרת מן ה' יתברך עכ"ל.

וז"ל האוה"ח... שכל דבר תורה נאמר למשה ואין חכם יכול לדעת יותר ממה שידע משה. והגם שתצרך פל דורות ישראל מיום מתן תורה עד שתמלא הארץ דעה, אין חידוש שלא ידע משה. עכ"ל. והם מכארים כל אחד את הסוגיה לפי דרכם עפ"י סוד ועומק הענינים.

אך "הרבי" אינו מסתפק בביאוריהם אשר עפ"י הסוד ופנימיות התורה, ומסביר הדברים ברדידות עפ"י חיצוניותם, הוא מציג "קושיא גדולה" כדרכם של אלה שדברי חז"ל בעיניהם כדברי חכמה אנושית פשוטה, על הא דאמרו חז"ל כל מה שתלמיד ותיק עתיד "לחדש" ניתנה למשה מסיני, שלכאורה קשה אם כבר נתנה למשה בסיני למה נקרא "חידוש" לתלמיד, ומתרגן "הרבי" שלמשה ניתנו רק הכללים ולא הפרטים, ואת הפרטים משה לא למד ולא ידע, "שהתורה שבעל פה כולה בתורה כפי שניתנה בסיני באופן נסתם כ"כ עד שאפי' משה שידע את כל הכללים והאופנים ללימוד, את הפרטים – לא הי' יודע".

אוצרות התורה
אוצרות השות

(ליקו"ש ח"י אלול תשמ"ג).

אלו דברים שכבר חידשוּ המשפילים שר"י. רחמנא ליצילן מהאי דעתא!!!

ראה רש"י ריש פרשת בהר (בשם תורת כהנים), "למדנו שכללותיה ופרטותיה כולן נאמרו מסיני".

ובמס' מגילה יט: "מלמד שהראהו הקב"ה למשה דקדוקי תורה נריבויין אתין וגמין מיעוטין אכין ורקין, רש"ן ודקדוקי סופרים [שדקדקו האחרונים מלשון משנת הראשונים רש"ן ומה שהסופרים עתידין לחדש".

וראה גם מדרש רבה (ויקרא כ"ב א') "מקרא משנה הלכות תוספתות אגדות, ואפי' מה שתלמיד ותיק עתיד לומר לפני רבו, כולן נאמרו למשה בסיני, שנאמר יש דבר שיאמר ראה זה חדש הוא, חבירו משיב עליו, וכבר היה לעולמים! וראה ברע"ב על המשנה משה קבל תורה מסיני וז"ל "לומר לך שהמדות והמוסרים אף אלו נאמר בסיני".

והנה "שלל" מצא לו "הרבי" ממדרש רבה (שמות מ"א ו') "וכי כל התורה למד משה כתיב בתורה 'ארוכה מארץ מדה ורחבה מני ים ולמ' יום למדה משהו אלא כללים למדהו הקב"ה למשה" ע"כ לשון המדרש. ומכאן מביא "הרבי" ראיה. הנה איתא מפורש שרק כללים למדהו ופרטים לא.

אך גם כאן גילה "הרבי" שלא רק פרטים הוא הרבי לא למד אלא גם כללים לא למד.

ראה עץ יוסף על אתר ועוד מפרשים, שהמדרש מיירי לענין "זכרון", דהאיך זפר משה כל התורה עם כל פרטיה, על זה עונה המדרש שהקב"ה לימדו (גם) כללים כדי שעל ידם יזכור כל הפרטים, וכמו דאיתא בספרי (האזינו) עצה לזכרון "יעשה האדם את התורה כללים". ויש מהמפרשים שמסבירים דברי המדרש שע"י הכללים הבין משה, בעומק השגתו את כל הפרטים, ופשוט.

וראה בספר הקבלה "לשם שבו ואחלמה" וז"ל "כי הרי מה שאמרו במדרש, איך אפשר ללמוד את כל התורה בארבעים יום, הרי פשוט הדבר שאין זה הוכחה וקושיא כלל (שרק כללים למדוהו ולא פרטים) כי הרי המלמד היה הקב"ה בעצמו והיפלא מה' דבר, (וכן כותב "החינוך") והרי יוסף הצדיק, שגבריאל המלאך למד אותו ע' לשון בלילה אחת ע"י שהוסיף בו אות אחת משמו של הקב"ה, וכן דוד למד אצל שמואל בלילה אחד מה שתלמיד אינו לומד במאה שנה. וא"כ מאי קושיא על משה רבינו ע"ה איך שלמד כל התורה כולה מפי הקב"ה בארבעים יום. ומה שייך להרהר על מעשה נסים, אלא ודאי שכל דברי ר' אבהו שם במדרש לא דיבר אלא פנגד המינין משום שהיה רגיל אצלם... אבל הוא בעצמו ידע וסובר ככל המאמרים הנזכרים שניתנו הכל למשה רבינו ע"ה, והוא אב לנביאים ולחכמים". עכ"ל (בספרו הדעה דרושי עולם התורה).

והדבר נורא למתבונן, שהרבה מדבריהם של אנשי חב"ד מיוסדים או על דברי המינים עצמם כפי שידוע, והוכח גם במאמרינו "השכין עצמו בגוף", או על דברים שנאמרו בחז"ל כתשובה למינים בלבד כפי שהוכח כאן מדברי ה"לשם".

הקטע הבא נלקח מעלון מחנות הקיץ של חב"ד פנגד ששמו "זפרצת".

חצות חת"ת

תהרות פוטר — משה והספורטאים, מדבר סיני, שנת 2419

בעת שקיבל משה אישור מגבוה על הקמת המשכן, פנה לפל אלה שהתלוצצו ממנו קודם לכן כבהשה יטיקינו אה המשכן.
אך אלה לא הצליחו להקימו לבדם.
ואז קבע משה שיא עולמי חדש בהרמת משקולות, כאשר הקים ופירק את המשכן פעמיים ביום ללא כל עזרה, במשך כל שבעת ימי המילואים.

כך מחנכת חב"ד את ילדי ישראל, שמה ללעג את משה רבינו אדון כל

הנביאים ומציגה אותו כ"ספורטאי".

וראה מאמר נורא, מלא כפירה וזלזול בדברים המקודשים, ביחס למשה

רבינו. - מאמרו של יחזקאל סופר "בכפר חב"ד".

מצורפים כזה קמעים בודדים ממנו.

מאת: הרב יחזקאל סופר

"משה רבינו - של שנות ה 80". "המנהיג ועמו" "משה הוא הוא ראשון והוא הוא אחרון"

הקריטריונים לבחירת המנהיג הגואל:

הבנת הצורך הפנימי ב"חיוכו" של "צדיק הדור" כיישום תהליך הגאולה. מעוררת שאלה-סקרנות: על מי אלו קריטריונים בחר הקב"ה דווקא כמשה רבינו. אישיות כמעט אלמונית, שגדל והתחנך ב"אניברסיטת התרומים" בארמונו של טרעה... וכלה את מיסב שנותיו בבית ה"אפיפיור" של מדין - יתרו. כרעה צאן סירה - בו כומן שהיו במצרים, "שבעים וקנים" ואהרן הכהן ששימש גם כנביא כמצרים (עפי"י המסורת התנ"כית) - ומכל "גלריית הצדיקים" של התהגה הנבחרת - נבחר משה דווקא לתפקיד שליח ה', ומנהיג הגאולה

בשבעות הראשונים לחייו (משהובנם לתיבה כיאור) - נמסקה ונטולת הגדרה האימה: "כל הכן הילוד היארה תסליטה" - שהרי בעצם והפעת נשמחו על ארמות (טרם החל לפעול) כבר החל תהליך הגאולה והקלת השעבר. ילדותו המופלאה קשורה בניסים-מרוצים, החל מהישרדותו מעיני הנבלשות המצרית שהשמידה את זכרי ישראל, דרך האימוץ שלו ע"י בת טרעה, עד לגידולו וחינוכו ב"בסוף מוסק" בארמון המלוכה. ההשגחה העליונה - "שלשה" את מנהיג הגאולה מרקע מוצא העבדות, ה"שתלה" אותו בסביבה של "מלכות", כהכשרת לתפקידו כעתידי.

בנעדרת הוכיח משה - שדרגת נשמתו העילאית, ילדותו המופלאה ו"גמיכותו", לא השחיתו את אופיו הרגיש, לא הכיאתו לרגש עליונות בדלגית של "צדיק המשקיף מסרומי - האולימפוס" - אדרבא, "רנגל משה" - (למרות שעלה לגדולה, רוחנית וגשמית) - "רצא אל אחי" (לא התכבד לאחווה עם בני עמו - העבדים), "ירא בסבלותם" - נשמתו חשה בסבלו של כל יהודי, את כאבם כאב בהזדהות ענינית, עד כדי העמדת הקארירה שלו בסכנה בהתערבותו הפעילה להציל יהודי מיד נוגשו המצר. וכמוצאה מהסתכנות, "פלילית" זו, גאלץ לכרות מצרים ולהפוך ל"רועה צאן יתרו".

אין זאת אלא שהמדובר הוא בתכונה של נשמה אצילת מיוחדת שנוצרת לתפקיד זה. תכונה שאיננה נרכשת ע"י מיומנות בתורה ומעשים טובים - כלבד, זוהי דרגתה של נשמה העומדת בראש ה"היררכיה של הצדיקים בעם ישראל. וכשי שמוכיח המעקב אחר הביורגמיה המופלאה של משה רבינו - אשר מיד עם לידתו, "ותרא אותו כי טוב" - ופירשו חז"ל: "שמלא הכיח - אורה", המסורת מספרת גם ש, "גולד מהול" - הסמל של נשמה בהתגלותה המקסימלית, ללא מחסום של "ערלת הלכ"י" מיד

וכל זה כדי להשוות את משה רבינו ל"הבדיל אלף אלפי הבדלות" לרבם.

איכותו, משה רבינו - של שנות ה-80...

תיאורה מעניינת זו - מתחננת ליישום מעשי של שיטת איבחון אוניקסיטית, ליהודי, "ראש בני ישראל" - "משה רבינו שבדורנו", והאמנם ניתן לסמך בנדין על קביעת המעריצים של כל אדמורי"ה שתנועתו סוענת לעלינות הצדיק, "שלה"...

במישור זה שונה תנועת חב"ד כמהותה מתנועות חסידיות דומות, בכך שהיא איננה מוגדרת לפי עיירות מוצא (טר, בעלז, רזניץ, סטטר) ואינה מותאמת לעדה מסוימת (הונגרים, פולנים, תימנים, אשכנזים) היא מבוססת על שיטה רעיונית, בדרך החב"ד ההגיונית, המדריכה את החסיד לביקורת-רגשותיו ושליטת מוחו על לבו. וכל המקבל שיטה זו וגוהג עלמיה הריהו חב"דיניק...

וכשם שבמישור האמונה באלוקים - אין חב"ד מסתפקת באמונה בלבד, אלא מוכיחה שדרך התורה (ולכל יהודי) היא: "וידעת היום" - הלבשת האמונה העלשכלית במסגרת הכרה שכלית ברורה השוללת כל סמיכות, ח"ו, בצורה אוניקסיטית.

כך במישור האמונה בצדיקים - מחנכת תורת חב"ד להגדיר תהילה, אוניקסיטית מהו רבי"י, "ראש בני ישראל", ומהו דרגתו, משה רבינו שכל דור הדור, "אוי יובל כל יהודי, לאבחון אוניקסיטית, גם מיהו "צדיק הדור" - הרבי"י.

ולאור הפרקים הקודמים - האבחנה היא משושה:

- 1 מעלות עיקריות מהות את ה"ראש" בין שאר תרי"ב האיברים: (1) סגולתו העצמית: האכר הנעלה ביותר (ולכן גם הגבוה ביותר), בעל ארבעה החושים העדינים (ביחס לחרש המשוש - החמור), כעל ה"כח"ל השכלית המופשטת. סגולות - שאין להם דמיון באף אכר של הגוף.
- (2) שליטתו בכל האורגניזם: מלבד היותו, "מחשב שכולל"

כשלעצמו, מהוה גם הראש מרכז החיים של כל אכר הגוף, ולמרות שיסבם עוד מספר איברים עניינים שהחיות תליה בהם (כגון: הלב, הריאות, חוט השדרה, וכו') והם ממלאים מספר תפקידים כלליים, בכל זאת - גם איברים חשובים אלו תופקדם מוגבל לגושים מסוימים (: מחזור הדם, גשימה, יציבות זכר), אבל האכר היחיד שכל האיברים כולם (: החל מהאיברים הכלליים - החשובים ועד לצמרון וזר הרגל) יוגקיס את חיותם, ונרעתם ותמקדםם - ממנו, הוא המוח שבראשו

ובליל "סגור", כאשר האדם מכסה עצמו ב"שמיתת מוד", הרי "הראש" נשאר בחוץ... (הקור הרוחני - אינו שמייע עליו) אבל גם בשנתו, רגיש הראש לאחירותו הכללית ובאם קצה כף הרגל - מעץ מן השמיכה, וקר לו... מיד חש הראש - במצוקתו, ושולח לו פקודה ע"י מערכת העצבים, "להכניס את היהודי הנידח, רגל העסי - אל תחת כנפי השכינה". למען ייחם לו...

וכדורו - כאשר אנו מתכוונים ב"גלריית הצדיקים" בהם נבחר דורנו, מבינים אנו מיד, ב"אחד המיוחד", אשר כל גדולי הרבנים והצדיקים משכימים לפתחו, הלא הוא כבוד קולות האדמורי"ם ליובאוויטש שליט"א.

מגעורו התגלה כעילירמופלא, שנאלץ לרמש את ידיעותו באוסר ידוק. כהעדר מורים מתאימים. היה תמיד נחמא אל הכלים. תוך התמתחות כלתרימקובלת זו, הופיע כהדר גאון נשיאותו (לאחר פטירת דודתו כ"ק האדמורי" הרי"צ ז"ל) בגאון אדיר בנגלה דתורה. מקובל עצום כרוי הקבלה, כצדיק וקדוש עליון אשר אין דומה לו בקדושתו והשגבה, וכמורה מופלא, אשר שיחותיו לפני ציבור שומעיו נובעות באשד כביר של בקיאות מינומילגית בכל השי"ם, מדרש, ויהי וקבלה, ושדרות לעמקי ההגיון האלוקי שכמשנת החסידות.

נשנן לעצמנו את דברי הרמב"ם יסודי התורה פ"ז ה"ו, "ומה הפרש יש בין נבואת משה לשאר כל הנביאים, שכל הנביאים בחלום או במראה ומשה

רבינו מתנבא והוא ער ועומד וכו'. כל הנביאים ע"י מלאך לפיכך רואים מה שהם רואים במשל וחידה, משה רבינו לא ע"י מלאך שנאמר 'פה אל פה אדבר בו' ונאמר 'ודבר ה' עם משה פנים אל פנים' ונאמר 'ותמונת ה' יביטו כלומר שאין שם משל אלא רואה הדבר על בריו בלא חידה ובלא משל וכו'. ונקשרה דעתו לצור העולמים ולא נסתלק מעליו ההוד לעולם וקרן עור פניו ונתקדש כמלאכים". עכ"ל הרמב"ם.

אוצרות התורה

אוצרות השירה

על רבן יוחנן בן זכאי

טרם שנביא מדבריו המזעזעים של "הרבי" על רבן יוחנן בן זכאי, נצטט לשון חז"ל סוכה כח. "אמרו עליו על רבן יוחנן בן זכאי שלא הניח מקרא ומשנה גמרא הלכות ואגדות דקדוקי תורה ודקדוקי סופרים קלים וחמורים וגזרות שוות משלות שועלים דבר גדול ודבר קטן דבר גדול מעשה מרפבה דבר קטן הויות דאביי ורבא".

ועתה ראה דברי הוגה הדעות ומיסדה של "חסידות" חב"ד החדשה.

שיחות

הג הפסח

לקוטי

הנה באמת, ע"י ההתעסקות בפנימיות התורה, היא מאחדת את העוסק בה עם העצמות, סתים דנשמתא ע"י סתים דאורייתא צפון דתורה ^{נ"ו} סו"ס מגיעים ואפשר לתקן גם את העצם.

וכהסיפור הידוע (תורת שלום י"ט כסלו תרע"ג) אשר אדמו"ר הזקן אמר פעם לאחד: על מי אתה בוטח, אם עלי — הרי לא תדע אפילו את הדרך להגן עדן שלי.

ד"ר י"ג אדמו"ר ^{נ"ו} (שהי באותו מעמד). שהוא מדריגה נעלית יותר מריב"ז שאמר ואיני יודע באיזה דרך מוליכין אותי, ואדמו"ר הזקן הי בטוח שיהי בג"ע.

זאת אומרת איך גם אם פעל בעבודתו שאינו מרגיש בגופו רע כלל, מ"מ אין זה מספיק עדיין, כי אפשר אשר נשאר עדיין בתוכו רע בהעלם. וכמבואר בכ"מ מה שאמר ריב"ז איני יודע באיזה דרך מוליכין אותי, דלכאורה, איך ה' יכול לחשוב כן. הרי לא הניח דבר גדול ודבר קטן וכל המעלות שמנו עליו חז"ל, ואיך ה' יכול להיות בספק בזה? והענין הוא, אשר כחות הגלויים אינם הוראה על העצם, ואפשר אשר כחות הגלויים יהיו בטוב ועצם הנפש — בעמקי הקליפות.

סת. אף שכחות הגלויים אינם הוראה על העצם, וא"כ, לכאורה, איך אפשרית העבודה דצפון — בירור רע הנעלם, הרי כל העבודה הוא בכחות הגלויים בלבד?

ריב"ז חשש שמא עצם נפשו בעמקי הקליפות, כך כותב "בעל פנימיות התורה שבדורינו", והוא מגלה לנו שמצב זה הוא רק כשאין לומדים "פנימיות התורה", אבל ע"י לימוד פנימיות התורה כן ניתן לתקן עצם הנפש, ולדעת לאיזו דרך מוליכין אותנו, ורבן יוחנן בן זכאי היה כנראה איזה רב או ראש ישיבה ליטאית שאין לו עסק בנסתרות, (ולמדות שבגמ' לעיל איתא שלא הניח מעשה מרכבה, דבר שמושמט באופן שיטתי בכל המקומות שהוא דן בענין זה), ואילו האדמו"ר הזקן שהתעסק בפנימיות התורה הוא במדרגה נעלית יותר מרבן יוחנן בן זכאי, והוא לכן ידע לאיזו דרך מוליכין אותנו. [והוא מייחס את דברי החירוף האלה לקדושי עליון – לקודמיו, כביכול].

איה חרדת הקודש משרפי מעלה, איה הידיעה הפשוטה שכל בר בי רב יודע שאנו כולנו ללא יוצא מן הכלל כחמורים ממ"ש לגבי דורות ראשונים, וכל שכן אלף אלפי פעמים לגבי תנאים ואמוראים, איה מושגי היסוד הפשוטים שביהדות לגבי ירידת הדורות???

וראה עוד בלקו"ש (ברכה 257) בלשונו: "במשך כל ימי חייו איז ריב"ז געווען אינגאנצין פארנומען און אריינגעטאן אין זיין שליחות בעלמא דין – לימוד התורה לעצמו און מיט אנדערע וכו', און האט ניט גיהאט קיין צייט צו אפשטעלין זיך, און טראכטין וועגן זיינע מדרגות וואו האלט ער מיט עצם נפשו, דוקא סמוך לפטירתו וכו' האט ער געקענט זיך מתבונן זין ואם עס טוט זך מיט עצם נפשו".

וביאור הענין הוא שהספק. "איני יודע", היה מפני שלא ידע האם בירר בשלימות את בחינת הרע הנעלם, ולא משום שלא נתעסק גם בזה, אלא כיון שכל ימיו היה עסוק בעבודתו בתורה ומצוות, לא היה לו פנאי לכדוק ולברר באיזו דרגא עומד הוא בעצמו, ועד כדי כך ש"איני יודע באיזו דרך מוליכין אותי" אם בג"ע או להיפך.

תאור קלאסי כמו שהם חסידי חב"ד מתארים תמיד בכתב ובעל פה ב"כבוד" לפנים, ובלעג ובזלזול מוסתרים, ראשי ישיבות ורבנים ליטאים, ואדמו"ר פולין.

אוי על חילול פבוד התורה, קירעו לבבכם ואף בגדיכם ואף את פתבי הפלסתר האלה.

נדרך אנב, אחד הפירושים מיני רבים על "האיני יודע", מבואר "בכתב סופר", דריב"ז העמיד תלמידים הרבה, ודרך הטובה ולהיפך של תלמידיו יזקפו לזכותו ולהיפך, ולכן לא ידע לאיזו דרך מוליכין אותן.

שלמה המלך עפ"י התורה

★ "ויקרא שמו שלמה וה' אזהבו וישלח ביד נתן הנביא ויקרא שמו ידידיה בעבור ה'" (שמואל ב' י"ב)

★ "בגבעון נראה ה' אל שלמה בחלום הלילה" (מלכים א' ג')

★ "הנה נתתי לך לב חכם ונבון אשר כמוך לא היה לפניך ואחריו לא יקום כמוך" (שם)

★ "זיתן אלקים חכמה לשלמה ותבונה הרבה מאוד ורוחב לב ותבונה כחול אשר על שפת הים" (שם ה')

★ "וירא ה' אל שלמה שנית כאשר נראה אליו בגבעון" (שם ט')

★ "מאן נביאים ראשונים אמר רב הונא זה דוד ושמואל ושלמה" (סוטה מ"ח)

★ "ולא קם נביא עוד בישראל כמשה בנביאים לא קם במלכים קם" (ראש השנה כ"א)

★ "כל האומר שלמה חטא אינו אלא טועה" (שבת נ"ו)

★ "שיר השירים אמר מלך בן מלך נביא בן נביא" (מדרש שה"ש)

שלמה המלך עפ"י התמורה

"שלמה המלך הרי היה נעלה בחכמה, ומה יכול להיות יותר נעלה ויותר טוב מחכמה — אך מכל מקום, לא היה לו רבי. לו היה נוסע לרבי, הרי לא

על שלמה המלך

זו בלבד שהחכמה היתה באופן אחר, היו לו גם חברים חסידים, והיה נוכח בהתוועדות חסידית, ואז היה מצייר כל ההפלאות של אוהב ואהוב על חסידים ורביים".

שלמה המלך הרי היה נעלה בחכמה, ומה יכול להיות יותר נעלה ויותר טוב מחכמה – אך מכל מקום, לא היה לו רבי. לו היה נסע לרבן, הרי לא זו בלבד שהחכמה היתה באופן אחר, היו לו גם חברים חסידים, והיה נוכח בהתוועדות חסידית, ואז היה מצייר כל ההפלאות של אוהב ואהוב על חסידים ורביים.

כדי להבין מה ראה על ככה, מה ראה "להתלבש" על ראשונים כמלאכים. ובמיוחד על אלו שצוינו. על מקבל התורה. על החכם מכל אדם. על מנהיגם של ישראל בזמן החורבן—ריב"ז. מי שמכיר את שיחם ושיגם. מי שמכיר את הלך מחשבתם. יודע שכל מטרתם וכל ענינם הוא להגדיל את רבם, "דורות לא היה איש כזה" "פלא הדורות" וכל מעלה וגדולה שמצאו ביהדות, מיד חטפום לעצמם—לרבם (ראה על כך בהרחבה להלן פרק "התנועה הקרובה ליהדות"). ורק לאחרונה פרסמו לעין כל, בענין הגאולה (וכלשונם: תיכף ומייד ממי"ש עם כל הפירושים) שכל מופיצי הגאולה הידועים, אליהו הנביא מלך המשיח פמובן. פהן גדול (כאן יש לו בעיה. הרי כהן ומשיח סתרי אהדדי. כנראה שימנה "שליח" אחר תחתיו, את יואל כהן. כנראה שזוהי הסיבה שלאחרונה הפך לראש המדברים). הכל בידיו של הרבי עצמו. מובן איפוא שיש לדאוג שהמעלות שהדגישו חז"ל על אחרים לא יפחיתו ממעלתו.

חזרת השי"צ...

חבראות, מהדורה שניה של שבתאות

נושא זה, ההתפרצות המשיחית שפרצה לאחרונה כהר געש ע"י תנועה זו, מטבע הדברים שתמקד עיני רבים מחמת האקטואליות שבו, ומשום שזה נוגע לכל אחד ואחד מאתנו, גאולת ישראל היא לא דבר של מה בכך, דורות על דורות מתפלל לו היהודי בכל מקום שהוא "ותחזנה עינינו בשובך לצי"ן", והיא אחת מי"ג עיקרי האמונה. אמת, רובם ככולם מתייחסים אליהם – אל התנועה המשיחית, בכיטול, סתם משוגעים. בקהילות היהודיות בעולם מסתובבים עוד כמה שמכריזים על עצמם כמשיח, ואינם מעוררים כל התענינות ציבורית, אך כאן כנראה הענין שונה.

א. עוצמת הפרסום. היא כמעט לא פחות מפרסום "קוקה קולה". שלמרות היותו לא יותר ממים צבועים עם תוספת אויר (גז בלע"ז), הרי הוא תופס תאוצה בגלל הפרסום הרעשני. ב. ההתענינות היא אולי דוקא בגלל הצד השלילי. רבים רבים עומדים מן הצד ומשפשפים ידיהם בהנאה, וצופים "בהצגה הגדולה" והמטורפת, ומצפים לראות איך יתפוצץ בלון נפוח ושעשועים זה. נו, גם אותם ניתן להבין, סוף כל סוף זה לא אירוע שמתרחש מידי יום וגם לא מידי דור. יודעים אנו על אירועים מסוג זה רק מספרי ההיסטוריה, הגיע הזמן, "וזכינו" גם אנו – אומרים הם, לחזות בעינינו ממ"ש באירוע משיחי מסוג זה.

אך אין הדברים כך כלל וכלל, שמלבד הביזוי הנורא לדבר לציפיית הדורות אשר ממלאה רטט וחרדת קודש וכמיהה לנשגב, ולקירבת אלוקים, ולתיקון העולם במלכות שמים, מושג שהוא כולו קודש קדשים. מלבד זאת, הרי פשתתרחש ההתפוצצות הגדולה, הרי היא תתפוצץ על ראש פולטנו, פן, גם על ראשנו אנו שלא האמנו בו וזכרנו במשיח שקר זה, הרי הביזיון הנורא והחילול ה' יהיה באופן שלא ניתן כלל לשער. ורבים מהמאמינים בו – כאשר יראו שהאשליה המשיחית מתנפצת מול עיניהם, ומי יודע איזה

צרות היא תשאר בעקבותיה כפי שהיה תמיד בהסטוריה של משיחי השקר. הרי קרוב הדבר שיצאו לתרבות רעה רח"ל, הלוואי ונתפדה. הלוואי והאקסטזה המשיחית תיעצר בעודה באיבה, ואז תשאר – חלום בלהות זה למאמינים בו רק צלקות נפשיות ולא יותר מכך. הלוואי.

השאלות כעת בציבור הן, מה קורה עכשיו האם הוא כבר המליך את עצמו מפורשות כמלך המשיח? מתי הוא מתכנן את ביאתו לארץ ישראל?

ובכן, תשובות מפורטות ומוסמכות על כל השאלות אין, ואנו מסופקים אם לו עצמו – "לרבי" יש כבר את כל התוכניות האופרטיביות. מסתבר לומר שהוא מבולבל לגמרי, איננו יודע מה ילד יום, האיך יקבל אותו הציבור היהודי, האיך יקבלו אותו הפלסטינאים, מה"כ הוא גם בן אדם בו"ד, גם הוא חושש מאבן או כדור של פלסטינאי, אך נראה שהוא מתכנן הכל לפי התגובות שהוא מקבל מחסידיו.

ואכן ריצתו אחרי החמור הלבן נראית כריצה מטורפת והתמודדות עם הגיל... אשר הסוף שלה נראה ברור.

מה קורה כעת. עכשיו ממש?

ובכן. א. "הרבי" גילה ברבים את כוונתו בסיסמה שקבע זה כמה שנים, "תיכף ומיד ממש". וכך דבריו מי"ד הם ראשי תיבות של רבותינו נשיאנו מהסוף אל היותר מוקדם, משיח (מנחם), יוסף יצחק, דובער.

כן תחיי לנו בפועל ממש, ותיכף ומיד ממש,
עם כל המירושים שבימידיי [כולל גם הרית
זכללות הדורות משה ישראל (הבעשי"ט) דוד
(מלכא משיחא¹⁴)], וכל הפירושים שביממשיי,
ולכל לראש מיד ממש בפשוטו, ממש ממש ממש.

140) ובפרטיות יותר מנוח לדורנו זה – שברית דימידיי טלמים גי' מתקופות השייכות לכייק מייח אדמטיי (שיח דורנו נראה קונטרס משיחות טיש וארא שנה זו סיית, ועל סדר הקירוב אליו – משיח (מנחם שמו), יוסף יצחק, דובער (שמו השני של כייק אדמטיי).

ב. תלמיד נאמן יש לו "הרבי" ושמו הרב יואל כהן. איש זה כנראה יותר מיושב בדעתו מחבריו (וכמאמר החכם: שבכת זו מעלת אחד על חבריו הוא שהאחד סכל פחות מהשני), ולאחרונה בתחילת האקסמוזה המשיחית לא אבה איש זה לתת את ידו לזה. ואת אשר לא יאומן קרה, "הרבי" בפפודו ובעצמו קרא לו לחדרו (בלשונם: בקודש הקדשים) וציווהו לאזור פתניו ולהיחלץ למערכה פי אגני המשיח! והדבר תלוי בכס. איננו יודעים אם "הרבי" הבטיח לו דבר מה (נא לזכור שם משפחתו "כהן") או שהוא באמת תלמיד נאמן. אך הלה נחלץ למערכה והינו כעת בראש "מערכת הבחירות". אלו הם העובדות האחרונות מחדרו של "מלך המשיח". על פי עדותו של מני ברוד דובר חב"ד.

נראה, שאם נרצה לפרוש את השמלה בנושא זה ולהיכנס לפרטיו, יש לחלקו ל-3 חלקים.

- א. תהליך המשיחיות בקרב ליוכביטש.
- ב. ענין הזיהוי. האם הוא "הרבי" אכן המשיח.
- ג. יסודות האמונה והצפיה לביאת המשיח עפ"י תורתנו הקדושה.

תהליך המשיחיות בקרב ליוכביטש:

ראשיתו של התהליך איננו בשנים האחרונות זריעתו הראשונה עוד בטרם עלה "הרבי" על כסא נשיאותו, כבר אז פרסמו – ובקול רעש גדול עם כל השטורעם שהנה משיח עומד כבר להתגלות. וכבר הכינו לו ס"ת מיוחד, ואכן גדולי ישראל דאז זיע"א חזו בסכנה הצפויה מדיבורים שאינם לא של אמונה ולא של צפייה למשיח אלא מדיבורים של "שהנה הנה ודאי בא בקרוב ממש".

אוצרות התורה
אוצרות השות

ולשם דוגמא עד היכן הגיעה אז השפעתם המשיחית על "עמך", סיפר אחד מבני משפחת הגר"י קמניצקי זצ"ל, שאחד ממחללי שבת הידועים – המחזיק חנותו פתוח לרווחה ביום השבת, נכנס להרב קמניצקי, וכפיו שאלה, היות ומשיח בא בקרוב, כפי שמפרסמים חב"ד, ברצונו לחזור בתשובה ולהדיר את רגלו מחנותו ביום השבת. להפתעת אשת הרב שהאינה לדברים הרגיעו הרב קמניצקי ואמר לו: ביאת המשיח איננה פ"ב קרובה, ומשום חשש זה אין צריך לשנות את הרגליו. לאחר מכן הסביר הרב קמניצקי

לרבנית את כוונתו, הרי אדם זה עם זה שהוא מחלל שבת, הרי הוא מאמין בייג עיקרים, וגם בביאת המשיח הוא מאמין, והיה אם יראה שמושיח מתמהמה, יתחרט על שבחנם נעל את חנותו, ויבא לכפור בכל.

וידוע שהחזון איש זי"ע כששמע אז את דיבורי המשיח הנאים מברוקלין, הריג אליו מכתב, ובו אזהרה: שבאם לא יפסיק את תעמולתו בנושא, יצא נגדו במלחמה. ואפן פחד החזון איש נפל עליו, והפסיק את דיבורו בענין.

לאחר "שרבי" זה עלה לגדולה לפני כ-42 שנה, מיד בשיחתו הראשונה הקרויה "כאתי לגני", רמז בו עניני משיח, ויתירה מכך רימז רק לחכימא שהוא עצמו מיועד לכך.

כשהרב מבריסק זי"ע ראה את שיחתו זו. קרה לתלמידו ואמר לו "ראה, דער משוגענער רעט זיך איין אז ער איז משיח, און פיר זועלין נאך ליידן פון עפ" תרגום: המשוגע הזה משלה את עצמו שהוא המשיח, ואנו עוד נפול ממנו!

(האמת היא, מי שהיום רואה את השיחה הנ"ל לא יראה שם כמעט כלום, אך גדול הדור, בחכמתו הגדולה ובראיתו העמוקה הבין בין השיטין את מה שאנו רואים במציאות היום).

במשך השנים הכאות פיזר רמזים דקים על שייכותו למלך המשיח, על הקשר שבין פנימיות התורה – חסידות, למשיח, ועל עיקרה של תורת החסידות שהיא חסידות חב"ד, והיא נשמת משיח וכו' וכו' וכיוצ"ב.

השלב הבא – שנת תשל"ז היתה, שהנה תקופת משיח ממשמשת ובאה, וודאי יבא בדורינו זה, ובלשונו "מו"ח אמר על תקופתו שכבר נגמרו כל העבודות, ואנו נמצאים רק בתקופת ציחצוח הכפתורים, וכבר עברו כעשרים, שלשים שנה מאז וא"כ ודאי שנגמר גם ענין ציחצוח הכפתורים, כי הרי ציחצוח הכפתורים יש לו שיעור, דהמצחצח כפוזוריו יותר מדאי – הכפתורים מתקלקלים".

ובד בבד המשיך את דיבוריו על הקשר בין תורת חב"ד למשיח. ובתיאוריו האיך יראה מלך המשיח.

זאת לדעת שלחסידי הנאמנים, טיפטפו הדברים עמוק עמוק בנפשותם,

והבינו את אשר רצה שיבינו, ועבודתם "עבודת ה'" היתה כהתאם. אז עדיין לא האמין הציבור הרחב שהאמונה שלהם בכיאת המשיח אינה האמונה שלנו, האמונה שלהם היא "ברבי" ותו לא. רק גדולי ישראל ראו זאת.

לפני פשתים עשרה שנים הל המפנה, והתחיל לעבור מרמזים דקים לרמזים גלויים.

שנת תש"מ נקבעה כשנת משיח, והומצא החידוש הגדול בתורת הרמז, ראשי התיבות של שנת תש"מ נקבעה שהיא שנת משיח.

ואחד מחסידיו יצא מכליו לשמע הרמזים הברורים וכתב: "וכרור הדבר שאילו היו נשמעים בטויים כאלה בדור דעה של האדמו"ר הזקן ואדמו"ר האמצעי נ"ע היו החסידים דאו יוצאים מכליהם".

ומה הם הביטויים?

כמעט כל שיחה ומאמר מסתיים בברכה ובאיהולים הקשורים עם משיח נאז או "משיח עכשיו", חיקוי עלוב של שמו של האירגון השמאלני החילוני "שלום עכשיו" בארץ ישראל.

וחסידיו עונים לעומתו

וראה ב"כפר חב"ד" כ"ב אדר תשמ"ב גליון 42 "האמונה בנשיא הדור ומנהיגו שליט"א, הולכת וגוברת יותר ויותר מיום ליום ומשעה לשעה מאות אלפי יהודים מכל קצווי תבל רואים בו בכ"ק אדמו"ר שליט"א את יחיד הדור ומנהיגו, המוני בית ישראל רואים בו את משיח ה'. שנשלח לדור יתום זה, כדי להוציא מחושך הגלות לגאולת עולם".

ואמנם אנשי חב"ד סוברים ש"הרבי" עצמו אינו זקוק לגאולת ישראל כי "לו לא חסר דבר" אלא דואג לטובתינו.

ראה גם דברי עורך "כפר חב"ד" כ"ב אדר תשמ"ב

"בבא"ו ימים מהוה ההתקשרות והאמונה בנשיא הדור את

המשימה המרכזית והעיקרית, המפנה הגדול שצריך להתחיל ביום ההולדת השמונים חייב להיות בהחדרת האמונה ב"משה רבינו שבדור" בקרב כל שכבות העם. המשימה המרכזית המוטלת עלינו לקראת היום הקדוש י"א בניסן (יום הולדת "הרבי"), הוא לצאת לרחוב העיר ולזעוק בקול גדול "יש רבי בישראל! חייבים אנו להדליק את לפיד האמונה במשה רבינו שבדור ולדאוג שעד ל"א ניסן תצית להבה זו את כל בית ישראל".

"כיום צו השעה והחובה הדחופה ביותר היא לצאת מיד לרחובה של עיר ולהשמיע שוב ושוב ללא הרף כי "יש מנהיג בישראל". כי על כן דוקא היום חובה להדגיש פי אין האמונה ברבי וההתקשרות לנשיא הדור פרט נוסף בעבודת ה' עפ"י החסידות ולו חשוב ככל שיהיה, בתקופה זו וכימים אלו האמונה בנשיא הדור ומנהיגו הוא התנאי העיקרי וההכרחי כדי להוציא את העם כולו מהביצה ~~האמורה בתורה~~ ולגאלו גאולת עולמים".

בימים גורלים אלו חשוב שיידעו הכל, כי כל מי שירים קולו נגד כ"ק אדמו"ר שליט"א, יהיה נידון ברותחין. כל תופעה של התנגדות ומרידה במנהיג הדור תקטע בעודה באיבה. הצלחנו ללכד את העם כולו סביב המבצעים הדחופים עליהם מכריז כ"ק אדמו"ר, והיענות הציבור כולו לקריאותיו אזהרותיו מותנית בראש ובראשונה בהחדרת תודעת האמונה במשה רבינו שבדור, משום כך דווקא היום איננו יכולים בשום פנים ואופן לנהוג בכפפות של משי בכל הקשור לגילויי ההתנגדות כלפי אבינו רועינו".

"כוונתנו היא אחת ויחידה, ללכד בשעה גורלית זו את העם כולו סביב מנהיגותו של נשיא הדור". (דברי דב הלפרין עורך כפר חב"ד כ"ב אדר תשמ"ב).

"הרבי" כמובן לא טמן את ידו והתחיל אז עם "המבצעים" השונים, שמטרתם ללכד את כל העם להוראותיו וציוויו.

בד בכד עם שלב זה התחיל עם פרסום עקירת הלכה, כאי

שינה בסוכה וכאי אכילת סעודה שלישית ועוד, בסימן תורה חדשה תצא מאתי.

המאפיין את כל משיחי השקר בכל הדורות הוא הפגיעה בהלכה, כלומר נפילת הפמפות האלוקות לעצמם, כך הנוצרי וכך שגתי צבי ואחרים.

וכך אנו קוראים ב"דבר מלכות" שיהת "הרבי" י"ב תמוז תשמ"ז:
 "אי אפשר להביא את המשיח באופן כזה, שכששומעים משהו, מוציאים את ה"שולחן ערוך" והולכים לשאול מורה הנראה את משמעות דברי ה"באר היטב", אם אין הם סותרים למה ששמעו... באופן כזה אי אפשר להביא את המשיח". (כפר חב"ד).

ובמאמר ב"כפר חב"ד" (אדר א' תשמ"ט), כותב גדליה אקסלרוד על גילויי הגאולה האחרונים.

* "ישראל כבר ביררו מה שהיו צריכים לברר בעולם".
 * בהתוועדות אצל הרבי בירכו "שהחיינו" על ביאת המשיח!
 * "החסידים יכולים לעמוד במצב של למעלה מן הגלות, ולהתחיל את הישועה".

"אלו דיבורים שמדבר צדיק הדור (כ"ק אדמו"ר שליט"א רעיא מהימנא של דורנו הוא נשיא הדור, הוא הנשמה הכללית של הדור שכל נשמות הדור יונקות ממנו, והוא מרגיש את כל אחד ואחד כמו הרעיא מהימנא הראשון, "משה רבינו". "מישה הוא גואל הראשון והוא גואל האחרון". "והנסיון ושלמות הבירור יהיו דוקא כשכל ישראל יפניעו עצמם לשכינה השורה על מישה רבינו של הדור") ראשית כל החסידים – שניתן להם הכח לקבל את דברי הרב כפשוטם ולעמוד במעמד ומצב שלמעלה מן הגלות, ובכך להתחיל את הישועה".

"עתה הגיע זמן הגילויים של הגאולה, ובפח החסידים להיות פרים לגילוי זה ולהפשיטו אל העולם".

דברים כפשוטם, החסידים יכולים בכח עצמם להגאל ולגאול את כל העולם ע"י רעיא מהימנא של דורנו.

ובקריאה נרגשת לכל אנ"ש פונה אקסלרוד:

"צריפים אנו לידע, כי אנו השלוחים שנבחרו על ידי פל הדורות של עם ישראל (!) לקלוט את קריאת הגאולה ולצאת מן הגלות".

והוא מספר:

"בהתוועדות ליל שמחת תורה שנה זו (תשמ"ט), ציוה הרבי שליט"א שאחד יקדש, ובברכת "שהחיינו יכוון על ביאת המשיח". ואפשר להקשות מדוע לא יברכו ברכה מיוחדת על ביאת המשיח? מדוע להפליא את זה בברכת "שהחיינו" של קידוש ליל שמחת תורה? וכו'. ואילו זכינו... אילו היינו מוכנים פדבעי...".

הוא משאיר בידינו להבין את שלושת הנקודות, אנו מבינים! ולמי שלא מבין דיו, אם היו מברכים ברכת שהחיינו מיוחדת על ביאת המשיח הוא היה מתגלה מיד במקום. חבל... (3 נקודות שלנו).

בתקופה זו החל להכתיר את עצמו כנשיא כל העולם. ויצא במבצע שבע מצוות בני נח, כי הרי כך כתוב ברמב"ם "ויתקן את העולם כולו לעבוד את ה'".

בשנת תש"נ בערך אירע משבר אצל "הרבי" הוא ראה שאין הציבור מקבלו הוא לא ראה אצל חסידיו את השטורעם שלו קיווה, וגם פטירת הרבנית היתה בעוכריו, על כן החליט שהוא מזניח את ענין המשיח, ואם החסידים רוצים או בבקשה שירעישו עולם ומלואו. חסידיו נבהלו שמא מבצע "מיהו יהודי" חוזר על עצמו, וכשם שאת "מיהו יהודי" הזניח לגמרי והם מלהזכיר זאת יותר, גם את משיח עומד הוא להזניח. התחילו חסידיו ברוב יאושם בזעקות תפלה של "עד מתי" ע"י הכותל המערבי, בקברי צדיקים, וגם אצל "הרבי" בפניו, זעקו "עד מתי".

ואז ריחם עליהם "הרבי", והתחיל להתפונן מעשית לקראת התגלותו. ראשית החל להרעף טל של עידוד ובטחון על כל חסידיו ויושבי ארץ

על התורה ועל התמורה

ישראל, והתחיל עם הדיבורים של עקירת מושג שכר ועונש. ולדוגמא, "השמדת ששה מליון יהודים באכזריות הכי גדולה ונוראה – שואה איומה שלא היתה (ולא תהיה ר"ל) דוגמתא במשך כל הדורות לא יכולה להיות בתור עונש על עוונות, שכן, אפילו השטן עצמו לא יוכל למצא השבון עוונות בדור ההוא שיהיה בו כדי להצדיק ח"ו עונש חמור כזה" (דבר מלכות פ' ויחי תשנ"א).

"ובכפר חב"ד" (460 תשנ"א) כתב אחד בזה"ל: "שאם פן מסוגל אדם להכליל את השואה הנוראה בקטגוריה של "שכר ועונש", כי אז יש לומר בשפה ברורה ובהירה: אפילו מאות ^{התורה והמצוות} ^{אוצרות השות} רבבות הנספחות של שנים רצופות עבירות ופשעים ח"ו אין בהם כדי להצדיק בשום פנים ואופן צרות וחורבנות נוספים על עמינו, וכל שכן שואה כעין השואה המזוועה שפקדתנו" דברי כפירה רדודים ידועים ומוכרים.

כל מטרת דיבורי כפירה אלו, היא כדי להצליח לרכב על עם ישראל, שירגישו טוב עם משיח זה, ולא יעוררו כל התנגדות בבא העת...

ואז גם התגלה בדרך מקרה פנביא מובהק שהרי הכטיח שלא יקרה שום נזק ליושבי הארץ ממלחמת המפרץ ואכן לא קרה כל נזק!!! וכשישמע שנפצעו מהסקדים שנפל על ארצנו הק' לא נבהל, התאושש מהר מאוד ואמר "שיהיה להם רפואה מעיקרא פאילו לא נפצעו כלל, פפי שהחכם עוקר הנדר למפרע". וכשקרו מקרים רעים יותר רח"ל, שגם נהרגו כתוצאה מהסקדים חיכה כל העולם כולו לתשובתו, ולחוות דעתו בענין, ועדיין אנו מחכים... אך נביא הוא נביא. (ובתחיית המתים זה יעקר למפרע).

ועוד נביאות גלויה הראה באותה תקופה, כשלמענה על שאלת חייל אמריקאי היוצא למפרץ, אם לקחת אתו מגילת אסתר, ענה לו "הרבי" שעד אז כבר תפסק המלחמה ואין לו צורך לקחת את המגילה. והנה כך אכן התרחש, המלחמה נפסקה בי"ד אדר. והם בתרועה גדולה מפרסמים דברי נבואתו זו. והם מתעלמים מהשאלות הגדולות בזה. המלחמה הרי נפסקה ביום י"ד, וא"כ הרי צריך היה השואל למגילה בליל י"ד. והרי החיילים נשאר רתוקים במדבר הסעודי, וא"כ הרי צריך היה למגילה גם ביום י"ד. והרי דברי הרבי נאמרו כתשובה לשאלה מעשית, והשואל הומעה, נו, אסור להרהר אחר נביא...

ובל הנ"ל היו אפשרה לבאות למה שאנו עומדים כעת למה שענינו רואות עתה, — ההתפרצות המשיחית. שכל חסידי מגדול ועד קפן מאשה ועד איש, מהרב יואל כהן האיש שמשכמו ומעלה בחב"ד, עד קפני הפרחים שם, כולם צועקים בראש כל הוצות "יחי המלך המשיח אדמו"ר שליט"א לעולם ועד".

"והרבי" מצהיר שמישיח כבר בא וצריך רק לפתוח את העינים כדי לראותו... וכבר סועדים גם את הלווייתן. ומיד חסידי חב"ד "פתחו את עיניהם" והחלו במסע החתמות לרבי המשיח שיתגלה כבר לכל ישראל, ובראש מביאי ומבשרי המשיח צועדות הנשים, בכינוסים ובפעילויות שונות.

יש לציין שמעט החכמים שביניהם, הזלבים שפופים ופניהם בקרקע, חרדים להתפתחות הפרגית לרובם ולחסידותם (ובעה"י לא לכלל ישראל), אבל אין בכוחם לעשות מאומה.

לאחרי יוזמת הנשים, באים הגברים ובראשם רבני חב"ד מרחבי העולם, ובתי הדין של חב"ד בא"י, (חוץ מתופסי משרות רבניות רשמיות שחששו לגורלם הפרטי, והזניחו את דאגתם לגורל כלל ישראל...) והם קוראים לכולם לחתום על טופס קבלת מלכותו של מלך המשיח — הרבי מחב"ד.

<p>עיר _____ מדינה _____</p>
<p>ב"ה, "קיימא סיהרא באשלמותא" דחודש טבת, ה'י' תהא שנת נפלאות בתוכה.</p> <p>כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א</p> <p>אנו הח"מ מקבלים עלינו בחינת מחויבות את מלכותו של כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח, ולהיות סרים למשמעתו לקיים מתוך שמחה וטוב לבב את כל רצונו והוראותיו תמיד כל הימים.</p> <p>אנו מקשרים את הנ"ל מיד עם החלטה פרטית בל"ג של הוסטה בתומ"צ (כפי המנהג בעת קבלת המלכות בר"ה), ומבקשים את ברכתו הק' שנצליח להביא את התעוררות קבלת המלכות בפועל ממש במחש"ה דבור ומעשה תמיד כל הימים.</p> <p>והננו מקיימים כזה את המקו"א שכתוב: "ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם", כבקשה פנימית ועצמית שכ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח ימלוך עלינו בגלוי לעיני כל בשר כגאולה האמיתית והשלימה ויבנה בית הנקדש במקומו ויקבץ נדחי ישראל למטה מועשרה טפחים תיכף ומיד ממש מנו"ש ממש.</p> <p>ויחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד.</p>

ביה, כ"ד טבת יום הילולא דאדמו"ר הזקן, שלח נא ביד תשלח.

בהמשך להתעוררות של כו"כ שלוחים מכל קצוי תבל שכאו"א מאנ"ש יחתמו על פ"נ כללי לזירוז הגאולה וקבלת מלכותו של מלך המשיח, ושלחו מכתב התעוררות בזה.

הננו בזה למלאות את ידי המתנדבים בעם, המתעסקים בענין נעלה זה ולעורר את אנ"ש והתמימים ולהעמידם על רצינות הענין ועל גודל הזכות והאחריות המוטל עלינו להזדרז למלאות את צו השעה לחתום על הנ"ל מתוך שמחה פנימית והתעוררות אמיתית של קבלת המלכות ומתוך התעוררות להוספה בתומ"צ ובהנהגה בדרכי החסידים והחסידות כיאות וראוי בענין זה.

ויהי רצון שכולנו יחד כאיש אחד בלב ואחד נקבל את עול מלכותו, ונזכה תיכף ומיד להתגלות מלך המשיח לעיני כל בשר בגאולה האמיתית והשלימה.

יצחק יצחק בן חיים אימ"ר וכו' אב"ט
בן אב"ט רבני אב"ט אב"ט אב"ט
הרב יצחק יהודה ירוסלבסקי
בשם בניד רבני חב"ד בארה"ק ת"ו

שמואל בן אב"ט
הרב שניאור זלמן גורארי
בשם וועד רבני חב"ד - הכללי המרכזי

יהודה בן אב"ט אב"ט אב"ט אב"ט
הרב יהודה קלמן מארלאוו
בשם הבד"ץ דקראון הייטס - כאן צוה וכו'

הרב שניאור חיים הכהן גוטניק
מלבורן - אוסטרלי

הרב פנחס הכהן פלדמן
סידני - אוסטרלי

הרב יצחק הכהן הענדל
מאנטרעאל - קנדה

הרב הלל פעוואזנער
פרו - צרפת

הרב עזריאל חייקין
ברסיל - בלג'י

הרב שמואל דוד הלוי רייטשיק
לאס-אנג'לס - קליפורניא

הרב דוד חנוני
פתח-תקוה - ארה"ק

הרב עזריאל זעליג שארפשטיין
סינסינעטי - אהייא

אין לשון אלה להביא מדברי רש"י (פנהדרין פ' חלק) על הגמ' "פני הדור בפני דבר" מפרש רש"י "ממשי".

ענין הזיהוי האם אכן "הרבי" הוא מלך המשיח

לאור הדברים שהבאנו לעיל, נשללת גם האמירה שהיא ראוי להיות

משיח שהרי אדם שעקר מצות שינה בסופה, עקר דין פעודה שלישית בפת, עקר דין מזוזה, — אינו ראוי להיות משיח ה'! ובפרט שכדבריו יש רעיונות שכל יהודי מאמין — חסיד, ליטאי, אשכנזי, ספרדי, נחרד מהמינות שבהם. והרי הרמב"ם (השגור בלשונם) כותב שמתנאי המשיח שיהא הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו פפי תורה שבכתב ובע"פ. וכידוע ששבתי צבי ימ"ש שהיה גדול בתורה בנגלה ובנסתר, ורבים מגדולי ישראל העריצוהו, נתפס כמשיח שקר משום שעבר על מצוה אחת דרבנן. והרמב"ם הוכיח על אחד — שהכריז על עצמו שהוא משיח — שאינו משיח, מזה שהלה צוה לפזר את כל ממונו לצדקה והרי אין ההלכה כן, שאין לעשות צדקה מכל ממונו אלא ממקצתו.

והדברים נראים שהמצדדים עליו שהוא המשיח אין דברי חז"ל אצלם אמת רח"ל. ויש לפנינו עוד עקירת הלכה בהלכות משיח.

זאת ועוד. אם אנשים הם שקובעים את משיח, מדוע מגיע לו להיות המשיח? וכי הוא טרח בערב שבת? האם עשה משהו למען הציבור החרד לדבר ה' במשך כל השנים? מדוע למשל שהגרמ"א פריינד ראב"ד העדה החרדית שליט"א לא יהא משיח, הרי תורתו בקדושה ובטהרה, פרוש מהיי העולם הזה, תלמיד מובהק למרן הגה"צ אדמו"ר מסטמיר וצוק"ל. מדוע למשל שכ"ק אדמו"ר פויזניץ שליט"א הנושא בעול כבד של ציבור גדול ומדריכם עפ"י התורה המסורה לנו מדור דור, וכן נושא באחריות כלל ישראלית, משתתף במאבקי היהדות החרדית, וראש מועצת גדולי התורה של הציבור החסידי בעולם, ומספר חסידיו גדול משל חב"ד, מדוע שהוא לא יהיה משיח? מדוע שהגרמ"ש שניאורסון שליט"א תלמיד חכם מובהק, המרביץ תורה לעדרים, שייף עייל ושייף נפיק ולא מחזיק טיבותא לנפשיה, ומצאצאי האדמו"ר הזקן ומקובל על הכל, מדוע שהוא לא יהיה המשיח. מדוע שהגרמ"פ ש"ך שליט"א, כן הוא, המרביץ תורה לאלפים ממש באמת, זה עשרות בשנים, לא מש מאהלה של ישיבה מימיו, ולא התחנך בכתי החינוך הגבוהים של ברלין ופריז רח"ל נושא באחריות כלל ישראלית באחריות מלאה, מדוע שלא הוא יהיה המשיח. מדוע שהגר"ע יוסף שליט"א הכקי האדיר בכל מכמני התורה, קירב אלפים ורבבות ליהדות, ופוסק הדור לבני עדות המזרח, מדוע שלא הוא יהיה המשיח. הרי הם וכיוצ"ב טרחו באמת בגלות המר הזה להעמיד הדת על תילה. ובזכותם הם, יתגלה המשיח בקרוב בימינו.

מדוע בחרו דווקא באיש הזה.

איש שאת "תורתו" – פלפוליו המעורבבים בדרשות של דופי, מביטוי של פלוני ושיחה של אלמוני, ומי שאינו מחסידי חב"ד אינו מכין בהם מאומה.

איש אשר כל עתוני הרפש בעולם פירסמו את תמונתו עם מלכת התועבה וכיוצ"ב, וגרם בזה חילול ה' נורא, וגם איחל לה הצלחה להמשך התחרות הזימה.

איש שאין לו מכל כלל ישראל אלא את רבותיו ותורתם בלבד וכל השאר הם כקליפה לפרי, כולל כל ספרי החסידות האחרים שכמעט ואינו מצטט אותם כספריו. וכי הוא נשיא ישראל?

איש שמעולם לא נשא בעול כלל הציבור ולא השתתף במאבקה לא בגיוס בנות לא בנתוחי מתים וכו'. תמיד שמר מרחק מגדולי התורה כמארץ הקודש, וכי הוא יכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה.

איש אשר כל פעולותיו וכל מבצע קירוב הרחוקים שלו אינו אלא פרופגנדה, קומץ אברכים מסורים עם אפס משאבים הצליחו להחזיר בתשובה שלמה באמת כפל כפליים מכל ההמולה שהוא עושה, והדברים ידועים ומפורסמים.

לציבור הכוחרים

מדוע מגיע לו הפרס. מה זה, הוא יופיע רק לפישוט ולקומפוז, איה היושר וההגינות?? יש לפניו שלא ידחה.

לשון הרמב"ם ואם יעמוד מלך, מבית דוד, מזרע שלמה (ר"מ בפירוש המשניות) הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו. כפי תורה שבכתב ושבעל פה ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה וילחם מלחמות ה', הרי זה בחזקת שהוא משיח. אם עשה, והצליח, ובנה מקדש במקומו, וקבע נדחי ישראל, הרי זה משיח בודאי. ויתקן את העולם פולו לעבוד את ה' ביחד שנאמר וכו' ע"כ לשון הרמב"ם (מלכים י"א ד').

מכאן ראיח – אומרים חסידי ליוכביטש – שרכם הוא הוא המשיח.

הנה נפרט את ראיחם אחת לאחת.

★ "ואם יעמוד מלך": הנה משפט זה מתאים מאוד לרבינו כ"ק אדמו"ר שליט"א, דהרי הוא מלך. ואם תשאל מי המליכו, הרי אין מלך בלא עם. ע"ז באה תשובתם שאין כ"ק אדמו"ר שליט"א – מלך המשיח, נבחר ע"י העם, אלא בחירתו בידי הקב"ה, והוא הוא שבחרו...

★ "מבית דוד": כך מסורת בידינו – אומרים הם, שהינו בן אחר בן מדוד המלך. (או בן או לא. לך תדע).

★ "מזרע שלמה": לא שמענו מהם שום התייחסות לדבר זה.

★ "הוגה בתורה": בלהט טוענים חסידיו – מיום שעלה על כסא נשיאותו לפני כ-42 שנה לא מש מאהלה של תורה.

★ "ועוסק במצוות": ישן בסוכה, אוכל פת בסעודה שלישית, קובע מזוזה כדינו, תפיליו אינו יורד על מצחו אלא על שערות ראשו בלבד, מונח כדת וכדין.

★ "ויפוף פל ישראל": הנה טוענים חסידיו באות ניצחון גזירת "מיהו יהודי" תוכיח.

★ "וילחום מלחמת ה'": נתוחי מתים... גיוס בנות... מורמונים... חילולי שבת... הוא עמד בראש כל המערכות.

המעניין הוא שהוא חטף את הסוף לפני ההתחלה "ויתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד". שבע מצוות בני נח... (וברמב"ם כתב זאת אחרי שעשה והצליח ובנה וכו').

יסוד האמונה והצפייה לביאת המשיח:

אין אנו יכולים להימנע מההשוואה של חב"ד בעשור האחרון בנוגע

על התורה ועל התמורה

לתורת האמונה בביאת המשיח-משיחיות, "למזרחי" בנוגע לתורת ארץ ישראל-ציונות. אלו כמו אלו שמו עיקר מגמתם על נושא אחד בלבד. ואז התוצאה – של גילוי פנים בתורה שלא כהלכה היא בלתי נמנעת. וכשזה מופיע עם מלא השמורעם ומלא הפרסום – הסכנה למהרת האמונה ושלמותה נעשית מוחשית.

"אני מאמין באמונה שלמה בביאת המשיח, ואף על פי שיתמהמה, עם כל זה אהפך לו בכל יום שיבא"

אין אנו מצווים בעיקר זה אלא בשני ענינים בלבד, ותו לא. א. האמונה ב. אהפה – הצפיה. ומה היא האמונה, ולמה היא הצפייה? כותב הרמב"ם (מלכים י"ד ב') ...אין סידור הויית דברים אלו (של ימות המשיח) ולא דקדוקיהן עיקר בדת... אלא יחפה ויאמין בפלג הדבר: זאת אומרת, שהאמונה והצפייה לביאת המשיח אינו מצריך וכ"ש שאינו מחייב, ידיעה בפרטי סדרי ימות המשיח, אלא יחכה ויאמין בפלג הדבר, אמונה שהמשיח יבוא לגאלנו, ונצפה לביאתו. ותו לא מיד.

כמוכן, ואין הדברים צריכים לפנים, שכל לימוד והתעוררות לחיזוק אמונה וצפייה זו, הרי ברכה טמונה בה, וגם מחויבת היא כפי שאנו מצווים להתעוררות ולחיזוק בפלג דיני התורה בכלל, ובפלג י"ג עיקרי האמונה בפרט. ואין הפרש פלג ביניהם ח"ו, ועוד מוכן, שמצוה או אמונה שמתרשלים בה, עמוד והתחזק בה. וכמו שאמרו חז"ל ד' דברים צריכים חיזוק תורה תפלה וכו', ודרכי החיזוק ידועים ע"י גדולי החסידות ומורי המוסר – זה דורות.

וכל המוסף חיובים מסוימים באמונה וצפייה זו, הרי הוא מגלה פנים בתורה שלא כהלכה ועובר הוא משום "לא תוסיפו".

וראה עד כמה דקדקו חז"ל בדיני התורה. הנה "העיקר" שאחרי "עיקר" הנ"ל היא האמונה בתחיית המתים. "אני מאמין באמונה שלמה שתהיה תחיית המתים בעת שיעלה רצון מאת הכורא יתברך שמו, ויתעלה זכרו לנצח נצחים!"

חיזון שינוי גדול בין פרטי אמונה בתחיית המתים לאמונה בביאת המשיח. דבאמונה בתחית המתים אינו מוזכר "ואף על פי שיתמהמה עם כל זה אהכה" (לתחיה) כפי שמוזכר באמונה בביאת המשיח. והיינו משום דלגבי

משיח כתיב קרא "ואם יתמהמה חכה לו", משא"כ בתחיית המתים לא מצינו כדבר הזה, ואינו אלא "בעת שיעלה רצון מאת הבורא ית"ש". והדברים נוקבים ויורדים עד כדי כך, שלא מצינו אפי' תפלה אחת לזירזו תחיית המתים, משא"כ לגבי "את צמח דוד עבדך", אנו מתפללים "מהרה תצמיח". וכל תפקידנו בביאת המשיח היא להיות ראויים לגאולה, ואין ישראל נגאלים אלא בתשובה, ולא ח"ו כל פעולה להבאת הגאולה שזה שייך אך ורק לה' גואל ישראל. ואסור לדחוק את הקץ אפילו בתפילה יותר מדי, ומה לך יותר מדי במושג הפסול שחידשו בחב"ד לתבוע גאולה. לא חסד ורחמים שזו תפילה, אלא תביעה על פי דין, אוי לנו מהדין.

היא היא אמונת אומן של עם ישראל מדור דור בביאת המשיח. ותו לא מידי!!!

לסיום פרק זה יש צורך להבהיר, שמשיח אינו מטרה אלא אמצעי. המטרה היא תורת ה' כברמב"ם סוף הלכות מלכים עי"ש. המשיח הוא שליח הגאולה "שלח נא ביד תשלח" אמצעי ביד ההשגחה העליונה לשם הבאת הגאולה — "ממקומך מלכנו תופיע ותמלוך עלינו כי מחכים אנחנו לך מתי תמלוך בציון בקרוב בימינו לעולם ועד תשכון... ועינינו תראינה מלכותך כדבר האמור בשירי עוזך ע"י דוד משיח צדקך".

אלה הצועקים מתוך חיקוי מטופש יומם ולילה "משיח" "משיח", יש לבדוק אחריהם ולתהות על קנקנם, לראות האם הקב"ה עומד ברום עולמם, או שהם ממירים את, שויתי ה' לנגדי תמיד" בשויתי משיח לנגדי תמיד, כשבדמיונם הם מתכוונים לאדם מסויים החביב עליהם וחפצים ביקרו, והם אינם עובדי ה' אלא עובדי בשר ודם, את מקורבם וממילא את עצמם.

ברום עולמו של יהודי נאמן עומד רק הקב"ה, "אין ערוך לך ואין זולתך אפס בלתך ומי דומה לך, אין ערוך לך ה' אלקינו — בעולם הזה, ואין זולתך מלכנו — לחיי העולם הבא, אפס בלתך — גואלנו לימות המשיח ואין דומה לך — מושיענו לתחיית המתים. (תפילת שבת).

מדרש תלפיות ענף גאולה.

היהודי

מה שהלכו זקני ישראל אצל סרח בת אשר, לשאול לה על סימני

היהודי

על התורה ועל התמורה

הגואל ולא למכיר ויאיר בן מנשה שנולדו בימי יעקב והיו מבאי הארץ והם היו מבני בניו של יוסף, י"ל שסוד הגאולה נמסר לסרח כדאיתא בפרקי דר"א (תוס' מס' סוטה דף י"ב) אמר המגיה: נראה למה סוד זה לא נמסר לאיש כי אם לאשה כמדובר שנמסר לסרח ולא למכיר וליאיר לפי שהאיש אפשר שיזייף בדבר ויאמר פי הוא הגואל, או יתייעץ עם אחר שיאמר בא בסימן זה ואני אעיד עליך, ואתה תהיה מלך ואני שני לך. כי אדם בעל בחירה הוא ומפתחו יצרו על הגדולה. ודברים אלו רחוקים מהאשה, ואין לחשוד שתזייף כדי לתת גדולה לבנה או לאחיה או לבעלה, דאין אדם חוטא ולא לו.

בעקבות הפרסום הגדול בשלטי פרסומת בעברית ברחבי ארץ ישראל "הכוננו לביאת המשיח" החלה חברה מסחרית למדיחי כלים לפרסם פטיקר "הכוננו לביאת המדיח!"

"אהבת ישראל" במשנת לובביטש

"העובד עבודה זרה בלא שיאמין בה אין בזה חטא ע"ז פ"ד"

כתב הרמב"ם פ"ג מהלכות רוצח הי"ד וכ"ה בשו"ע רע"ב סעיף י"ח, "שונא שנאמר בתורה (לגבי מצוות פריקה ומעינה) לא מאומות העולם הוא אלא מישראל, והאיך יהיה לישראל שונא מישראל והכתוב אומר 'לא תשנא את אחיך בלבבך', אמרו חכמים כגון שראודו לבדו שעבר עבירה והתרה בו ולא חזר, הרי זה מצוה לשונאו עד שיעשה תשובה וישוב מרשעו, ואע"פ שעדיין לא עשה תשובה, אם מצאו נכהל במשאו, מצוה לטעון ולפרוק עמו ולא יניחנו נוטה למות, שמא ישהה בשביל ממונו ויבא לידי סכנה, והתורה הקפידה על נפשות ישראל בין רשעים בין צדיקים גמורים, מאחר שהם נלזים אל ה' ומאמינים בעיקר הדת.

נמצינו למדים מדברי הרמב"ם שהמינים והאפיקורסים שאינם נלזים אל ה' ואינם מאמינים בעיקר הדת, לא רק שמצוה לשונאם, אלא גם מצוות פריקה ליכא, כי התורה ^{אצבע המורה} הקפידה על נפשותם.

וראה רמב"ם (הלכות דעות פרק ו' ה"ט) "מצוה על כל אדם לאהוב את כל אחד ואחד מישראל כגופו שנאמר וְאֶהְבֶּתָּ לְרֵעֲךָ כְּמוֹךָ. וכתב ע"ז הגהות מיימוניות "ודוקא שהוא רעך בתורה ומצוות אבל אדם רשע שאינו מקבל תוכחה מצוה לשנאתו שנאמר יראת ה' שנאת צדיק, ואומר הלא משנאיך ה' אשנא וגו'".

וראה גם רמב"ם פי' המשניות (למס' סנהדרין על משנת "כל ישראל" ביסוד הי"ג) "וכשנתקלקל לאדם יסוד מאלה היסודות (של האמונה) הרי יצא מן הכלל וכפר בעיקר ונקרא צדוקי ומצוה לשנאתו, ועליו נאמר הלא משנאיך ה' אשנא".

וכ"ה באבות דר' נתן (פרק ט"ז) "אהוב את כולם, ושנא את האפיקורסים והמפסיתים והמדיחים והמפורות". ומביאו הח"ח בקונטרס "אהבת ישראל".

וכ"ה בספר החינוך פרשת קדושים מצוה דל"ח. וכ"ה בקיצור ס' חרדים פ"ב ח"ו.

ומקור לדבריהם הוא ממה שאמר דוד המלך (בתהלים קלט כא) "הלא משנאיך ה' אשנא ובתקומיך אתקוטט תכלית שנאה שנאתים" וגו'. וראה בשבת קטז. שהקרא מיירי לגבי מינים ואפיקורסים.

היוצא מכל הנ"ל שמינים ואפיקורסים מצווה לשנאתם תכלית השנאה.

וראה בתניא ליקוטי אמרים פרק ל"ב שכותב "ולא אמר דוד המלך ע"ה תכלית שנאה שנאתים וגו' אלא על המינים והאפיקורסים שאין להם חלק באלקי ישראל כדאיתא ברפטי"ז בשבת".

אך בהב"ד המתחדשת הדברים אינם כך.

וז"ל בליקוטי הביאורים – של "הרבי" – שעל התניא "לא שזה הוראה לרבים, כי רק דוד שהיה מלך הדן וכו' אמר כן, אבל בשאר כל אדם גם אם רואה בפועל על הזולת ענינים כאלו שנראה שהם מסוג שאין להם חלק וכו', אבל כפי שה' יראה ללכב מחשבתו וכוונתו בפועל דהזולת יתכן שיש בו ענין שמוציאו מסוג הנ"ל, והעובד עבודה זרה בלי שיאמין בה בלע יראה בתניא ספי"ט שאין בזה חטא ע"ז פל"ג".

מרא דאברהם האיך אפשר להתעלם ולומר דמצוות שנאה למינים ואפיקורסים אינה אלא לדוד שהוא מלך וכו' הרי הלכה זו מובאת בגמ', באבות דרבי נתן, ברמב"ם, בספר החינוך, בספר חרדים, ובשו"ע, וראה גם רמב"ם פי' המשניות אבות פ"א מ"ו וז"ל "וכן פשידיה רשע ויתפרסמו מעשיו, ואחר כן ראינוהו שיעשה מעשה שכל ראיותיו מודות שהוא טוב, ויש בו צד אפשרות דחוק לרע, ראוי להשמר ממנו, ושללא תאמן בו שהוא טוב אחר שיש בו אפשרות לרע" וכ"ה בפירוש הרבינו יונה.

והאיך יעלה על הדעת לבאר כך את "התניא" הרי כל הרואה שם יראה את דבריו המפורשים.

ו"הרבי" גם מסיים דבריו "שהעובד ע"ז בלי שיאמין בה בלב יראה בתניא

ספ"ט שאין בזה חטא ע"ז כלל". וכל רואה ישתומם היכן יש שמץ של רמוז לרעיון מוזר כזה שם בתניא.

ומה יעשה "הרבי" בדין "יהרג ואל יעבור" פשמאנפים אחד מישראל לעבוד עבודה זרה, וא"כ הרי אין לו כל כוונה בעבודתו זו ואין לו כל אמונה בה, ואעפ"כ הדין הוא יהרג ואל יעבור. וראה רמב"ם הל' ע"ז פ"ג הל' ה' "העובר ע"ז אפילו דרך בזיון חייב וכו'.

עד כדי כך הגיעו הדברים שבהוציאם קונטרס "שימת הבעש"ט וחסידיו במצוות אהבת ישראל" (כאילו היה לבעש"ט וחסידיו תורה אחרת במצוה זו), הביאו שם דברי התניא הנ"ל מפרק ל"ב והשמיטו הקטע המדבר על ענין שנאה למינים ואפיקורסים.

ומביאים גם "ראיה" לדבריהם מדברי הצמח צדק שכתב בליקוטי הגהות, שצדיק גמור שונא הרשעים תכלית שנאה וצדיק שאינו גמור אין שנאתו כל כך גדולה. ומכאן ראה שצדיק שאינו גמור אינו צריך לשנאה בתכלית.

וכל מבין יבין שכוונת הצמח צדק הוא היפך הגמור שצדיק גמור מגיע למדרגה גדולה עד כדי שנאה בתכלית, אבל צדיק שאינו גמור לא הגיע לזה.

לסיום נאמר דכמו שאמרו חז"ל כל המרחם על האכזרים סופו מתאכזר על הרחמנים, כן כאן נתקיים בהם פל' השונא ומזלזל בתלמידי חכמים, סופו אוהב ומגדל מינים ואפיקורסים.

וידוע את אשר כתב אליו הגר"ב מנדלספון זצ"ל (רכה של קוממיות) לאחר המקרה הטראגי, שאידע בכפר חב"ד. "שידיו — של "הרבי" — שפכו את חדם כיון שפורש הוא מן הציבור ומפכד את הרשעים". וכן הוכיח אותו קשות, כ"ק האדמו"ר מביאלא שליט"א (לוגאנו), על אשר הנציח בכפר חב"ד בית מיוחד ע"ש שור שר"י.

ומרעיד הלב על המקרה הנורא והכבוד הגדול שכיבד "הרבי" לרשע גמור את השופט חיים פהן שר"י — הידוע לכל, במלחמותיו במשך עשרות בשנים נגד כל דבר שביהדות, והוא — ששנה ופירש — איש יחידי שחירף וגידף קבל כל העולם את תורת ה' בהשוותו אותה לחוק נירנברג — ובעת

ביקורו ב-770 בשמחת תורה, "הרבי" כיבדו "בהקפה" ובפסוק "פהניך" פשאשתו הגרושה נמצאת בעזרת נשים שם. נורא ואיום. וזהו "בית רבינו שבבב"...

כא וראה עד היכן כיבוד הרשעים מגיע. רוברט מקסוול, האיש אשר בנה בית של שבעה נכרים ע"י אשתו הגויה, לא היה לו כל קשר כמוכנ עם היהדות משך כל ימי חיו. לאחר מותו ראו אנשי חב"ד צורך ללוותו ולחלק לו כבוד אחרון במידה גדושה, וגם שלחו נציג מטעמם להספידו, וכך סיפר המספיד במכתבו לאחד העיתונים. "כב' ר' מרדכי אשכנזי אב"ד ורבו של כפר חב"ד היה בביתי בחיפה בבוקר של יום הלוייה של המנוח, על מנת לחוקני בשליחותו של האדמו"ר מלויובביטש לומר את ההספד ולהזכיר את זכיותיו של מקסוול עבור חב"ד. ילדי משרנוכיל והצלת הספרייה המפורסמת של חב"ד מספריית לנין... אכן הרב אשכנזי הרב אהרונוב, והרב פוגל היו אתי בלווייה ועמדו לידי בזמן ההספד":

וכן "בכפר חב"ד" בכתבה על "מקסוול" לאחר מותו, זעקה הכותרת "זעזוע עמוק על פטירתו" ואילו החרדים לדבר ה' אשר אינם חוסים תחת צילו של "הרבי", הרי הם פיהם של חבדי חב"ד "סאטמר בהמות" "פולישע שווענין" "הליטאים הארורים". וכששאלו רב נכבד מהליטאים האלו ע"ד דין שינה בסוכה, פער המשיב – "הרבי" – פיו ככל דוברי נבלה.

אוצרות התורה
אוצרות השות

...מעלות האדם לפי מה שיהלל. אם הוא משבח המעשים טובים, והחכמים והצדיקים, תדע ובחנת כי איש טוב הוא. ושורש הצדק נמצא בו. כי לא ימצא את לבו רק לשבח את הטוב והטובים תמיד בכל דרכיו. ולגנות את העברות ולהבזות בעליהן, ואם יתכן כי יש בידו עוונות נסתרים, אכל מאוהבי הצדק הוא, ולו שורש הבחירה, והוא מעדת מכבדי ה'. והמשבח מעשים מגונים או מהלל רשעים הוא הרשע הגמור והמחלל את עבודת ה' יתברך... כי יש בכבודם חילול התורה והעבודה. והוא העוון המכלה מנפש ועד בשר: (רבינו יונה שע"ת קמ"ח קמ"ט).

"אנשכנו כחמור"

שנאת עמי הארץ לתלמידי חכמים, ומידות רעות

"תניא אמר ר"ע כשהייתי עם הארץ אמרתי מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור אמרו לו תלמידיו אמור ככלב אמר להם זה נושך ושובר עצם וזה נושך ואינו שובר עצם. גדולה שנאה ששונאין עמי הארץ לת"ח יותר משנאה ששונאין עכו"ם לישראל ונשותיהן יותר מהן" (פסחים פט:):

תנועת חב"ד מיוחדת באגוצמטריות הקיבוצית – אני ואפפי עוד, אנו מרכז הכל וזולתנו כחגבים, אנחנו הראשונים וכולם מחקים אותנו (שקר ביודעין ודמיון מעורבים). ביטול ישותם של האחרים, והשמצות בכתב ובעל פה על בני תורה ועסקנים יראים ושלמים בכל תחום כשאינט מאנ"ש, הפכה אצלם לשיטה, לדרך "החסידות". צרות עין ושנאה מתפרצת אצלם בלי בושה לעשיה ולעושים בהצלחה בהפצת תורה ובעיקר בקירוב רחוקים, הם היחידים המתקיפים בכתב בעתונם, מוסדות תורה אחרים וארגונים שאינם פוליטיים כלל, כשהם מוצאים אותם מתחרים להם בהצלחתם, אין אח וריע לכתיבה ארסית לוועגת על העבודה הנפלאה בהשכת בני תועים לאביהם שבשמים שחוללה מהפכה עולמית שנעשתה ע"י ארגונים ומוסדות ואנשים ליטאים וחסידים שאינם מחב"ד.

המערכה הסוערת שהתנהלה ע"י כלי התקשורת נגד החזרה בתשובה והופנתה במיוחד נגד מוסדות מסויימים (ערכים, אור שמה, אור החיים, יד לאחים ותורה ואמונה), המערכה שכגללה נאסר על מוסדות אלו לפעול בבתי ספר ובצבא, כמעט ולא התנהלה נגד חב"ד, כטיעונם הם בעצמם בתצחיר לפני ועדת הכנסת "שגם מי שמתנגד לחזרה בתשובה אין לו שום פייבה להתנגד לפעילות חב"ד", ש"במסגרת הפעילות של חב"ד בצדה"ל אין פייבה ויפוחים ודיונים על יהדות, המפגש של אנשי חב"ד עם החיילים הוא מהיר וקצר, והוא מצטמצם לברפת חג שמת, פמה פילים על החג, חלוקת הסופגניה או שקית המשלוח מנות, שירה קצרה וברפת שלום". ולכן אין לכרוך את פעולתם עם פעולותיהם של מוסדות אחרים.

הצלחה זו ודוקא של ציבור ליטאי וחסידים שאין לו את "החסידות" החדשה והמעוותת, ועוד הצלחה כזאת שזכתה לפירסום רב תקופה ארוכה, כשחב"ד נזכרת בשוליים לעתים רחוקות, כאשר השמות השנואים והנלעגים בעתונות החילונית הם "ערכים" "אור שמח" "אור החיים" "יד לאחים" "תורה ואמונה" "אש התורה", ואילו חב"ד דוקא ברוב המקרים נחמדה (כמו "גשר" ו"מכון מאיר"), "הרי הם עושים זאת לגמרי אחרת" (כלשון ר"ע ראשל"צ), עוררה את חמתם, ועתונם הצטרף בהשמצות ועלילות כמו עמיתיו החילוניים. ומתוך אותה סיבה שהדתיים לאומיים תוקפים את החרדים שטרפו את הקלפים שלהם והפריכו את טיעונם רב השנים שהם מהוים גשר לקירוב רחוקים, כך חב"ד רואה בהצלחת מסגרות אחרות פירכה לשיטתם שהם הבלעדיים שיש להם פנימיות ותוכן, ואילו כל היהדות האחרת – לדבריהם – היא יבשה, חיצונית, מסגרת, יהדות של מצוות ולא יותר, ולכן החובה "החסידית" להצלחת רעיון חב"ד להלחם כנגד המנגדים, להכפישם להכשילם ולמנוע את הצלחתם.

לפניכם קטעים מעיתון "כפר חב"ד" שלא תאמינו שלא נכתבו ב"על המשמר" ב"הארץ" ודומיהם.

במאמר "הרהורים נוגים על תנועת התשובה" (כפר חב"ד י"ג אייר תשמ"ה). שהוא רצוף עלילות שקר, דמיון, שנאה חולנית, צרות עין, ובעיקר רוע, רוע עמוק בפנימיות הנפש, כתוב בין השאר ההשמצה הנוראית הזאת: (חתום עליה בגאווה איש רע לבב יהודי משכיל ולץ מפורסם טב"ל).

בעלי תשובה שאינם נתונים להשפעת החסידות באים כדי למצוא סיפוק ואושר בחיים, וזו גם הפחודה הנמכרת להם ע"י הקולטים מאין מפר אחר כמובן, ולא משום החיוב והזכות שבהידבקת באלוקים חיים אהבתו ויראתו".

"בלי התוכן והמשמעות החסידית במקרה הטוב הוא נכנס למסגרת השיגרתית של יהודים חרדים או אף בני תורה, כולל המגרעות כרדיפה אחר חיי חומר ומותרות ועוד".

ובעלי התשובה מואשמים על ידו "בגסות רוח והתנפחות עצמית", והם מכונים על ידו "בעלי תשובה מהסוג הרועש".

וכן מואשם על ידם איש שקידש ש"ש ברבים עוד ברוסיה הסובייטית – הרב אליהו אסאס, כאיש ה.ס.ס. ושהוא מלשיין וכו'.

כל זאת מפני שאותם בנים שבים מפורסמים שגרמו לרעידת אדמה בעולמם החילוני העזוב, באו לישיבות ליטאיות וספרדיות וחסידיות אחרות ולא אליהם, (ובפרט "שר' אורי זוהר שליט"א "חזר בתשובה ע"י אכילת סופגניה שקיבל מצעירי חב"ד"... דברי ברקה וולף. "יום השישי" ז' שבט תשמ"ט. כנראה שהוא לא חיפש סופגניה (מתוק ונחמד ואיר הרבה) ואילו את הקב"ה ותורתו מצא במקום אחר).

ויש עוד במאמרי שיטנה אלה תיאורי לעג על אופן קירובם של החוזרים בתשובה, שכאלה מצאנו בכל העתונות החילוניות.

"אצלם החזרה בתשובה הוא למען הגברת המחנה החרדי דבר שיבא לידי ביטוי בכחירות שיהיו יותר מצביעים". (כפר חב"ד אד"ב תשמ"ח).

ואחריהם החרו החזיקו כחאשמה מטופשת זו בעתונים חילוניים, והיא נטענה בכל כמה ע"י ההורים נגד החזרה בתשובה.

על התקופה שלאחר מלחמת ששת הימים כותב עיתונם: "חילוניים וחרדיים יחד רדפו אחרי חומריות וחמרנות, והגיע מצב של "וישמך ישורון" ר"ל. החבדניקים בארץ ובעולם, המשיכו בדירבונן של פ"ק אדמו"ר שליט"א, בזיכוי יהודים ובעשיית בעלי תשובה, אך הם נשארו מועטים". (כפר חב"ד כ"ג סיון תשמ"ח).

דרך אגב, כמדומה שהיא הפעם היחידה, שהם מודים שנשארו מועטים.

אוצרות התורה
אוצרות השות

מי שמכיר מקרוב את צעירי וצעירות חב"ד, מפגשיהם ונילוייהם, מי ששהה תקופה מסוימת בכפר שלהם, או בהתכנסויות ההמוניות ברחבת 770 בחוץ. יודע נאמנה על החמרנות והמתירנות היכן היא פשתה, אצל אנרכי החסידות האמיתית ואנרכי הכוללים עמלי התורה המסתפקים במועט, ומעיינים בספר בנסעם בדרך, או אצל העסקנים הצעירים בגיל 17-18 המפוזרים ומתערבים בחברה הפרוזה באופן נורא ואיום, ובמקומות המרכזיים שבערים שהם מרכזי חמא, ועיניהם תרות אחרי העוברים ושבים "לשם שמים"... ומה יעשה הבן ולא יחמא.

על רצח בן ישיבה בעיר העתיקה הוא כותב:

"אנשי השמאל רואים את הפרשה באור שחור לבן: כל היהודים המעורבים בה אינם צודקים (כולל הנרצח עצמו), ואילו כל הערבים המעורבים בה צודקים (כולל גם רוצחי בן הישיבה), למותר לציין כי באמרנו "אנשי השמאל" פוזנתינו גם לאלה המוסייעים בלבוש חרדי". "אלה ואלה אינם מחפשים את התווית דרפם בשו"ע, אלה ואלה עם ישראל בעם סגולה ועם נבחר מפל העמים אינו תוספ מקום אצלם, אלה ואלה מזכנים להצדוף בפומבי פי עזב ה' את הארץ ר"ל. וכדעת עובדי האלילים מסר חלילה את עולמו לפוחות תחתונים". (כפר חב"ד א' כסלו תשמ"ז).

"כאלה הנקראים בני תורה, שהחומריות וההגשמה וגמות הרוח המלוות את לימודם, ממחישות באופן ברור וחרוף את גלות השכינה, רואים אותם כשהם מהדרים במצוות, וכמיוחד כשמחפשים בחנויות המכלת (הם עצמם ולא עקרות הבית שלהם) את המזון הכשר למהדרין, תוך התעניינות ובדיקה יסודית של טיב המזון ומעמו לחיך, אפשר להקדיש מאמר שלם לתיאור גלות השכינה אצל אנשים הנקראים בני תורה, ושקועים בעמקי הבלי העולם הזה ללא קורטוב של התבטלות מפני התגלות האלוקית, (הכוונה לעצמותו ומהותו כפי שהשכין עצמו בגוף. המעתיק). אך כבוד אלקים הסתר דבר" (כפר חב"ד כ"ה תמוז תשמ"ז).

בחודש אב תשמ"ה הופיע מאמר בעתונם ע"י יחזקאל סופר תחת הכותרת "מרדו בך יהודאי" כולו לעג ועשיית קריקטורה מציבור חרדי מסויים, וצחוק מהכנס הגדול שאורגן ע"י מוסדות אור החיים ב"יד אליהו". ולעג ממהדרים במצוות.

ואחד הנבלים שונא דת וחרדים, ופגוע מהתנועה הקדושה של חזרה בתשובה והקידוש ה' הגדול שנעשה בכל העולם בפרסומא ניסא, ע"י רחוקים מאד שהתקרבו לתורת ה' ולעבודת ה' באמת בלא רמיה, כותב:

"תנועת התשובה שעדיין המשיכה לגדול, קיבלה לפתע מימדים של אגדה, שנפחה במגמה להמשיך ולהשרות אורית מרגוע ועונג, מה גם כשנודע שב"חכה" נתפסו "ליותנים" אנשי "בודהמה" ששבנו ריקנות וכאו לעולם חדש, אשר הסתבר להם

שיכול לפפק להם את שני העולמות יחד. "לזיתנים" אלה חזקו את "החמרנות הרוחנית" או "הרוחנית החמרנית" שבחי השעטנו הללו". (פפ"ח תמוז תשמ"ז).

כמה שנאה משכילית ורעל שת עתונאי קמן יש בקטעים אלה שכותב איש משחת רווי שנאת עם הארץ לתלמידי חכמים, (מ.בל...).

יש כאן רק הכפשות והאשמות שוא, יש כאן איבוד עשתונות.

ועל כולם — פולק פל גדולי ישראל:

"העולם כולו מורכב מ"כדאיניקים" מקטני קטנים עד גדולי גדולים. מהמנהיגות החילונית עד זו הדתית, זה הפע בהיים דימוקרטיים בשביל שכך נוח לו יותר, וזה מעוניין לזול עוה"ב כמו שהגוי זולל עוה"ז, הכל "כדאיניקים". כ"ק אדמו"ר שליט"א אינו "כדאיניק" היחיד שאינו "כדאיניק".

(כפר חב"ד ט' סיון תשמ"ח).

כאן המקום להדגיש נקודה נוראה.

"הרבי" מליובביטש אינו איש שהשתיקה היא אחד מסיגיו, עשרות ספרים עשרות ליקוטי שיחות ועוד ועוד עם כל הפירושים, בכל יש לו דעה בפוליטיקה, בפילוספיה, ולכל דבר הוא נותן עצות וכו' וכו', ולכל הוא מביא מקורות (לדעתו) והנה אף על פי כן איש זה אין לו בעולם התורה שלו אלא את גבולות חב"ד. בכל ציטוטיו ומקורותיו לא תמצא ספר היסוד של החסידות — "נועם אלימלך", כמעט ולא תמצא ספרי "השפת אמת" ורבי צדוק וכיוצ"ב. בספריו בהלכה (כמעט) ולא תמצא הספר שנתקבל בכל כלל ישראל — המשנה ברורה ושאר ספרי הח"ח, בדבריו בעניני מוסר ומידות לא תמצא שערי תשובה ומסילות ישראל, ובעניני קבלה רמח"ל ועוד.

לא מוכן, הרי ספרים אלו הם יסודי הדת אצל כל כלל ישראל. מקטנם ועד גדלם. האף יתכן פדבר הזה? התנתקות מוורה זאת רואים גם בהליכותיו ובהנהגותיו, "רבי" זה היה פנותק מהפ"ל, ומפ"ל גדולי ישראל בארץ ישראל ובאר"ב, לא נפל חלק בפעיות הקשות של הדור, לא הופיע בפנינוסם בהם השתתפו פל גדולי התורה עם רכבות בני ישראל, הוא פרש מן הציבור.

על התורה ועל התמורה

יש הסבר לתופעה זו אך הנוגע לעניינינו, חסידיו אכן דולפים בעקבותיו ויפולים איפוא לחשוב ולפרסם "שכולם כדאיניקים גם גדולי גדולים", ופולם פחגבים בעיניהם.

וכששאל לפני שנים רבות הגאון ר.ב.ש. שניאורסון שלימו"א ראש ישיבת משיבין, את גיסו של האדמו"ר מחב"ד הרב גוראריה, למה אין הרבי בא לבקר בישראל לפגוש ולשוחח עם גדולי הדור הגאון ממשיבין הגאון מכריסק האדמורי"ם מבלז ומגור ועוד. ענה הוא שאין לו שיג ושיח עמם, ואין הם כדרגתו...

וכמה שנאת התורה ולומדיה, וכמה ארס ורשע בקמע הבא, הכתוב ע"י מנהל ב"ס לבנות ט.בל. שעליו נאמר שלח ידו בשלומיו חילל בריתו...

אוצרות התורה
אוצרות השות

"כיום שולט במידה דומיננטית במה שנקרא "עולם התורה" — היסוד החמרני, הכל סובב סביב השקפה שהתורה ועם ישראל נועדו לשרת את האדם, ובשם התורה חטוף ואכול חטוף ושתה זו הסיסמא. די רק לזכות בתואר "ממיתים עצמם" בשעה שמספר השעות ביום שהם מקדישים ללימוד התורה אינו מזכה אותם אפילו בתואר קובעי עיתים לתורה, ושאר שעות היום מוקדשות אך ורק לטיפוח היישות העצמית ודאגה לרווחה חומרנית".

"ישנו איפוא כיום מצב מעניין אשר אבות המרקפוזם לא שיערו אותו בחלומותיהם הזורודים, שיטת המטריאליזם חדרה בלא קושי לאהלה של תורה, לחינם סגרו ישיבות והשליכו לומדי תורה למאסר, בארץ הקודש גם בני לוי הצטרפו לעגל הזהב". (כפר חב"ד י"ב תמוז תשמ"ז).

וזאת למודעי עתון זה נשלח בקביעות לכל העתונאים ולכל הקיבוצים ולכל החכ"ים ולאנשים במערכת הכטחון ולעוד אישי ציבור חילוניים.

מחרירד ומזעזעזע! "ולמלשינינים אל תהי תקודה!"

ואם מדובר בהלשנה הרי לפניכם דברים שאמר אחד מחבורתם למפקדת חיל האויר:

"חב"ד זה עולם אחר לגמרי, התחלתי להבחין פי כל מיני תופעות שליליות של התנפחות, נוקשות, הסתגרות, בריחה מהסביבה, ועוד פגעים למיניהם שקיימים אצל רבים מאלה שחזרו בתשובה דרך מסגרות אחרות (עפ"ר) אינם קיימים אצל אלה שהתקרבו ל"חב"ד". "בחוגים אחרים יש הרבה אנשים שהפכו למאובנים הם קרים נוקשים אפילו אדישים, לא רואים עליהם סימני חיים". יש לציין כאן, כי חיל האויר סבל קשה מעזיבתם של טייסים רבים כתוצאה מהתקרבות ליהדות, אלה שחזרו בתשובה באמצעות ישיבת אור שמח והדומות לה, עזבו כמעט את הטיס בלווית סטירות לחי לא מעטות לחיל האויר".

"הסברתי להם שיש ביהדות הדתית שתי אסכולות בענין זה, אנשי אור שמח טוענים שלא יתכן לשלב יחדיו אמונה דתית עם עיסוק במקצועות חילוניים, לכן הם מטיפים לעזיבת הטייס ולהסתגרות בין כותלי הישיבה"

"הם עמדו נדהמים ואמרו שמעולם לא שמעו על מקרה כזה, לא היה קל להסביר להם שישנה גישה יהודית שאינה שוללת את חיל האויר". (כפ"ח כ"ח סיון תשמ"ג).

כמה עמלו קשה אנשי המוסדות העוסקים בקירוב רחוקים להזים עלילה שפילה זו שבאה לפגוע בפעילות הנרחבת והגדולה אז בצבא ובעיקר בין יחידות חיל האויר. הם! כן הם, אנשי חב"ד הקדימו בהשמצות והכפשות והאשמות שוא לפני העתונות החילונית, פשם שאת השנאה והפילוג ביהדות החרדית הם הובילו.

ועתון באושים זה מופיע בברכתו של "הרבי", הוא לא הכלימם הוא לא עצר בעדם, הוא שולח לעורכי העתון בקבוק משקה "שידיה בהצלחה רבה ומופלגה" (כפר חב"ד ח' תשרי תשמ"ח).

והרב לייבוב ראש צא"ח מעיד בעתונם כפר חב"ד: "בסיון אשתקד כתבתי לרבי שליט"א שאני מקווה כי הוא מרוצה מהשבועון, הוא השיב "פיותר". אין לי אלא לקוות שבמשך הזמן מרוצה ממנו הרבי עוד יותר ועוד יותר".

הוא עונה "אמן" אחר קללתם, וגדול העונה יותר מן המקלל.

אמן אין להם חלק ונחלה ביהדות החרדית — פעולם התורה, הם מחוץ

למחנה החרדי וכן גם אנו כל נתערב עם זרים, וכדבריהם הם על כל חוני היהדות החרדית.

"יתכן איחוד בינינו לבין חוגים אחרים בפרט זה או אחר, אך מבחינה מהותית איננו יכולים להודות, משום שכל הלך המחשבה שלנו הוא שונה". (כפ"ח כ"ח סיון תשמ"ג).

מכתב מבעל התניא

(נדפס בספר מאה שערים דף א' ובספר גני נסתרות, חלק אור רב סי' י"ח)

"הנה לא טובה השמועה אשר שמעה אזני, קול ענות אנכי שומע, מצעירי הצאן אשר השמיעו גמרום קולם, ויקומו לצחק ושתו בשמים פיהם ולשונם תהלך בארץ, לשפוך בוז וקלון על כל תופשי התורה, ויודעים ולא יודעים, אשר אינם מהאנשים השלמים אתנו, לומר כי העדה שלנו לבדה קדושה. ה"ו, הם מלהזכיר, כי כל העדה פולם קדושים ובתוכם ה' ומדוע תתנשאו על קהל ה'. ופליאה נשגבה בעיני על העולה על רוחכם להיות מאנשי ותלמידי תלמידי רבוה"ק, אחר שברדתם לעצמכם דרך עקלתון, ואזליתו בטר איפכא ותהפכות ממש מן הדרך אשר הדריכונו רבותינו הקדושים, אשר ראשית והתחלת עבודת ה' האמיתית היא היות מתלמידיו של אברהם אבינו ע"ה, רוח נמוכה ונפש שפלה בפני כל אדם ממש, כמו שאמרו רז"ל (ר"ה יז:) שמשים עצמו כשיריים ממש שארית ושיריים של כל ישראל ממש. ומבלעדי זה לא ירים איש את ידו ורגלו לפתוח פה ולשון מדברת גדולות ה' ורוממותו בגרונו באמת, כי אם בדמיונות כוזבות, כדכתיב ממעמקים קראתיך ה'.

ועוד הנני יוסף הפלא ופלא, שמעתי ותרגו בטני לקול צללו שפתותיהם במים אדירים מים הזדונים, אשר אמרו ללשונונו נגביר, שפתינו אתנו מי אדון לנו, ונרחיב פה ונמלאנה בדבר הוללות וסכלות, היא הליצנות המשפחת אלהים אחרים ואנשים בני בליעל, לאמר יושיענו זה. ה"ו הם מלהזכיר, לא מיניה ולא מקצתיה, ומי זומר עונש זה לבדו, שארז"ל (סנהדרין קג) שאין מקבלין פני שכינה. והגם כי כל פרטי דקדוקי ענין זה, מה נקרא

אנשכנו כחמור

גא

ליצנות, לא נמצא כתוב בפירוש בדברי רז"ל, הרי קיי"ל ספיקא
דאורייתא לחומרא, ובפרט העון הגדול הזה, אשר הפליגו רז"ל
בחומר עונשו, יסורים בתחילתו ^{אצרות התורה} וסופו ^{אצרות השנה} כליה ר"ל (ע"ז יח:). ע"כ
אהובי אחיי אל תרעו הרעה הגדולה הזאת לשבת בסוד משחקים
כשחוק הכסיל. וכל אשר לא ישמע לדברי אלה עלי להרחיקו
מעלי בכל יראה וימצא בגבולינו עד שב ורפא לו.

אשר לא ישמע לדברי אלה עלי להרחיקו מעלי בכל יראה וימצא בגבולינו עד שב ורפא לו

אשר לא ישמע לדברי אלה עלי להרחיקו מעלי בכל יראה וימצא בגבולינו עד שב ורפא לו

אשר לא ישמע לדברי אלה עלי להרחיקו מעלי בכל יראה וימצא בגבולינו עד שב ורפא לו

התנועה הקרובה ליהדות

ידועה אמרתו של הגר"י אברמסקי זצ"ל. שמתוך כל הכתות השונות והמשונות הקיימים בעולם, הרי כת זו – כת ליובביטש – קרובה ליהדות יותר מאחרות...

זאת לא רק מחמת שיש בתנועה זו חיוב תפילה וקיום מצוות כביהדות וכדו', אלא גם משום שאפילו שגינותיה ודעותיה המשונות של תנועה זו מבוססות על יסודות שביהדות. תנועה זו לא חידשה בדרך כלל מושגים חדשים ויסודות חדשים, אלא העתיקו את יסודות ומושגי היהדות לענינם הם, העתיקו לגבי רבם ולעניניהם, ולאחרונה גם ביחס לאשתו המנוחה, כמעט את כל התוארים שיש ביהדות כלפי הקב"ה, והתורה, ואישי ישראל אבות האומה, ומועדי ה'.

עד כמה שזה ישמע מגוחך, אך ממ"ש לאחרונה פורסם שראשי תיבות משי"ח הוא חי' פושקה (אשתו המנוחה) יוסף (חמיו) שניאורסון...

בדוגמאות שנביא להלן נמצא ביניהם גם דברים שמעוררים גיחוך וצחוק [אולי אף להם עצמם], אך הכיוון ברור – התורה היא כולה שלהם כפי שהם מבינים ומפרשים אותה, הם הם היהדות, "האמיתית לאמיתתה".

וכאמרתו של הגר"י הופנר זצ"ל שיסוד חמאת ליובביטש היא בספרם שהם הם עם ישראל וכל השאר אינם אלא כאברים מסונפים.

מרים שנביא את הדוגמאות נדגיש, ידענו כי לפעמים משתמשים רבים במושג מקודש שביהדות לענין מסויים, אך כ"ז על דרך המליצה בלבד, אבל כשהדבר נעשה בקביעות ובמלוא הרצינות ובהרבה מאוד מושגים, מוכיח הדבר כי במהות עסקינן.

בדוגמאות האלו לא ציינו מקורות כי נפוצים הם בכתביהם לרוב.

"יה"ר שנזכה פולנו יחד תמיד פל דימים לגרום אך זרק נחת
רוח לאבינו רועינו שליט"א".

"בית חב"ד הוא מקדש מעט שצונו לבנות הרפ" שליט"א"
(מתוך שיר).

"כ"ק אדמו"ר מהרי"ץ הוא בבחינת יוסף ואילו כ"ק אדמו"ר
שליט"א הוא בבחינת יהודה".

"שבוע כזה עוד לא היה, יש שמחה ויש שמחה. יש שמחה של
פורים ושמחת תורה... אבל בשמחה של ה' טבת (משפט הספרים)
והימים שלאחריו לא היו חילוקים ומדרגות, השמחה היתה
עצמית ופנימית".

"חסידים רצו לכתוב מגילת י"ט כסליו ולקובעה כחוק ודין
מגילת אסתר".

"לא קם בישראל אדם כמוהו" [על הרבין].

"י"ט כסליו וה' טבת (משפט הספרים) הם חגי החגים העולים
על כולם".

מושגים והגיגים בליובביטש

תורה שבכתב "תניא" (תורה שבכתב שבחסידות)

תורה שבע"פ כל תורת החסידות שבחב"ד

אחרי "התניא"

ירושלים ליובביטש

קודש הקדשים החדר בו יושב "הרבי"

על התורה ועל התמורה

צד

החדר בו יושב "הרבי"	גן עדן התחתון
צבאות "הרבי"	צבאות ה'
מתוך ברכה לרבי לשנת ה-80	בזרוע נמויה
הריי"ץ ו"הרבי" הנוכחי	נשיאי הדור
"הרבי"	מלך ישראל
"הרבי"	משיח ה'
	<small>אוצרות התורה אוצרות השות</small>
"הרבי"	נביא וכהן גדול
"הרבי"	אחד יחיד ומיוחד
"הרבי"	אדון הנפלאות
לחסידות חב"ד – ר"ח כסליו	ראש חודש
י"ט כסליו (ראש השנה לחסידות)	ראש השנה
כסליו	חודש הגאולה
י"ט כסליו, י"ב טבת, יוד כסליו	חג הגאולה
הבעש"ט המגיד האדמו"ר הזקן עד הריי"ץ	אושפיזין בסוכות
בי"ט כסליו – "לשנה טובה תכתבו ותחתמו בלימוד החסידות וכדרכי החסידות"	ברכת לשנה טובה תכתבו ותחתמו
יום הולדת "הרבי"	יום הקדוש

התנועה הקרובה ליהדות

צה

חג שמח

י"ט כסליו

"זה היום תחלת מעשיך"

ה' טבת (משפט הספרים,

יום דידן נצח)

ושמחת בחגך

ט' טבת נימים שאחרי חג הספרים]

שבת הגדול

שבת שאחרי ה' טבת

30 לפני החג

ה' כסליו קודם לה' טבת

והוא יוליכנו קוממיות לארצנו

"הרבי"

סנדק

תמונת "הרבי" מתחת לתינוק

הננו להביא כאן בענין מה ששגור בפיהם של הליוכביטשערס השם נשיא ונשיאות, מש"כ בתשובה לה"ר אברהם בן הרמב"ם ז"ל, הובא בתשובות הרמב"ם סי' ר"נ, וידוע הוא אצל בעלי השכל, שרוב אלו הפנויים שמכנים לאדם זהו לשון הבאי ופזומי מי"לי בעלמא, ובקאי הדעת ממעטין מהן ושונאים אותם, אבל אוהבי הגדולה הרודפים אחר השררה, מרבים בהם ואוהבים אותם, שהם גדולתם ומעלתם וכו', עכ"ל.

מתוך שיחה של "הרבי" בהתוועדות כפי שפורסמה בעתון כפר חב"ד (ז' כסליו תשמ"ט)

"חודש חשון בא תמיד מיד לאחר חודש תשרי".

"מעלתו המיוחדת של חודש כסליו – שיש בו ריבוי ימים טובים (שנתגלו במשך הדורות עד לדורנו זה), – יותר משאר החדשים במשך השנה לאחר חודש תשרי, ויש לומר דמצד ריבוי הימים טובים שבו נעשה כל החודש כמו יו"ט, ועד שפועל גם בחודש מרחשון שלפניו, שנחשב כמו ערב יו"ט. – הקשורים עם הגילוי דפנימיות התורה ובמיוחד תורת החסידות.

ומהם על סדר התגלותם במשך הדורות:
חנוכה — שנקבע על נס השמן הרומז על פנימיות התורה.

י"ט כסלו — חג הגאולה של רבינו הזקן, ראש השנה לחסידות.
יוד כסלו — חג הגאולה של האדמו"ר האמצעי".

"בחודש כסלו יש מעלה יתירה לגבי חודש סיון, פי בחודש סיון היה עיקר הגילוי דמתן תורה בנוגע לנגלה דתורה, ואילו בחודש כסלו היה הגילוי דפנימיות התורה (הנס על נסתר דתורה היה בי"ט ובכ"ט ובי' כסלו, הרי כי הרבה ניסים היו בחודש זה)". "ענין נוסף מ' כסלו יום ההולדת ויום ההילולא של אדמו"ר האמצעי (ואעפ"כ נקבע בימי החודש בסדר הפוך מ' כסלו — יום ההסתלקות, ואח"כ י' כסלו — חג הגאולה, כמו שאר המועדים דחודש כסלו שסידרם בימי החודש הוא בסדר הפוך מהתגלותם במשך הדורות".

"ר"ת כסלו ראש החודש החסידי שבו היה גילוי הפנימיות וכו'
— תורה חדשה מאתי תצא".

- חסידים, מקובלים, בעלי מחשבה, בעלי מופך, בעלי נגלה, ברי דעת אמרו אתם...!

החסידים הראשונים וזקני החסידים שבכל דור ודור התייחסו לספר התניא באותה הדרת קודש שמתייחסים לספר החומש" (מתוך אחת ההקדמות לתניא). (וידוע דבריהם שבעל פה שמותר להניח חומש על תניא ותניא על חומש. והחידוש אינו בתניא על חומש אלא בחומש על תניא).

להלן קטעים "נבחרים" מענין "האושפיזין" מתוך ספר "מעייני הישועה" בו מלוקט שיחות "הרבי" בעניני סוכה.

הקורא יראה בזה העתקתם של מושגי היהדות באופנים

ולענינים שאין לנו להגדיר זאת אלא במילה אחת לצינות!

בנוסף לחוצפה, להשוות את אישי המקרא — שבעת הרועים,
אל דורות האחרונים.

ג. נוסף על האושפיזין שנתבארו בזהר (אברהם יצחק כו') — ישנם גם האושפיזין של נשיאי החסידות¹²:

ביום ראשון דסיכות — הבעש"ט, ביום שני — הרב המגיד, ביום שלישי — כ"ק אדמו"ר הזקן, ביום רביעי — כ"ק אדמו"ר האמצעי, ביום חמישי — כ"ק אדמו"ר הצ"צ, ביום ששי — כ"ק אדמו"ר מהר"ש, וביום השביעי — כ"ק אדמו"ר מהורש"ב.

שבעת האושפיזין החסידיים באים גם הם בכל שבעת ימי הסוכות, אבל, בכל יום ישנו האושפיזא העיקרי, העומד בראש, ויחד עמו באים כל שאר האושפיזין. אוצרות התורה
אוצרות השות

ד. האושפיזין החסידיים שייכים לאושפיזין המפורסמים, ולא עוד, אלא שענינם אחד, שכן, האושפיזין החסידיים הם הפנימיות והנשמה של האושפיזין המפורסמים, ע"ד שנסתר דתורה היא הפנימיות והנשמה דנגלה דתורה¹³, אשר, בצירוף שניהם יחדיו נעשית, מציאות של אדם אחד.

ובהתאם לכך, יש למצוא את הקשר והשייכות — צד השוה ונקודה משותפת — שבין האושפיזין : ביום ראשון דסוכות — אברהם אבינו והבעש"ט, ביום שני — יצחק אבינו והמגיד, ביום שלישי — יעקב אבינו ואדמו"ר הזקן, ביום רביעי — משה רבינו ואדמו"ר האמצעי, ביום חמישי — אהרן והצמח-צדק, ביום ששי — יוסף ואדמו"ר מהר"ש, וביום שביעי — דוד ואדמו"ר מהורש"ב

ולאידך, מכיון שמדובר סוכ"ס אודות צדיקים שנקראו בשמות שונים וחיו בתקופות שונות כו' — בהכרח לומר שמלבד הצד השוה והנקודה המשותפת, ישנם גם חילוקים ביניהם, אלא, שחילוקים אלו הם באופן שמשלימים זה את זה, היינו, שכל פרטי החילוקים מצטרפים ומתאחדים עם הנקודה הכללית המשותפת לשניהם, אשר, עי"ז נעשה הדבר בתכלית השלימות.

* * *

א. הנקודה המשותפת שבין אברהם אבינו והבעש"ט היא — גילוי היהדות והפצת אלקות:

דברי ימי חייו של אברהם אבינו מלאים בנסיונות וקשיים כו'...
 וכמו כן עברו ריבוי שנים שלא היו לו ילדים — דבר שגרם לו צער הכי גדול, עד כדי כך שכאשר הקב"ה הבטיחו "שכרך הרבה מאד"¹⁷, השיב אברהם אבינו: "מה תתן לי ואנכי הולך ערירי"¹⁸, היינו, שכל מה שיתנו לו אינו שווה

אצל הבעש"ט — לעומת זאת — מצינו מצב הפכי, כידוע ומפורסם לכל שחייו של הבעש"ט היו מלאים בעניני "מופתים", הנהגה שלמעלה מהטבע, ועד כדי כך, שרגיל בפי כל לקרוא להנהגה שלמעלה מהטבע: "א בעל-שם'סקע הנהגה"¹⁹, כלומר, שהנהגה כזו היא הנהגתו של הבעש"ט!

א. הנקודה המשותפת שבין יצחק אבינו להמגיד היא — "מקומך אל תנח"¹:

יחודו של יצחק אבינו מכל שאר האושפיזין — היותו היחידי שלא יצא מעולם מארץ ישראל, "עולה תמימה"².

וזהו גם יחודו של המגיד מכל שאר האושפיזין החסידיים — היותו היחידי אשר במשך כל שנות נשיאותו לא עזב את מקומו לנסוע למקום אחר³, אלא תלמידיו באו אליו לשמוע ממנו תורה כו'.

ה. נוסף על הנקודה המשותפת — ישנו גם חילוק ביניהם:

יחודו של יצחק מכל שאר האושפיזין הוא — היותו "עולה תמימה", כנ"ל. אמנם, בנוגע למגיד — מצינו תנועה הפכית מזו, ועד כדי כך, שבזה שונה ומגיד מכל שאר האושפיזין החסידיים:

— המגיד, כידוע³⁵ שעוד לפני בואו אל הבעש"ט הי' כבר ידוע ומפורסם לגדול בתורה, הן בנגלה דתורה והן בנסתר דתורה, ואח"כ הי' צורך בהשתדלות מיוחדת להביאו אל הבעש"ט, ולפעול שישאר אצלו, ועד שישאר "ממלא מקומו". ונמצא, שבחיי המגיד הי' משך זמן שלא הי' לו קשר ושייכות לענין החסידות, ולא רק בקטנותו, אלא גם לאחר שנתפרסם לגדול בתורה כו' — ולא באופן שהי' תמיד בעולם החסידות.

← ונמצא, שענינם של יצחק והמגיד הם באופן הפכי: יצחק — היחידי מכל האושפיזין המפורסמים שהי' "עולה תמימה", והפכו אצל המגיד — היחידי מכל האושפיזין החסידיים שבמשך זמן הי' מחוץ לעולם החסידות.

א. הקשר שבין יעקב אבינו ואדמו"ר הזקן ניכר וכולט מיד בשמותיהם — ששניהם נקראו בבי' שמות:

ד. נוסף על הנקודה המשותפת שביניהם, ישנו גם חילוק ביניהם:

אודות יעקב אבינו — מסופר בתורה שיעקב עצמו אמר "מעט ורעים היו ימי שני חיי ולא השיגו את ימי שני חיי אבותי"²⁵, ומכיון שיעקב מדתו מדת האמת²⁶, מובן, שכן הוא באמיתיות, ללא כל גוזמא!

וכפי שאכן למד גם יהודי פשוט וילד קטן בסיפורי התורה אודות כל הצרות שהיו ליעקב במשך שנות חייו — "ביקש יעקב לישב בשלוה קפץ עליו רוגזו של יוסף"²⁷, ולפנ"ז — רוגזו של לבן, ורוגזו של עשו, ועד כדי כך, שעוד בטרם צאתו לאויר העולם הי' כבר מצב ד"ויתרוצצו הבנים בקרבה"²⁸!

ונמצא, שרוב משך ימי חייו של יעקב אבינו היו באופן ד"מעט ורעים", מלבד י"ז שנותיו האחרונות, עליהם נאמר "ויחי יעקב גו' שבע עשרה שנה"²⁹.

לעומת זאת — בדברי ימי חייו של אדמו"ר הזקן מצינו מצב של הרחבה

רתענוג:

לכל לראש: עצם העובדה שהמגיד בחר בו מבין כל תלמידיו והטיל עליו את התפקיד דחיבור ה"שולחן-ערוך" — הרי אין לך תענוג גדול מזה!

והגע עצמך: מדובר אודות חיבור "שולחן-ערוך", הלכות פסוקות וברורות, כשולחן הערוך ומוכן לאכול, המיועד עבור כאו"א מישראל, מ"ראשיכם שבטיכם" עד "חוטב עציך ושואב מימך", כולל נשים וקטנים; שולחן ערוך שיתפרסם ויתקבל בכל תפוצות ישראל עד סוף כל הדורות, ובפרט — לאחרי שישנו כבר השו"ע של הבית-יוסף!

גודל הפלאת התענוג שבדבר כזה — מובן בפשטות אפילו אצל אנשים שאין להם ערך למעלתו של אדמו"ר הזקן, ועאכו"כ אצל אדמו"ר הזקן — כפי שידע הוא להעריך את גודל העילוי שבדבר.

← ובפרט לאחרי שהתחיל בחיבור וכתיבת ה"שולחן-ערוך" בפועל, והראה את החלק שכבר סיים ל"הני תרי צנתרי דדהבא שבת אחים יחד הגאונים המפורסמים קדושי עליון עמודי עולם הרב מהור"ר שמעלקא ואחיו הרב מ"ו פנחס נ"ע" (בעל ההפלאה), ובראותם את חיבורו — "קלסוהו ושבתוהו עד למאד מאד, ואמרו לו חזק והתחזק לברך על המוגמר כו"¹⁷, היינו, שראה בפועל שהצליח כזה — הרי בודאי שענין זה פעל אצלו תענוג הכי גדול.

וכמו כן מובן גודל התענוג הקשור עם חיבור ספר התניא — תורה שבכתב דתורת החסידות³⁰, שאף הוא נועד לכאו"א מישראל, וכמוזכר לעיל מלשון "דף-

ז. נוסף על הנקודה המשותפת, יש גם חילוק ביניהם, ובהקדים:

→ יוסף ואדמו"ר מהר"ש — היו שניהם נשיאים דכל עם ישראל:

א. הנקודה המשותפת שבין דוד המלך ואדמו"ר מהורש"ב היא — ענין המלכות וענין הכתר:

וכמו כן בנוגע לאושפיזין החסידיים — אדמו"ר מהורש"ב הוא השביעי. והרי הספירה השביעית (מלמעלה למטה) היא — ספירת המלכות. וכידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (שצוה להדפיס)¹⁶ בביאור ענינם של רבותינו נשיאינו, ומתוכן הדברים מובן שענינו של אדמו"ר מהורש"ב הוא — ספירת המלכות.

← והקשר עם ענין הכתר — כידוע שאדמו"ר מהורש"ב נולד בשנת תרכ"א, שסימנה — פת"ר א (סימן שנאמר ע"י נשיא בישראל)¹⁷, ומה גם שלידתו היתה בהתחלת השנה, ונמצא, שמנין השנים השלימות הוא — פת"ר. ובשנה ההיא עצמה — נולד ביום העשרים. כ"ף חשון, והרי ידוע¹⁸ ש"עשרים" בגימטריא "כתר", וכן אות כ"ף רומז על ענין הכתר.

א. "שמיני עצרת" בא בהמשך לשבעת ימי הסוכות. ומובן, שהמשך זה ישנו גם ביחס לענין ה"אושפיזין", אלא שאעפ"כ נמנים רק שבעה אושפיזין, כי ה"אושפיזין" דשמע"צ הם באופן נעלה יותר (כדוגמת העילוי דשמע"צ לגבי שבעת ימי הסוכות, שהוא "רגל בפני עצמו")¹, כדלקמן.

← והנה, מכיון שהאושפיזין ביום השביעי דסוכות הם דוד המלך וכ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע, נמצא, שהמשך לזה בשמע"צ קשור עם הדור הבא לאח"ז — שלמה המלך, וכ"ק מו"ח אדמו"ר.

שלמה המלך — ההמשך של דוד המלך, בנו וממלא מקומו, כפי שהבטיח דוד המלך: "שלמה... ימלוך אחרי והוא ישב על כסא"¹, ועד שהבטחה זו פעלה את הענין ד"יחי אדוני המלך דוד לעולם"².

וכ"ק מו"ח אדמו"ר — ההמשך של כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע, בנו וממלא מקומו, ובפרט שהי' בנו יחידו, שאז ישנו תוקף מיוחד בהמשך הנשיאות, כפי שמצינו בהלכה³ שאין צורך בענין של משיחה כו' (משא"כ אצל שאר רבותינו נשיאינו, עד לאדמו"ר הצ"צ, שהיו לו ששה בנים — ע"ד ספירת הדעת, "מפתחא דכליל שית"⁴).

ח. נוסף על הנקודה המשותפת, ישנו גם חילוק ביניהם:

אצל שלמה המלך הי' מצב של שלום ומנוחה בגשמיות ממש — "שלום ושקט אתן על ישראל בימיו", "איש תחת גפנו ותחת תאנתו", כפשוטם של ענינים.

אבל אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר — לעומת זאת — הי' המצב הגשמי להיפך ממש [למרות שבנוגע להפצת המעיינות חוצה נפעל על ידו עילוי הכי גדול, היינו, מצב של שלום ומנוחה וקביעות פרוחניות, כנ"ל בארוכה], כידוע לכל ריבוי הרדיפות שהיו במשך ימי חייו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, עד לישיבה במאסר כו'.

ואפילו לאחרי בואו למדינה זו, שבה היו יכולים לנהל חיי יהדות מתוך

מנוחה — הרי היו מניעות ועיכובים מצד בריאות הגוף שלו, ובפרט — בנוגע לכח הדיבור, שעל ידו הי' עיקר הענין דהפצת המעיינות חוצה — אמירת חסידות (שהרי רק לאחריו כן באו הדברים גם בכתב), כידוע לאלו שהיו בתקופה ההיא (אף שבדרך כלל לא מדברים אודות ענין זה).

פ"ת ותמונת "הרבי" מלובביץ מאי עדיף?

בית הכנסת בהרנוף בירושלים נפרץ: ספר תורה נקרע, מנורות ותמונות נשברו

תמונה של הרבי מלובביץ' שצולם עם ריגן, שעליה הייתה הקדשה של הנשיא ליום הולדת הרב, וקרעו את הפנים של שניהם. מי שעשה את זה לא בא לעשות סתם ואנדליזם. זה היה ממש כעס פוליטי נגד היהודים".

בחקירת המשטרה התברר, שהאלמונים חדרו כנראה דרך דלת עזרת הגברים. במשטרה חושבים שגורמים עוינים למדינה עומדים מאחורי הפעולה, ולא חילונים הנלחמים כחרדים.

השמש פוקס עלה לארץ לפני 14 חודש. הוא אחד הפעילים של הרבי מלובביץ', הידועים בארץ

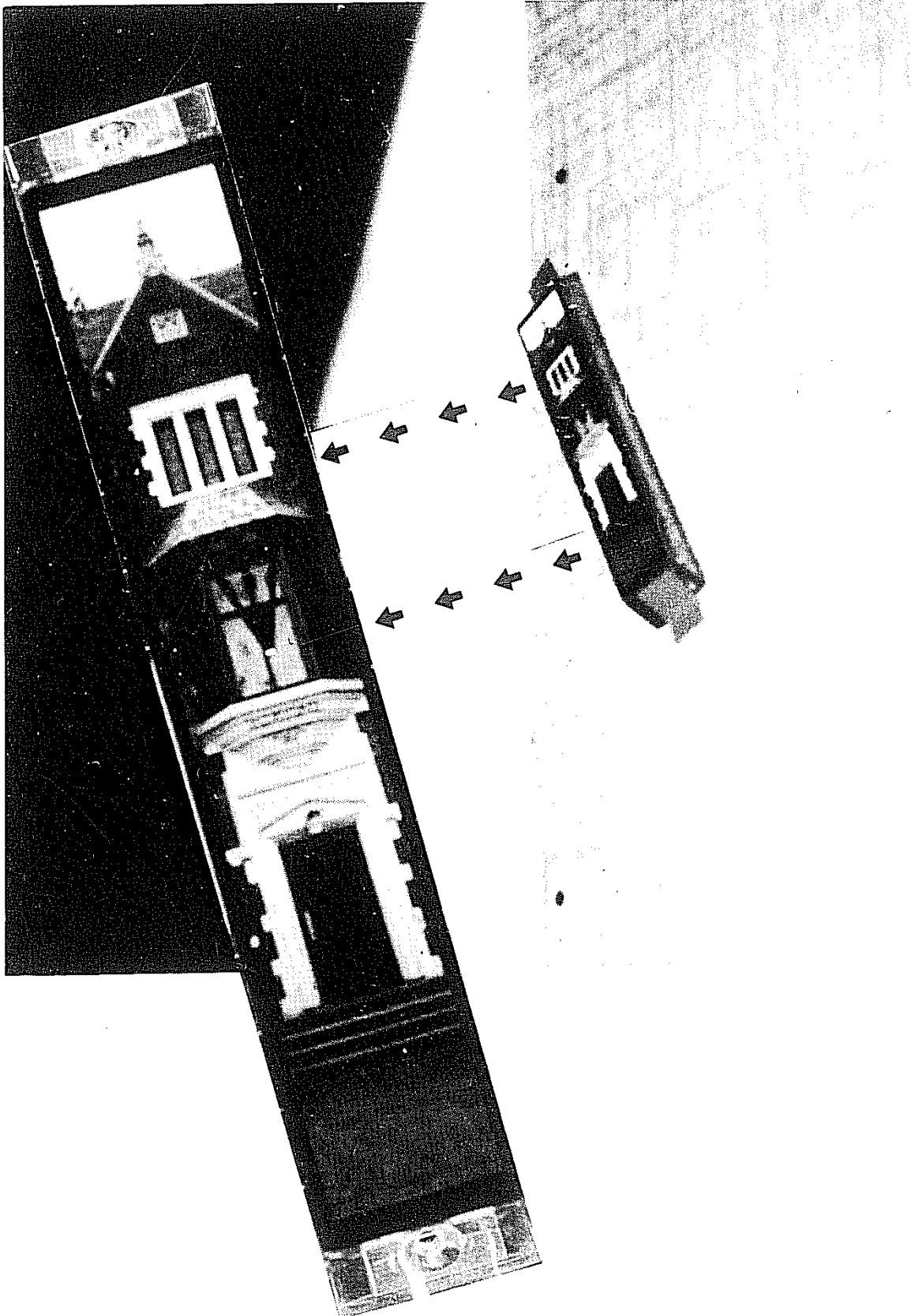
כחב"דניקים. "בני ואני באים כל יום חמישי להכין את בית הכנסת לשבת. נכנסנו דרך דלת עזרת הנשים. פתחנו את הדלת וראינו ברזלים זרוקים על הרצפה. המשכנו לעבר עזרת הגברים והדלת הייתה פתוחה. דחפתי את הדלת ונתגלה לי חזיון איום: על הרצפה היה ספר תורה קודש, שברו ספרים זרוקים. התמונות על הקירות נשברו. גם במנורות שמי הגורמים עוינים פגעו. את הבימה הם הפכו. מה שממש פגע בי זה, שלקחו

יאיר פיידל

★ בהקשר "לראש השנה" שלהם, י"ט כסלו, שמענו מפי עד נאמן שאנשי חב"ד מכינים לוח שנה שבו כלל המנהגים של כל השנה, ותאריכי הלוח אינו מתחיל מראש השנה של תורה, של עם ישראל, אלא מ"ראש השנה החסידי" — י"ט כסלו!!!.

★ מפורסם השיר המושר בפייהם בכל אירוע ומופץ בקלטות "והשתחוו לה' בהר הקודש בסוון סוונמי".
למי שאינו יודע, הכוונה היא ל-770 ברח' איסטרן פארקווי בקרוונהייטס שבברוקלין ניו יורק בארה"ב...

★ חב"ד בארה"ב מפיצה נרתיק של מזוזה שביתו של הרבי (770)
חרוט עליו, והאות "ש" משקיפה מאחד החלונות, זאת כדי
שהמנשק את המזוזה, ינשק ה"אהל מועד" שלהם, כלשונם.

"הרבי" הוא שהורה להקים את הבנין דומה ל-770 שבכרוקלין, בכפר חב"ד, ושמו נקרא בפי כל חסידי חב"ד "בית המקדש השלישי" או "בית המשיח". ועתה החלו כבר בבניית ארמון המשיח בכפר חב"ד.

★ "הרבי" חרופ על מחזיק מפתחות

אוצרות התורה
אוצרות השות

★ מי שקורא במקצת בדברי "תורתו" של האדמו"ר מחב"ד חש השפלה נוראה לתורה וכבודה.

ההתייחסות נוראת ההוד לתורה, הקיימת אצל כל יגע בתורה, האימה והיראה השורה על הלומד תורה ביחס לכל תג ותג שבתורה שכולה דבר ה' מסיני גם גישה קדושה זו אימץ לצורך שפותיו והבליו. על כל גיהוק של חמיו הוא בונה תילי תילים של הלכות וענינים נשגבים ממש כמו בתורה שבכתב. על מליצה של האדמו"ר הזקן זיע"א שאמר לחסידיו — שסמכו עליו ולא נהגו כשורה, על מי אתם סומכים? עליו והרי לא תדעו את הדרך לגן עדן שלי. מאימרה קלה זו קובע "הרבי" שהאדמו"ר הזקן הוא

במדריגה יותר גדולה מרבי יוחנן בן זבאי שאמר שלא יודע
 לאיזה דרך מוליכין אותו. ואכן לך ותאמר להם דבר בשם רבן
 יוחנן בן זבאי או הנועם אלימלך, הם פשוט לא יבינו מה אתה
 מתרגש מהם. פי הרי ריב"ז יותר קטן מהאדמו"ר הזקן והנעם
 אלימלך כלל לא מוזכר בפפרי "הרבי". על פי מליצת האדמו"ר
 האמצעי בנוגע לשינה "בסוכה" שאמרו "כדי" להדגיש לפני חסידיו
 את קדושתה, מבטל "הרבי" מצות שינה בפופה ועוד כיוצ"ב כפי
 שהובאו לעיל. ואכן חסידיו – חסידים שומים או משתמים,
 מקבלים את הדברים כפי שהם נאמרים ועולם הפוך אצלם.
 עיקר המדובר וההתרגשות הוא מראש השנה לחסידות ולא כל
 כך מראש השנה. מחג הגאולה שלהם – י"ט כסליו ולא פ"ב
 מיציאת מצרים. ועוד כהנה רבות.

יז

הנה ליובאוויטש הוא ירושלים שלנו והביה הכנסת
 אשר כ"ק אד"ש מתפלל בו הוא בית המקדש שלנו, והחדר
 שיושב כ"ק אדמו"ר הוא הקדשי קדשים שלנו, וכ"ק
 אדמו"ר הוא הארון – אשר בו לוחות הורח ה' יתברך –
 שלנו.

וכשם שכאשר נעת שהכניס משה רבנו את הארון
 עם הלוחות בקדשי הקדשים, שכע קול השי"ת מדבר
 אליו מבין הכרובים אשר על הארון...

כך אלו הדברים אשר כ"ק אדמו"ר אומר לכל אחד
 ואחד מהחכידים הנכנסים אליו לחדרו הוא דברי השי"ת
 וכשם שהכהן גדול היה נכנס לקדשי קדשים יחיד, הנה
 כמו"כ כל מי שנכנס לחדרו של כ"ק אדמו"ר – שהוא
 קדשי קדשים שלנו – הוא נכנס יחיד. ולכן כניסה זו
 נקראת יחידות, וכשם שבצאת הכהן הגדול מקדשי הקדשים
 הלה הוא יוכל ישראל ששים ועממים על כל חסד הגדול
 אשר עשה עמנו השי"ת עמנו, והכינו להיות בקדשי
 קדשים. ולשמיץ ברכת כ"ק אדמו"ר, (הממים, הוברח
 שני' עב' 218).

ויה"ר שנזכה להיות מקושרים ודבוקים לאהפסטוהא
 דמשה דדרא שלנו לטוב לנו כל הימים

הרב זלמן ט. הכהן אבעלסקי
 קריית – גח

דעת תורה

זאת למודעי שרבים מגילויי הדעת הבאים מגדולי הדור נאמרו עוד לפני עשרות בשנים בעת תחילת "נשיאותו", עוד טרם גילה מצפוני לבו לרבים, ולפני ששתו התלמידים את המים הרעים, אך הם בחכמתם הגדולה ראו את הסטיה בראשיתה.

★ הרב מבריסק: כשקרא את שיחתו הראשונה "באתי לגני" – תשי"י עם עלותו על כס האדמורו"ת, התבטא (בפני הגר"ד פינקל) "דער מישוגינער רעט זיך איין אז ער איז משיח"! ואנו עוד נסבול ממנו בעתיד.

★ החזון איש: הראה לראש ישיבת חברון שליט"א קטע משיחותיו. ואמר, "הדברים הם אפיקורסות".

★ הגר"ש אלישיב שליט"א: לולי המלחמה נגד ליובביטש היה חלק גדול מהעם מאמין במשיחיותו.

★ ועוד אמר לרבה של רחובות בהקשר לליובביטש: ראש ישיבת פוניבז' כותב במכתביו ומפרסם בפומבי מה שבדעת כולנו.

★ הג"ל: בתשובה לזקני חב"ד ששאלוהו מדוע לא מחה כששמע "בבניני האומה" את ההכרזה ש"הרבי" מליובביטש הוא עוקר דבר מה"ת מצות שינה בסוכה, ענה: גם דעתי כן.

★ הג"ל: לאחד ששאלוהו על כשרות מזוזה. ובתוך הדברים התגלגל שהסופר מחסידי חב"ד. התבטא, שאם המזוזה נכתבה על ידו תוך 30 שנה האחרונות, יש לבדוק את דעותיו של הסופר...

★ הגר"נ קרליץ שליט"א: לאחד ששאלוהו שעל פי המתפרסם מדעותיהם של החב"דניקים, יש לחשוש לכאורה על יינם, ענה: אין הכי נמי.

★ הגרש"ז אוירבך שליט"א: אמר לבנו, אם יאמר עלי אדם שאני המשיח ולא אזרקהו מביתי, משמעות הדבר שמסכים אני איתו...
ידוע שהצטער על המכתב ששלח ל"רבי" ליום הולדתו, עקב הפצרתם של חסידי חב"ד מליובביטש, והתבטא: שלא הכרתיו אז.

★ הגאון החסיד ר' יעקב לנדא: בעת שהראו לו הקונטרס בענין מלך המשיח זעק: משוגעים! משוגעים! (כלשון הרמב"ם), אך מה באפשרותי לעשות הם לא שומעים בקולי. כשאני קורא להם, שולחים לי נערים...

אוצרות התורה
אוצרות השות

★ האדמו"ר מבאבוב שליט"א: אצל האדמו"ר מתב"ד יש תערובת רע וטוב.

★ אחד מגדולי ראשי הישיבות בארה"ב: הדיון הוא אם הוא עובד... אבל נעבד כו"ע לא פליגי דהוי.

★ הגרש"ו שליט"א שמע כששאלו את הגר"א קוטלר על ליובביטש. וענה לו: עס שמעקט מיט עבודה זרה.

★ הנ"ל גם שאל את הגר"י הוטנר וענה לו: נצרות.

★ בהפגנה הגדולה שהתקיימה בארה"ב בשנת תשט"ו נגד גיוס בנות בא"י, ובה נטלו חלק כל גדולי הדור מכל החוגים ביחד עם רבבות עמך בית ישראל, כשראה הגר"א קוטלר שהאדמו"ר מליובביטש אינו משתתף (והוא היחידי) התבטא: לפי דעתי איננו מאמין.

★ הגר"י אברמסקי: מכל הדתות השונות, תנועת ליובביטש הקרובה ביותר ליהדות.

★ הגר"י הוטנר: יסוד תטאתם הוא בדעתם שהם הם עם ישראל. וכל השאר אינם אלא כאברים מסונפים.

★ אחד מגדולי המקובלים בארץ ישראל: יסוד שיבוש דעותיהם באמונה, הוא בחטא זילזול בתלמידי חכמים.

★ הגר"י קנייבסקי (הסטייפלר) אמר להגר"צ במברגר: ... וחב"ד הם עבודה זרה בטומאה.

על התורה ועל התמורה

קז

★ הנ"ל אמר להגממ"ש שליט"א: "שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו", נאמר בדורינו גם על ליובביטש, "והקב"ה מצילנו מידם".

★ הגר"ח שמואלפיץ בתשובה לשאלת הגרא"פ שליט"א הרי הם עושים דברים טובים, ענה: גם הותיקן עושה דברים טובים. ובהזדמנות אחרת אמר: כשהנידון הוא עבודה זרה, טוב ורע שווים.

★ מפי עדי ראייה: פשהגר"ח ראה "ליקוטי שיחות" על סטנדר בישיבה, זרקו על הקרקע.

★ ועוד כשאמרו לו שחסידי חב"ד אומרים שרבים הוא המשיח (כבר אז), הגיב בבדיחותא, אם כן קושי הגלות קל מזה.

★ הגאון רמ"י אדמו"ר מאוזרוב זצ"ל אמר: בכל התנהגותו ודיבוריו של רבי זה רואים גיאות נוראה.

★ האדמו"ר מסטריקוב שליט"א: חסידי ליובביטש חייבים הכרת הטוב לראש ישיבת פונבז'ה. כי לולא מלחמתו היה "מתגלה" כמשיח, ואז היה מתגלה קלונם ברבים, והיו יוצאים לתרבות רעה.

★ כ"ק האדמו"ר מסטמאר זצוק"ל זיע"א: רוח הטומאה שורה שם.

★ ועוד אמר: כשישב "שבעה" בארה"ב על בתו ו"הרבי" מליובביטש בא לנחמו, כשיצא מלנחמו אמר למקורביו, מרגיש אני בלבי שעתיד להתגדל שפתי צבי חדש.

★ כשיפרו לאדמו"ר מסטמאר זצוק"ל על דברי זילזול שפירסם עליו "הרבי" מליובביטש בכלי התקשורת האלקטרוניים בארה"ב בין אומות העולם, ביקש לשמוע דוגמא מזילזוליו, אמרו לו: שאמר שאין להתרגש מתופעה כזו כהרבי מסטמאר כי כבר מצאנו בחז"ל לאחד שכיהן בכהונה גדולה 80 שנה ולאחר מכן נעשה צדוקי חייך רבינו זי"ע ואמר: נו זאת אמנם שמענו, אך להיפך לא שמענו להיות צדוקי 80 שנה ולבסוף להיעשות כהן גדול.

★ האדמו"ר מסטמאר זצוק"ל היה נמנע בדרך כלל מלהגיב על דברי התגרותו של "הרבי" מליובביטש, בנמקו, אינו מכבודי שיאמרו שהוא בר פלוגתא שלי.

★ פ"ק האדמו"ר "הבית ישראל" מגור: פעולתו היא תקיעת סכין בגב החינוך עצמאי. (מתוך מכתב).

★ ובענין זה התבטא החזו"א בפני ר' משה שיינפלד שהוא כעמלק המצנן את האמבטי לאחרים (שגם אחרים יכנסו לממ"ד בעקבותיו).

★ וכן השיב להרי"מ שליט"א שהביע את פליאתו בפני החזו"א האיך העיז האדמו"ר מתב"ד לצאת בגלוי נגד כל גדולי הדור ולהיכנס תחת זרם הממ"ד. ענה החזו"א בזה"ל (בערך) בא אתאר בפניך היאך מתקבלות אצלו ההחלטות. הוא עלה לעולם האמת (כנראה כוונתו היתה "לאהל" שכידוע הרבי דורש שם אל המתים) דפק בדלת פעם אחד, שתיים. ושמע קול השואלו מי זה, ענה: הליובביטשער רבי, אמרו יכנס, נכנס ושאל: ממ"ד מה דינו? שמע קול האומר כשר כשר... וסיים החזו"א בחיוך מר א"כ מה הפלא שיש לו את העוז לעשות מעשה כנגד כולם:

★ ויש בידינו עדות נאמנה – עד שמיעה, שכ"ק הבית ישראל התבטא בחריפות נוראה נגד "הרבי" מליובביטש, אך מחמת ההבטחה שנתנו לו לעד אין אנו יכולים לפרסמה. וחבל.

★ הגר"י קמינצקי זצ"ל: כשהראו לו ראיון עם אנשי ליובביטש בכתב עת קאתולי, נבעת! ואמר הרי כדי לערוך ראיון צריך שתהא הבנה בין השנים... (כידוע פרש הנ"ל מ"אגודת הרבנים" לאחר שאנשי ליובביטש נעצו בו ציפורניהם).

★ כשמאן דהוא אמר לראש ישיבת פוניבז שליט"א, שהגר"א יכיר לו טובה בעולם העליון על מלחמתו נגד חב"ד. ענה "הגר"א"! בעל התניא יכיר לי טובה!

מכתב

★

בס"ד יום ב' כ"ז אלול תשמ"ג

לכבוד חד מן חברי בשיבת... בלתי מכירו הרב מוה"ר... שיחי

שלום ורב ברכה עד בלי ירח לו ולכל בני הישיבה שיחי.

הנה באתי בזה בתשובה על מכתבו אלי. בענין לימוד ספר התניא בין כמה מתלמידי הישיבה. ואקוה כי יתקבלו דברי, כי הם דברים היוצאים מלב. ומדעת

תורה הנקלט אצלי מדעת רבותי גאוני ישראל מהדור שעבר ומהגאונים שהיו בחיים עד הזמן האחרון. אשר כל בית ישראל סמך עליהם.

וזה הדבר אשר שמעתי ורעדה אחזני, כאשר כת הידוע. אשר מלפנים היתה נחשבת לאחת משיטות החסידות עם גדולי תורה ויראה. והליכתם היתה על פי שיטתם כפי שקבלו מרבותיהם.

אולם לדאבונינו הרב נטתה פת זו מדרך הישרה, והרבו לדבר גבוה גבוה דברים אשר אין לשמוע אותם ואסור ^{לשמוע אותם, ועקרו את האני מאמין המקודש לנו בתבנית אדם בן תמותה ומסיתים ומדיחים בכל אופני הסתה. ומלמדים את ספר התניא ופונותם בזה למשוך לשיטתם ודעתם את כל מי שמתפתה. וכפי ששמעתי שקבוצה מבני הישיבה ומהאברכים משתתפים עמם בלימוד ספר התניא. ובחלקת פיהם מצליחים להשפיע על אברכים ובחורים תמימים. ועל ידי זה כבר אינם מסוגלים להמשיך ללמוד ולעלות בתורה ויראה. כי אצלם אין לימוד התורה יסוד היסודות, ולדעתי זהו נטע זר בהישיבה. וחתירה תחת קיומה בעלייתה בתורה ויראת שמים. ובלימוד התורה העיקר הוא לדעת האסור והמותר, ורק אחרי שנתמלא כריסו בבשר ולחם כמו שכתב הרמב"ם בסוף פרק ד' מהלכות יסודי התורה, יש לנו להתעסק בפנימיות התורה.}

ובכלל אין להתייחס לכל הדעות וההשקפות, ואין להתחשב עמהן, כי רובם הם דברים חדשים. ובאחד מן הפיוטים מתפללים להוגה דעות בדין. שגם הדעות עוברות בביקורת מהקבי"ה, ואין לנו לחדש חדשות מה שלא שערופ רבותינו ואבותינו.

והנני גומר מכתבי זה בברכה מרובה לכל בני הישיבה שיחיו. ויחתמו לחיים טובים ועלי בתורה ויראת שמים.

מנאי הכותב וחותם

אלעזר מנחם מן שך

(מכתבים ומאמרים חלק ב' כ"ג)

★ הנ"ל: שני מיני כופרים בביאת המשיח יש, אחד שאינו מאמין בביאתו, ואחד שמאמין שכבר בא...

★ הנ"ל: במעמד הגר"י אלשיב והגרש"ז אוירבך שליט"א, אמר שאצל חב"ד תורה זה אינו העיקר ולכך נעשו עמי הארץ וכופרים בעיקר.

★ המקובל המפורסם רבי יואל קלופט אב"ד חיפה: למזלינו הוא שטחי, כי אם היה מעמיק היה מגיע למדרגת שבתי צבי.

★ מכתב מהני"ל: "...אבל עם בני תורה מצוה לדבר, ואם יש צורך באיזה הסבר יש לעמוד על נקודה אחת, והיא הפוסלת, וזה פולחן האישי שנמצא אצלם... ודביקות בבן אדם הרי בכלל ע"ז... אף מתדבק ברוח הקודש של בן אדם תרי זה ע"ז. ואף שאנשי כנה"ג בטלו היצר של ע"ז, זהו עבודה לצבא השמים, אבל אמונה פנטית בבני אדם לא אפס, וזה תמצא על כל שעל ושעל. ואם מעריצים בן אדם צריכים להזהר מהפרזה, ולא זהו המובן באמונת חכמים. והרמב"ם כתב שמשיחים מדומים נמצאו כדי לנסות בני אדם...

ומה שהם אומרים שהוא משיח, אינו אלא... צא ולמד, הרמב"ם כותב באגרת תימן על האיש שחשבו אותו למשיח, שאינו משיח, ראייה לזה, שהוא עבר על תקנת חז"ל: המבזבז אל יבזבז יותר מחומש, וההוא פיזר הרבה כסף לצדקה. ואותו האיש שחא עם אשה שעתיים בדברים של מה בכך לשם פרסומת... תראה ותווכח שתמיד הוא נוקט באיזה שלגר לרכוב עליו, והכל כדי להיות מנהיג ישראל, פעם נטפל לאניות הישראליות הנוסעות בשבת, פעם לתפילין, וכיום לשטחים. ואין זה אלא שטויות... סוף דבר, צריכים להתפלל על דעה בינה והשכל ולהתרחק מאלילות...

★ הגר"ע יוסף שליט"א נשיא מועצת חכמי התורה: "הוא (הרבי" מליובביטש) אמר איזה דברים שהם נוראים שלא ניתנים להאמר, ומטעים את ההמון, שעושים אותו אלוה. הלא אני נמצא בניו יורק ואומרים לי הרבנים הספרדים שאלו שנמצאים בחדר שלו עושים אותו אלוה, לא עושים אותו (רק) משיח, אלא עושים אותו אלוה ח"ו. והוא אמר את הדברים האלו והטעה את האנשים האלו. והדברים האלו לא סתם אמירה בעלמא אמר אותם, אלא כתוב שחור על גבי לבן ופירסם את זה כשנעשה אדמו"ר. והוא אמר איזה דברים נוראים ממש אסור להוציא אותם בפה. זה כפירה ממש זה עבודה זרה.

והאנשים שלו מאלילים אותו עושים אותו אלהים – אלהים אחרים. אני שמעתי את זה לא עכשיו. כבר לפני עשר שנים שתיים עשרה שנה, מכמה אנשים ספרדים בעלי דעת שנמצאים במקום ההוא, ויודעים בדיוק את הדברים. ומלכתחילה לא רציתי לתת אמון בהם אבל לאחר מכן הביאו לי את הדברים שחור על גבי לבן, פירסמו שיחתו של ההוא בעצמו של האדמו"ר הזה מה שהוא אמר על עצמו, דברים נוראים, אני לא רוצה לחזור על המשפטים ההם פשוט תועבה לחזור עליהם.

על התורה ועל התמורה

קיא

★ הגרבי"ש שניאורסאן שליט"א: הרי בחב"ד נמצאים זקנים שלחמו בעוז נגד השלטון הקומוניסטי. למה אי"כ לא יאזרו אומץ לנטרל את צעירי חב"ד המנהלים כיום את התנועה ומעוותים את דמותה.

★ האדמו"ר מסדיגורא: כל מטרתו של האדמו"ר מחב"ד לכבוש את כלל החסידויות.

★ האדמו"ר מויזניץ שליט"א: כשהראו לו את דיעותיו הפסולות כתובים שחור על גבי לבן, הגיב, הייתי כבר הרבה פעמים באמריקה, ומעולם לא נכנסתי לבקרו...

★ הנ"ל: כשוועדת השלום בין אגודת ישראל ודגל התורה ביקרה אצל כ"ק האדמו"ר מויזניץ שליט"א ועלה לדיון ענין חב"ד אמר האדמו"ר שליט"א שאין ראוי להתייחס לחסר דעה זה.

★ הגר"ב מנדלסון רבה של קוממיות: לאחר המקרה הטראגי שבו נהרגו חמשה מתושבי כפר חב"ד, התבטא: שידו של "הרבי" שפכו את הדם, כיון שהוא פורש מן הציבור, ומכבד את הרשעים.

★ האדמו"ר מביאלא שליט"א לוגאנו: ידוע בהתנגדותו החריפה אליו באופן כללי.

★ האדמו"ר מסיקוורא: ביום בו הוכתר "הרבי" מליובביטש כאדמו"ר קרע קריעה וצם, ואמר: נפל דבר בישראל, סטונדט נהיה אדמו"ר.

★ הגר"א לאפיאן: כשהגיע לאזניו "הוראות" שהגיעו מברוקלין אמר: דער סטודנט פון פאריז וועט אונז נישט זאגען קיין דעות. (כידוע "שהרבי" מחב"ד התחנם במיטב שנות נעורים כ-15 שנה בבתי החנוך הגבוהים שבברלין ופריז).

★ הגר"י פישר: לאחד שבירכוהו לאחרונה שיזכה לביאת המשיח, הגיב אבל לא למשיח השקר...

כתוב באבן שלמה (פ"א):

"אבל עדיין לא יהיה בירור גמור עד שיבררו מן הערב רב, שהם נגד הסובין

ולהבדיל אלף אלפי הבדלות

דעת התמורה

"יגיד עלינו רעיו" אמור לי מי מעריצך ואומר לך מי אתהו

בטרם נצטט מדברי השבח "לרבי" שנאמרו ע"י החכמולוגים "הגדולים". "קרבניטי העולם" "מנהיגי האומה". נדגיש. הן אמנם ידענו שיש גם תלמידי חכמים וצדיקים ששיבחו ופיארו את "הרבי", אך לא נצטטם כאן, כדי שלא יהא דבריהם קבועים ומפורסמים לעד. כיוון שדבריהם נאמרו מחוסר ידיעת מסתריהם, וכדרכם של ת"ח הדנים כל אדם לכף זכות, ונדחקים ללמד זכות על כלל ישראל, ובמיוחד על העומדים בראש עדה גדולה, בדבר שלא ברור להם לשלילה. ברור, איפוא שלאחר שיגיעו אליהם הדברים האלה ויעלו על שולחן מלכים – מאן מלכי רבנן, יחזרו מדבריהם כפי שמצוים אנו בתורתנו, ויצאו בריש גלי למערכה פנגד פורצי גדרי האמונה הצרופה והתורה, ומנסים לשנות את צביונו של הציבור החרדי בהנהגות חדשות ובתורות חדשות שאין מקורם טהור.

* נשיא ארה"ב רייגן: (4 לאפריל 1982) תנועת לוכביץ ומנהיגה הרב מנחם שניאורסון הינם דוגמא זוהרת לאנשי כל הדתות בכל הזוגע לחינוך.

* ראה"מ יצחק שמיר: (1987) ראוי להעלות על נס את אנשי חב"ד. המפיעים אהבת ישראל בארץ ובעולם בכל מקום בו פועם לב יהודי.

* הנ"ל: לכבוד הרבי היקר. זכות גדולה הוא לי לברך את כבודו באריכות ימים. בשנים ובבריאות. על מנת שכבוד הרבי יוכל לשרת את עם ישראל וארץ ישראל במלוא כוחו. מעריצו באהבה. יצחק שמיר (מכתב)

(לאחרונה מתפתח שינוי ביחסו לרבי בגלל האוטונומיה וכבר התבטא שהרבי מלובביץ אינו מבין).

*שמעון פרס: (1987) אני מוקיר ומעלה על נס את עבודתו של הרבי מלובביץ.

* הנ"ל: לכבוד הרבי מלובביץ. מרחוק אנו נהנים מזיו הכמתו ממאמציו לשמור את היהודים כיהודים ומנאמנותו הגדולה לארץ ישראל. מי יתן ונזכה כולנו לאריכות ימים. ולהתלהבות נעוריד.. כה להי, בברכה נאמנה. שמעון פרס (מכתב)

* נשיא המדינה (לא נשיא הדור היל"ת) חיים הרצוג (1987) אנשי חב"ד עושים מלאכת קודש בשמחה ובטוב לבב. זכות גדולה עומדת להם על מפעליהם האדירים. והערכה עמוקה נתונה להם על כך.

* הנ"ל: נאמנה ברכתי לכבוד מעלת תורתו מו"ר מנחם מנדל שניאורסון שליט"א הרבי מלובביץ. תחזקנה ידיו ויוסיף לעשות חיל רב. להגדיל תורה ולהאדירה. חיים הרצוג (מכתב)

(חויץ מאשר על חב"ד ומנהיגה לא נשמע מעודו מפיו של זה מילה טובה על תנועה ומנהיגות חרדית, אלא תמיד לשונו חצים מושחזים על הציבור החרדי ורבותיו מהם הוא יצא).

* יצחק רבין: (1985) ...ועל כך תודה והוקרה לא רק של מערכת הכתחון אלא של העם כולו לרבי.

* עתונאי ישראלי: אינני דתי ואני רחוק מכל זה אך אין ספק כי האיש הזה – הרבי מלובביץ – הינו היהודי הגדול ביותר בדורנו.

* עדין שטיינזליץ: במשך כל שנות גידולו של האדמו"ר שליט"א. הן בהיותו בבית אביו הן כשלמד בכמה וכמה מקומות, (באוניברסיטאות שונות), והן בהיותו חתנו של כ"ק אדמו"ר הריי"ץ, בכל אלה לא עשה מאמץ להצטנע ולהתחבא מעיני הבריות, ואעפ"כ היה בכל אותה תקופה בלתי ידוע...

* גאולה כהן: לרבנו. הרב שניאורסון שליט"א. מעולם לא שכחתי ובכל עת אני זוכרת שאמרת לי בפגישתינו מיד לאחר שישת הימים: אבוא לארץ ישראל רגע אחד לפני שיבוא משיח צדקינו. מאחר שעם כל יהודי אני מחכה למשיח שיבוא, אני גם מחכה בכל רגע שנזכה לראות אותך בעיר קדישנו.

על התורה ועל התמורה

★חיים רמון: ...המתפלל לראות אותך במדינת ישראל. (מכתב)

★בני שליטא: ענק היהדות בן זמננו, האציל והחכם. (מכתב)

★אליעזר שוסטק: ברכת שמים מעל, וברכת הדיוט קלה. (מכתב)

★אבנר שאקי: לאדמו"ר מלובביץ שליט"א גאון הדור והדרו. ברכות ואיהולים
לבכיים מירושלם. (מכתב)

★שבח וייס: ח"כ שמאלני אני בישראל רחוקים מן הדבי אך לא פעם ממרחקים
מאזינים לקול תבונתו. (מכתב)

אצרות התורה
אצרות השות

עוד כתבו ושיבחו רבים רבים מסוג "הגדולים" האלו כפי עוז ידם הארוכה
של שליחי "הרבי". מעניין, אחד בכל זאת מצאנו שלא הצטרף לברכות וזאת
משום שנוכח לראות שברכותיו – שלו עצמו – בין כה אינן מתקיימות.
ה"ה חה"כ מרדכי וירשובסקי מראשי מחנה השמאל בישראל, וכך הסביר את
סירובו "לפני חמש שנים כתבתי לו מכתב וברכתי אותו שיבא לארץ בשנה
הבאה. הוא לא בא ואני לא כותב..."

קיצור הלכות ואמונות ודעות "ליקוטי שיחות" [המובאים בקונטרס זה]

ההלכות המבוארות להלן הן "העולה לדינא" – מפלפוליו ודבריו. וממעשה חסידיו ועיקרי הדברים מצוטטים כמעט מילה במילה מדבריו. ההגה"ה מהמלקטים.

סעיף א:

מותר וראוי למדקדקים לישון חוץ לסוכת. והא דמצאנו חובת שינה בסוכה בתלמוד ובכל הפוסקים, אינה אלא לדורות הקודמים, אבל בדור האחרון שנתגלתה תורת חב"ד לא:

[הגה"ה: וזה דלא כרמ"א אשר כתב "שהמזדקין במצוות ישנים בסוכה" רק נדחק ליישב המנהג להמון שאין ישנים, וגם "הרבי" עצמו אינו סומך דבריו על הרמ"א כמו שכתב בתוך ה"שיחה" "מו"ח לא הגבילוהו מניעים גשמיים ולא היה מצטער". ומה שכתב אבל בזרות האחרונים וכו' סותר להעיקר "שזאת התורה לא תהא מוחלפת".]

סעיף ב:

משה רבינו לא למד ולא ידע כל התורה המצויה עתה בידינו:

[הגה"ה: ונפקא מינה לדינא, שיש עמנו חלקי תורה שאף שמשה לא ידעם הרי הם תורת ה', ואנו חייבים בהם, וזה דלא כמהר"ל ודלא כאוה"ח ודלא ככל המפרשים הסוברים שח"ו ולא יתכן לומר כן. וסותר להעיקר "שכל התורה המצויה עתה בידינו היא הנתונה למשה רבינו ע"ה".]

סעיף ג:

רבן יוחנן בן זכאי לא ידע לאיזו דרך מוליכין אותו, ואילו האדמו"ר הזקן הוא במדריגה נעלית יותר, שידע לאיזו דרך מוליכין אותו. והוא משום שנתעסק בפנימיות התורה.

[הגה"ה: ונפק"מ לדינא. שצריך להתעסק בפנימיות התורה יותר מאשר בהלכה ובתלמוד, וחולק על

על התורה ועל התמורה

ק"ז

הרמב"ם שכותב שאין ראוי להתעסק בפרדס אלא מי שלמד ומילא כרסו בדיני איסור והיתר ושאר מצוות. ראה סעיף ד'.

סעיף ד:

"חסידות אינה בכלל הפרדס (פשוט רמז דרוש סוד) אלא למעלה מהם" (כפ"ח כ"ח סיון תשמ"ג).

נהגה"ה: נראה שכוונתם ליישב את סעיף ג' שלא יהא חולק על הרמב"ם, זהרמב"ם מיירי בפרדס אבל חסידות מודה שיש להקדימן לאיסור והיתר. ואל תתמה מנין לן תורה שהיא מחוץ לפרדס. דאיתהו לשיטתייהו אזלי בסעיף ב' שמשא לא ידע כל התורה.

סעיף ה:

ועוד טעם להא דריב"ז לא ידע וכו' משום היותו עמוק כל חייו בתורה ומצוות ובהרבצת תורה לתלמידיו, לכך לא היה לו פנאי לבדוק דרגת עצמו בעבודת ה'.

נהגה"ה: מכאן שבדיקת דרגת עצמו בעבודת ה' אינו בכלל תורה ומצוות. ולכך אין לאדם להרבות יתר על המידה בתורה ובמצוות ובהרבצת תורה, שמא ימשך.

סעיף ו:

ועוד טעם להא דריב"ז לא ידע וכו' כי "אפשר אשר כחות הגלויים יהיו בטוב, ועצם הנפש בעמקי הקליפות".

נהגה"ה: חה רק אצל מי שלמד כל התורה הגלויה כולה, ולא למד חסידות חב"ד. ואין מסילא חובת כבוד חכמים לאלה. ואילו חסיד חב"ד אף שכוחתיו הגלויים ברע, עצם נפש בגבהי מרומים.

סעיף ז:

אין ראוי למדקדקים לאכול פת בסעודה שלישית. משום שזמן זה הוא מעין יום הכיפורים ומעין עולם הבא שאין בהם אכילה ושתיה. ואם חסיד חב"ד הוא הרי הוא מצטער באכילה בגלל האורות שהתגלו כדור זה, והמצטער פטור ואסור, שסעודות שבת לעונג ניתנו.

[נהגה"ה: ראה סעיף א']

סעיף ח:

"הרבי" עצמו אינו זקוק לגאולה כי "לו, לא חסר דבר". (כפ"ח)

[הגה"ה: "לו, לא חסר דבר" אפילו שחזרים בקראון הייטס יש לו].

סעיף ט:

מותר לתבוע אדם מישראל לערכות של גויים (ואפילו כשמדובר בצאצא היחיד והאחרון לרביי"ץ, ושהוא שומר תורה ומצוות ומבקש להתדיין בבית דין ישראל על פי תורה). ואין בזה משום מרים יד בתורת משה, כי הרי זה גופא למען כבודו של משה רבינו שבדורנו, ותורתו – ספריו.

אוצרות התורה
אוצרות השו"ת

סעיף י:

בכל הפתחים הפנימיים יש לקבוע את המזוזה לפי היכר ציר אצפ"י שיש רק פתח אחד לחדר.

[הגה"ה: דלא ככל הפוסקים כולם, וראה גם "במנחת יצחק" מהגר"י וייס זצ"ל שמתמה ע"ז].

סעיף י"א:

מותר וראוי לבקש מרבי בין בחייו בין לאחר פטירתו – "וימלא בקשתינו וישקיף ממעון קדשו מן השמים לברכנו", ואין בזה משום "ממוצע" ועקירת העיקר החמישי, כיון שעצמותו ומזהותו של הקב"ה מתלבש וניצב בתוך גוף "הרבי".

[הגה"ה: מקור לדבריו ב"אוצר הויכוחים" שנאמרו על אותו האיש גם לאחר מותו. ואין להביא ראיה לדבריו מביטויים שונים בספרי חסידות משני טעמים א. "הרבי" עצמו כותב "דלא ראיתי נאמר כך בפירוש בתורת החסידות", ב. האיך אפשר להביא ראיה מספרים הקדושים על "עבודה זרה בשיתוף", ואם כדבריו מה לו כי נלין על אותו האיש ומאמיניו הרי מקור "נאמן" להם מספרים הקדושים: אתמהה].

סעיף י"ב:

הא דהתרגו במעיף הקודם לבקש מאדם, אינו אלא מרבי כזה דווקא, דרק בו התלבש הקב"ה עצמו, כי הוא משיח.

[הגה"ה: ומזה שמותר להתפלל ולבקש ממשיח עצמו שיבוא לגאלנו. וראייתם. מסתירה במדרשים

על התורה ועל התמורה

קיט

המובאים בכפר חב"ד משי"ד וולפא, ומוסברים היטב בדברי המומד באוצר הויכוחים.

סעיף יג:

נוהגין כשמכרך את חבירו בכתב ובעל פה, מכרכו שיזכה לעשות נחת רוח לרבינו אבינו רוענו.

[הגה"ה: ואנו אין נוהגין כן, אלא לברך שיזכה לעשות נחת רוח לקב"ה.]

סעיף יד:

בכל הנ"ל מחנכים בהם גם את הקטנים.

סעיף טו:

ההולך בשליחות "הרבי" יראה לכתחילה לצייר במחשבתו דמות פניו של "הרבי" – משלחו. ובדיעבד אם לא ראה את פני "הרבי" מימיו, יוכל לציירו במחשבתו ע"י תמונה. ובכל אופן יקח עמו תמונה מדוייקת וכו'. וכן כשמתפללים יצייר במחשבתו דמות דיוקנו.

[הגה"ה: נראה. דמה שכתב "תמונה" כוונתו לשלול ציור. ומה שכתב "מדוייקת" שיהיה פנים נגד פנים ולא תמונה מן הצד. ומה שכתב "וכו'" כוונתו לתמונה בצבע דאז הוא בתכלית הדיוק ודו"ק.]

סעיף טז:

מצוות התורה שכנגלה ניתנה לרוב בני אדם, אבל יש בני אדם שמשום מעשיהם הנשגבים עפ"י תורת החסידות לא ניתנו להם מצוות מסויימות שבתורה, והם פטורים מהן מתורת הודחה.

סעיף יז:

משיח ה' שאנו מצפים לו, צריך לדעת מי הוא, כדי להאמין ולצפות למשיח אמיתי וממשי, ולא במשיח שאין בו ממש ומופשט. ועיקר האמונה היא לא רק להאמין שיבא. ולקוות אליו, אלא גם והוא עיקר, להיות בטוחים וודאים שהנה הנה משיח בא תיכף ומי"ד ממ"ש לפי כל הפירושים.

[הגה"ה: וזה שכתב הרבי "משיח בא" לא מפני שאינו מצוי עתה ואחר כך יבא, אין הדבר כן. אלא הרי הוא מצוי ועומד, וצריך רק לפקוח עינים ואז יתגלה שהוא כבר בא.]

סעיף יח:

בשנת השמיטה יראה להלוות כדי שיוכל לקיים "מצות" פרוזבול.

הגה"ה: אין זה תקנת הלל, שהלל תיקן פרוזבול כדי שילוו, והתקנה החזדשה היא, הלוואה כדי שיכתבו פרוזבול.

סעיף יט:

תחלת דפי מסכת מונין אותה מדרג השער ולא מדרג הספר.

נהגה"ה: ונימ לענין מ"ט דפי סוטה (שאין בה אלא מ"ח) ומ"ט ימי ספירה, שנתקנו אלה כנגד אלה, וכל המשנה מקלקל את המנין. [הגה"ה: ונמצינו למדים שגמרא שאין בה עמו השער היא גמרא חסרה. ועוד שהקריאה בעמו השער חייבת בברכת התורה].

סעיף כ:

העובד עבודה זרה בלי שיאמין בה, אין בו חטא עבודה זרה כלל.

[הגה"ה: ולפי"ז. דין "יהרג ואל יעבור" אינו אלא בעריות ורציחה].

סעיף כא:

הא דאמר דוד "הלא משנאיך ה' אשנא... תכלית שנאה שנאתים" אינו אלא לדוד שהוא מלך וכו'.

[הגה"ה: או שהכוונה היא על "בני תורה" שבישיבות ליטאיות ועל גדולי ישראל והאדמו"רים מכל החוגים כדמוכח בכתבי כפר חב"ד].

סעיף כב:

בחדש כסליו יש מעלה יתירה לגבי חודש סיון, כי בסיון עיקר הגילוי הוא בנגלה דתורה, ובכסליו הגילוי היה בפנימיות התורה, של תורת חב"ד.

נהגה"ה: ומשום כך חל היוס הבהיר "ניטל" בחודש כסליו, ששני הגילויים החב"דיים הגדולים שעצמו"ה התלבש בגוף, ומשיח נבחר ע"י בני אדם והוא כבר בא, החלו ביום זה].

סעיף כג:

הגר"ב זולמי זצ"ל רבה של ירושלים שאל את "הרבי" ע"ד עקירת שינה בסוכה ענה לו "הרבי", כמוס הוא עמדי.

נהגה"ה: נמנע מלומר לגאון בהלכה את פילפוליו שלו בנידון. מעתה כל מי שאמר הלכה בלא טעם מפורש, אין להפריכו והלכה כמותו].

סעיף כד:

מותר לנבל את הפה בדברים של אישות, ולבזות במילים גסות ובתנועות מוגזרות, כשצריך לבטל את היש של אדם מסויים (וכן נהגו כמה משפיעים) או כדי לפגוע בו לתועלת וכדו', וכן מותר לקלל ולכנות בשמות ובכינויים מכפישים לכל מי שאינו מאמין בתורת חב"ד החדשה ובמשיחה, ואפילו הוא תלמיד חכם מובהק שבדור, שיש לו רבבות ^{אוצרות התורה} ותלמידים תלמידים, ואפילו אינו כבר בין החיים בעולם הזה.

נהגה"ה: ובדבר זה לא נהגו בחב"ד כאגרת האדמו"ר הזקן].

סעיף כה:

כהיום שאנו כבר בימות המשיח, אין איסור אכילה ושתיית משקאות משכרים לפני התפילה, עד שני שלישי מהיום. וכן משום אותו טעם פקע האיסור של "אסור לו לאדם למלאות פיו שחוק".

סעיף כו:

אין להרהר אחר הוראת "הרבי" ואין לדקדק בפוסקים אם מתאימים הם להלכה המסורה לנו מדור דור.

נהגה"ה: כי כך א"א להביא את הגאולה].

סעיף כז:

זמן תפילת מנחה למי שנמצא בבית המקדש של הרבי, הוא כאשר הרבי שב מאהל חותנו, ואפילו אחר חצות הלילה.

מכאן מודעה רבה לאורייתא שאין לפמוך ואין להאמין פלל ופלל בהלכותיהם ומנהגיהם השונים של המחדשים הללו פאילו "מנהגי חב"ד הם מיום היווסדה". אלא אם ימצא בכתובים מפורש מהאדמו"ר"ם האמיתיים של חסידות חב"ד, הממשיכים ומוספים את תורתו של האדמו"ר הזקן זיע"א.

"אל תהיה אחי פתי מאמין לכל דבר, ואפילו לרב מובהק ומפורסם, ואפילו לרב דומה למלאך ה' צבא-ות, לנהוג אחריו בשום מעשה עד שתדקדק ותשא ותתן מאיזה טעם ושורש עשה הרב הזה, ואם תחקה מעשה הרב בלי שום חקירה ומו"מ, על חיקוי כזה אמר הקדוש בעל נועם אלימלך בספרו: שהוא פמין ספ"ל ח"ו. ובפרט אם ראית שהרב עושה לעצמו איזה דבר שלא פדרך התורה, כגון שמאחר זמן תפילה, ומשנה הזמן שקבעו חכמים, הגם שהרב ההוא צדיק ומפורסם, לא תעבור אתה על דברי תורה אפילו תנועה אחת וכו', עד שייסביר לך הדבר היטב שהוא על פי התורה וכו', ואם לא, לא תאמין ולא תשמע לו אפילו יאמר לך שקיבל זה מאליהו הנביא, ואפילו נגד תקנת חכמים בלבד אל תשמע לו.

ות"ל ית"ש שכל בעלי גילוי אליהו האמיתיים כמו בעל הזוהר והרמב"ן וחבריו והאר"י ז"ל והבעש"ט ז"ל, לא אמרו לנו דבר אחד נגד דברי הגמרא והתלמוד אפילו כל שהיא. לכן אחי הזהר בזה לשקול כל דבר בפלס ומאזנים שלא יהיה חלילה נגד התלמוד ופסקי הפוסקים וכו'. הגם שיאמר לך הרב נבואות ורוח הקודש, לא תאמין, כי מי יודע איזה רוח הוא.

ומורי ז"ל אמר המאמין לכל אדם, אינו מאמין כלל, וקרוב לעבודה זרה ממש חלילה, ועל זה נאמר "על פי התורה אשר יורוך", רצונו לומר: אעפ"י שאין לך אלא השופט שבימך, צריך לברר לך על פי התורה". (הרב הקדוש רבי צבי הירש מזידטשוב בספר סוד מרע ועשה טוב).

סקירה כללית

מחלוקת – סיג לשלימות התורה והאמונה

המחלוקת הגדולה בה אנו שרויים במידה שהיא מתייחסת לתנועת חב"ד הרי היא מחלוקת רעיונית על אמונות ודיעות. במהלכה נשמעו ופורסמו טענות קשות מאד נגד תנועה זו על שהיא מפיצה רעיונות של כפירה ואמונות הבל, מחשבות שהטועה בהן ומעלה במחשבתו שהן אמת, עובר על איסורי דאורייתא: "אל תפנו אל האילים" ו"לא תתורו אחרי לבבכם" ועוד.

ציפינו שבענינים חמורים כאלה, גם כשמעלים אותם תוך כדי ויכוח סוער ועימות חריף על מעמדות כבוד ועצמה ציבורית וכו', גם אז, אנשים יראי ה' יחרדו לטוהר האמונה, ולא יבטלו במחי יד ובתשובות מתחמקות, בעזרת ציטוטים מקוטעים (שאינם שייכים לנושא) ממדרשי חז"ל ומספרים קדושים אחרים, שאיש מהם לא היה מתיר איסור קל דרבנן בדרכי הוראה כאלה ובפשטנות רדודה כזאת.

עתה בשוך הסערה (הפוליטית) יש צורך להבהיר כמה נקודות, אולי עכשיו יובנו יותר.

אין לך דבר בפירה בעולם או כל רעיון תעתועים שהוא, שלא יוכל אדם למצוא לו איזה מקור כביכול בתורה אם ירצה, על ידי השוואות מעוותות והסתפקות במילים קרובות, ועשו זאת תמיד כל הכופרים והמשפילים בכל הדורות ובימינו אלה. אבל ישראל לא מאמינים בני מאמינים ידעו תמיד להבחין בין תפלת לקלא אילן. ובודאי בין תפלת לכרתי – בין חפידות חב"ד הותיקה לבין תנועת חב"ד המפלגתית, המתחדשת.

כי דרכים באמונה, כותב הרס"ג (אמונות ודעות – בהקדמה), יש המאמין שאמונתו נכנית בחכמה מפי ספרים וסופרים, ונתבררה לו האמת, ועל יסודות אלו מבסס את אמונותו, ולעומת

זאת יש אמונת שקד, שחשב לו מדעתו השקפה מסוימת, ועל יסודות אלו שבנה מעצמו, והשרישן עמוק בנפשו, הביא להם ראיות והוכחות לאמת השקפתו הראשונה, ועל פיהם מנהל את כל חייו ואורחותיו, וכל ראיותיו הם רק לאמת ידיעותיו הנפסדות עכת"ד.

הגהות ושינויים על פי הערך

הגהות ושינויים על פי הערך

המחלוקת הזאת שהיא לשם שמים — למען אמת ואמונה, וכדי למנוע תקדימים לביטול מצוות, על ידי "גילויים חדשים", ובעזרת פלפולי סרק שלא לפי דרכי ההלכה והפסיקה — מחוייבים אנו בה ואין לנו רשות להיפטר ממנה, והיא קיומה של תורה, ואין לה קידוש ה' גדול יותר מזה כאשר קרובים ורחוקים רואים איך שרכבות אלפי ישראל יוצאים לויכוח ועימות קשה, כדי להגן על שלימות ההלכה וטוהר האמונה, הם רואים ומשתאים איך שגדולי תורה מוכנים — מתוך נאמנות לאחריותם הגדולה — לבזיונות ולעגמת נפש, ולסיכונים שונים כדי לשמור על הרצף הנאמן של מסורת התורה, שלא יכניסו בה שינויים בלא תוסף ובלא תגרע. ואם בדור יתום כך — יאמרו הכל — קל וחומר בדורות הקודמים, ואם באזוכי קיר נפלה שלהבת קודש זו מה יאמרו על הארזים — דורות ראשונים, ואין לה חיוזק האמונה בתורה המסורה לנו מדור דור ובחכמי ישראל גדול מזה.

פסחים מטו: עם הארץ מותר לנוחרו ביום הכיפורים שחל להיות בשבת: כותב ע"ז המהרש"א "לכאורה הוא רחוק מן השכל, דאפי' בע"ה המזיקין אינו רשאי להודגן בשבת ויום הכיפורים. ונראה דנקט מותר לנוחרו וכו' ולא קאמר מותר להרגו, שכיוונו בזה שהנחירה והשחיטה הוא רמז לנמילת דם במקום בית השחיטה, ורצה לומר, שמותר לביישו וליטול דמו כדאמרינן אזל סומקא ואתי חירא. והיינו דאפי' ביום הכיפורים שחל להיות בשבת שכל ישראל יש להם שלום זה עם זה, מותר לביישו ולהתקוטט עמו" והיינו משום שזהו "השלום", זוהי "שלימות" התורה והאמונה.

הניסיונות של אותם טועים ומטעים לפרש דברים שנאמרו להפוך פולין שאין הם כביכול כפשוטם, ולהביא דוגמאות לכך מדברי חז"ל (בזוהר ובירושלמי ועוד) שכתבו כאמת דברים שלא כפשוטם, הוא נסיון נואל, שהרי חז"ל כתבו את הדברים לחכמים "שהם הם המוציאים לאור תעלומותיהם ומבארים עניניהם" (כלשון הרמב"ם בהקדמתו), "לפי שדרך עמוקה דרכו עד למאד".

על התורה ועל התמורה

קכה

ואילו כאן מדובר בשיחות לכל בני וכנות ישראל, בהפצת המעינות חוצה, לא בקיאים מופלגים מצאו בכתביהם את הדברים זעיר פה זעיר שם, אלא הם – אנשי חב"ד פרסמו אותם בעתונים ובעלונים ברבבות. ואיך לא חששו מפני התלמידים שישתו מים רעים.

בהחלטה, אפשר בדוחק לקבל את ההתנצלות על כמה מהדברים, שכאילו לא זאת היתה הכוונה, אבל לא דעת הכותב הוא מעניננו, אלא דעת הקוראים שרבים הם וקטני דעת הם, ולא על כוונות אנחנו דנים, אלא על הבנת הדברים ע"י ההמון, ואיך לא נזהרו הכותבים בדבריהם בהמורות שבחמורות כאלה? ומה לנו שהבהמה פשרה, פאשר לא נשחטה ולא נמלחה פדין והוגשה לאפילה בחלב.

ואכן במאמרים רבים של תלמידים – חסידי חב"ד, בפירסומים רשמיים של מוסדותיהם, מתפרסמים דברים כפשוטם כפי שהם הבינו בחוסר חכמתם בינתם ודעתם, והדברים הם מחשבת עבודה זרה וכפירה בלא כחל ושרק ובלא פיקפוק, וכמו המשפטים במאמרו של מ. שלמה (בקובץ חידו"ת תשמ"ג) "שרכי ענינו שעצמות אין סוף התלבש בגוף גשמי, ענין זה התגלה דוקא בדורנו פי זה התחיל בדורנו כי זהו משיח", "ולכן משיח שגופו הוא יש הנברא וגוף גשמי הרי בו מלובש עצמות אין סוף שאינו שייך לגילוי פלף, ועצמותו ומדותו ית' מתלבש דוקא בגוף קדוש זה", "וענין זה נמשך בפועל ע"י משיח, וזהו הביטוי שרכי הוא שעצמות א"ס התלבש בגוף גשמי".

וחסיד אחד ש"ד וולפא כותב (בכפר חב"ד):

"שדווקא במשיח, הרי בזמן הגאולה יהיה בגילוי לעיני בשר שאין זה בשר ודם אפילו לא בשר ודם כמשה רבינו. אלא זהו הקב"ה בעצמו". ומכאן הוא מוכיח את ענין "עצמו"ה שהעמיד עצמו בגוף, דהרי משיח יהיה בשר ודם.

ועוד הוא פותב:

נשיא הדור כ"ק אדמו"ר שליט"א הוא "אחד" הכולל ז' רקיעים וארץ וד' רוחות העולם".

וכן מה שפתב "הרבי", שרבי אינו נפלף בקמגוריה של "ממוצע", ולפן מותר לבקש ממנו.

מה יועילו דוגמאות ממדרשי חז"ל ומדברי קדמונים וספרים הקדושים כדי לפרש שיחת ילדים? וכל מי שמכיר אותם, את צעירי חב"ד מקרוב, ושומע את שיגם ואת שיחם, ומדובר במאות רבות של נערים תמימים ובעל בתים פשוטים, יודע שהם מתכוונים לדברים כפשוטם כפי שהם אומרים וכותבים אותם, ואין אנו יודעים למה אינם יכולים לומר באותה מידה על פסל ומסכה וכל תמונה של עץ ואבן, והשמש והירח והכוכבים, שהם "הקב"ה בעצמו", "עצמות א"ם כפי שהתלבש בגוף", וראיות רבות לכך: "מלא כל הארץ כבודו", "אין עוד מלבדו", "לית אתר פנוי מיניה, ועוד.

ולמה ההבחנה בין משה רבינו לבין משיח ו"הרבי" בדבר הזה?...

והאם אכרה השפה מבני אדם? מתי יאמרו שכאשר אדם אומר על אדם או הפיץ "הוא אלהינו הוא אבינו הוא מלפנו", הרי זה עבודה זרה, ואימתי יהיה זה "פנימיות התורה"?

אכן, יש מהם שנמצאים כבר לא רחוק מע"ז, אם בטאון "כפר חב"ד" יכול לפרשם בגאווה תחת הכותרת "אשרי החינוך שאלו פירותיו", שילד שנפל לבור סיפר "חשבתני כל הזמן על "הרבי" מלובביץ והתפללתי שיבוא להציל אותי מהר". או הדבר הכי מפורסם שנשמט משום מה מהביקורת, והוא ענין תמונת "הרבי", שתולים ומדביקים ומניחים אותה על כל גבעה ומתחת לכל עץ רענן, בבתי כנסת ובבתי מדרש, בספרי תפילה ולימוד ובתוך כים התפילין, בחי' "שויתי לנגדי תמיד", מדביקים אותה באוטומוכוסים ובמכוניות, ובבתים מבפנים ומבחוץ. מחלקים אותה כסגולה להצלחה להגנה ולרפואה. שמים אותה כסנדק מתחת לילד הנימול (כלומר שעל ידי התמונה הרבי בעצמו נמצא כאן ומשמש כסנדק...), ולמראשותיו לסגולה. מציעים אותה לחיילים לשאת אותה בעת פעולה קרבית להגנה וכדומה. (מתהלכות שמועות שלא הוכחו עדיין על שימושים נוספים בתמונה).

כשמצרפים את שלושת הדברים האלו האלהת "הרבי, קידוש התמונה, והאמונה בו משיח, מה זה אם לא עבודה זרה – נצרות? נכון מתוך טיפשות, מעשה ילדים נלהבים, אבל איה הם הגדולים ראשי העדה הרואים כל זאת ושותקים, הקהו חושיהם האין בעדה הזאת חכם אחד שיראה לאן הדברים מובילים, ויאמר להם הרף! ומה לכם כי תלינו על עולם התורה והחסידות המקורית שנהרד מן הדברים הללו, והקים צעקה גדולה נגד

על התורה ועל התמורה

קכז

תענועים אלה, שבכוחם לסחוף בדורנו – דור ה"באכאות" אנשים תמימים וישרי לב.

גם השיר "צמאה לך נפשי" שהושר בגירסה הדישה "נפשי וכבודי", שאולי טעות היתה, אבל למה לא תוקן הדבר, למה הוא נמכר ומופץ לכל דורש, ונמצא כמאות בתים של חסידי חב"ד בלי שנמחקו דברי כפירה חמורים אלה? למה פורסם דבר זה בכתבי חב"ד בציון הדגשה, כך נוהגים עם טעות? יכול להיות ש"הרבי" טעה, אבל החסידים לא מוכנים לראות דבר זה כפליטת פה, כטעות, (יש מדם שרואים ככפירה דעה זו ש"הרבי" טעה), אלא משלכים את הדבר עם כל האמור לעיל. (עתון המודיע ואחרים שטענו ש"הקלמת זויפה והכניסו בה דברי כפירה חמורים אלה", עשו זאת על דעת עצמם, שלא על דעת חסידי חב"ד שאינם מכחישים ולא יכולים להכחיש זאת, אלא מסבירים זאת כדרךם...). הקלמת נקנתה מספרית "קחת" בכפר חב"ד, והיא הושמעה לפני גדולי ישראל רבים, וכולם חורו לפרסמה כדי לעצור את התדרדרותם של אנשי חב"ד, וב"ה נראים כבר סימנים של נסיגה מהביטויים מהסוג הזה לפחות כפרהסיה.

אוצרות התורה
אוצרות השות

חסידי חב"ד הוציאו חוברת תשובה על הטענות שהושמעו, ומתברר שהם רק מאשרים את הטענה, כי הם לא מנסים אפילו להתמודד עם השאלות הקשות אלא מסיטים את הדברים מענינם.

על שינה בסוכה הם משיבים, שזה עפ"י הרמ"א, ורק באו להוסיף הסבר עפ"י הקבלה. כאשר "בליקוטי שיחות" מודגש במפורש שאין הם מסתמכים על הרמ"א, ובחב"ד לא קיבלו את הקולא הזאת, כדבריהם, ואין זה אלא רק מפני הסיבה "החכדי"ת" (ולא "קבלה", שהרי כל גדולי המקובלים בכל הדורות מהאריז"ל ותלמידיו ועד לדורינו אלה ישנו וישנים בסוכה), וזה גילוי חדש שהתגלה דוקא ע"י חב"ד.

ואם הרמ"א והפוסקים האחרים מוצאו קולא לנוהגים להקל, (ומי שאין לו אשה אין לו את ההיתר של הרמ"א), וכולם מציינים שצריך להחמיר – "והמדקדקים במצוות ישנים בסוכה" (שו"ע סי' תרל"ט), חידשו בחסידות חב"ד בדור הזה, "שהשינה מחוץ לסוכה היא דבר הראוי", והנהיגו כך בשנים האחרונות, ונזהרים ומדקדקים מאד שלא להתנמנם חלילה בתוך הסוכה, לא ביום ולא בלילה, והם יחידים בדבר הזה, בכל ישראל לדורותינו,

מה זה אם לא ביטול מצוה שאפילו נביא אינו רשאי לעשות זאת, ואיך לא יודעו שומרי תורה ומצוות על זה.

וכספית, מתגלה משיחה על שינה בסוכה, דרך בירור הלכתי מזור מאד שלא כדרכה של תורה, לקבוע הלכה מגמי' ופוסקים וסיפורי מעשיות ואימרות (-ווערטלאך) ודברי קבלה וחסידות בתערובת, ובתוספת בורות.

וראה גם איך ששקר ודמיון וטיפשות משמשים שם כערבוביה, ועל תערובת משונה ואילית בונים תילי תילים של הלכות ש"ובנוגע לשנה זו שנת תש"ן, שמעלתה המיוחדת מודגשת דהמנהג שנתקבל והולך ומתפשט בתפוצות ישראל לרמוז כהר"ת דתש"נ תהא שנת ניסים". ובהערות מוסיף "הרבי", "להעיר מפס"ד הרמב"ם שמנהג שנתקבל ונתפשט בתפוצות ישראל יש בו התוקף דמ"ע ול"ת, ויתירה מזו — שיש בו העילוי דחמורין וחביבין דברי סופרים יותר מדברי תורה, ועד להעילוי דמנהג ישראל שלמעלה אפי' מדברי סופרים, כמודגש במנהג דהקפות שבשמח"ת". (דבר מלכות ש"ת תש"נ)

השמעתם מימכם דמיונות כאלה, שגוען גדלות כזה? הוא זה שהמציא את הר"ת של תש"ן (מנהג מזור שלו בשנים האחרונות). והוא קובע אח"כ שזה מנהג שנתפשט בתפוצות ישראל, ולאחר מכן הוא בונה את זה על דברי הרמב"ם — שיש בו תוקף דמ"ע ול"ת.

היינו דנים אותו לכף זכות... לולא ראינו שבשאר עניני העולם הוא מתפקד רגיל, הוא הדבר שאמרנו, חוט אחד עובר על הכל ככריח התיכון, זילזול במושגי ויפודי הלכה, ויש לפך פונה נפתרת... (תורה חדשה תצא מאתי וכפי שיתבאר).

החמור ביותר — ולזה הם לא מתייחסים ברגשיותיהם — היא הקביעה "שהתורה על הרוב תדבר" בחיוב מצוות, ויש מצוות שיחידה סגולה לא מצווים כמו כל כלל ישראל, ובמקרה זה עדה שלימה, היא יחידת סגולה.

בדרפים פאלה נפרצה חומת ההלכה, ובקלות יפול כל מעוניין לבטל מצוות מנימוקים דמיוניים, ולעשות שימוש במינוחים קבליים, ולפענן שאין לבעלי הנגלה זכות להביע דעתם בזה.

על התורה ועל התמורה

קכט

(למעוניינים שבכת הזאת יש לנו הצעה: כתב הרמב"ם בהל' תפילין פ"ד "שקדושת תפילין קדושתן גדולה היא מקדושת הציץ, שהציץ אין בו אלא שם אחד, ואלו יש בהן אחד ועשרים שם של יוד – הא". ושם גם כתב "שמצמער פטור מן התפילין". הרי לך תפילין שקדושתה גדולה משל סוכה וקשה לשאת את קדושתה הגדולה, ובפרט לאנשים קטנים כמונו, וכודאי מצמערם מקדושתה הגדולה שאין אנו יכולים ליישב דעתינו דיה).

ועל רבי יוחנן בן זכאי: כל הקורא את הדברים במקורם נחרד עד עומק נשמתו, לומר משפט זה ביחס לתנא אלוקי, "כיון שכל ימיו היה עסוק בעבודתו בתורה ומצוות לא היה לו פנאי לבדוק ולברר באיזו דרגא הוא עומד בעצמו, עד שאינו יודע באיזה דרך מוליכים אותו". (ראויה שימת לב מיוחדת לנקודה נוספת, שתורה ומצוות גם של רבי יוחנן בן זכאי, ודרגתו הרוחנית של האדם, הם שני דברים שאינם חופפים).

והיד רועדת להעתיק את הציטוט הבא הנאמר ב"ליקוטי שיחות" ביחס לתנא האלקי, להסביר למה לא ידע את הדרך שמוליכים אותו.

"והענין הוא אשר כחות הגלויים אינם הוראה על העצם, ואפשר אשר כחות הגלויים יהיו בטוב ועצם הנפש – בעמקי הקליפות".

נורא מאד! איזה יהודי מאמין לא עוברת בו צמרמורת למקרא דברים אלה. ומי שאוזר אומץ ואין חולק כבוד במקום שיש חילול ה', ומקיים "לא תגורו מפני איש", האם הוא בעל מחלוקת, או שהוא משיב את חמת ה' מעל ישראל בקנאו את קנאתי, ואפילו במחיר שהאות "ז" של "שלו"ם" נעשית קפיעה.

התשובה בכטאון חב"ד היא, "שיש עוד שכתבו על רכותיהם שהם גדולים יותר מתנאים ונביאים" (דבר שאין אנו החרדים והמאמינים מקבלים אותו), כאילו זאת היתה הטענה, כאילו הויכוח הוא שחסידי חב"ד אומרים שאדמו"ר גדול מריב"ז, ואנו אומרים שהרבי שלנו רבי יוחנן בן זכאי גדול יותר, זאת זריית חול מכוונת כדי להשתמט מתשובה שאיננה.

מכתב מאליהו (חלק ד') "בושה באה מהרגשת פתירות פנימיות, ויש בה כח גדול להביא את האדם לידי תשובה. אבל

מצד אחד יכול האדם לבא לידי עזות והוצפה, כי הרגשת הפתירה באופן חזק מאוד יכול להביא למרוד נגד בוראו לגמרי ח"ו, כדי להשקיט את קול המצפון. וזה גדר "יודע את רבונו ומתכוין למרוד בו" שמתחצף נגד האמת שהוא רואה. וכבר ביארנו שזה סוד אור שבעת הימים שננו כדי שלא ישתמשו בו רשעים, היינו שאם האדם בחר נגד הטוב, אין בדאי לו להשיג השגות גבוהות, כי הן רק תגדלנה את הסתירה בלבו, ותביאנה אותו להתפקר ולהתחצף עוד יותר ח"ו:

ודבר אחרון הוא המשיחיות המפוכנת.

אין זה סוד שרבים מאד ביניהם מאמינים באמת ש"הרבי" הוא משיח, וכאשר היא תנועה שצוברת עצמה וכובשת הרבה לכבות, הסכנה היא עצומה, ואין צורך להרבות בדברים על הסכנה הגדולה שבדבר, בעתיד, ואין להם לצפות לאדישות ולחוסר תגובה מצד הציבור המפוכח, וחובתם של מנהיגי הדור להוקיע את שגגותם וכפי שעשה הרמב"ם באגרת תימן נגד איש שהרמב"ם כותב שהוא משוגע ובכל זאת יצא כנגדו בחריפות עצומה, מכיון שראה שגם מבני תורה טועים בו, על אחת כמה וכמה כדורנו זה כשרבים אומרים פלוני הוא משיח והוא גאון בתורה וכו', שהסכנה עצומה, וגדולי הדור עשו את חובתם פרבינו הרמב"ם בדורו. ולמשמיצים אל תהי תקוה לשנות בדרכיהם כמלוא הנימה מדרכה של תורה, ומדעת תורה, וגדולי התורה האמיתיים יגנו בחירוף נפש על שלימות הציבור התורני ואמונתו הצרופה וצורתו השלימה, מפני הסכנה הגדולה שחלילה יתקיים "שבקרוב לימות המשיח האמיתי ירבו הפועלים והחושבים שכל אחד הוא משיח, ולא תעמוד פענתם ולא תתאמת, ויאבדו הם ויאבדו עמהם רבים וכו' ויאבדו בשביל זה ויבואו עליהם צרות, והזהיר מלעשות זה". (הרמב"ם באגרת תימן).

אין באן מחלוקת מתוך קנאה ותחרות, אין פל שנאה מצידנו (למרות שלחלק מהם זה שנים שנאה יוקדת למתנגדיהם הרעיוניים), אין באן ריב, אבל יש באן רחמים על תועי דרך, וויפוח קשה ומחלוקת לשם שמים להעמיד הדת על תילה, לעצור בעד רוחות זרות הנושבות במחננו שמקורן בציבור המוגדר בחרדים ושרבים ביניהם יראי ה' תמימים המופיעים בשם ה"חסידות", ומהם יהודים חמים ופזיבי לב ונחמדים מאוד, וזו הסכנה הכפולה ומכופלת.

על התורה ועל התמורה

קלא

ולצורך השגת המשיחות, הותרה אצלם כל התורה כולה, אין יסודי אמונה, אין הלכה, כל דבר שנראה להם "שהרבי" יוכל לככב דרכו, ולהמליך את עצמו על כלל ישראל כולו, הרי הדבר כשר ביניהם, מי העלה על דעתו שבטאון חרדי יכתוב ויפרסם כדברים האלה: "בני ישראל הם בגלות לא ח"ו בגלות העונש שמגיע להם אלא הם בגלות כדי להעלות ולתקן את כל המקומות להקב"ה" (כפ"ח 461 תשנ"א) והכל שבדמיונם, הציבור יעריך אותם ואותו, על דיבורו המוב למענם.

ועד כדי כך הגיעה הלהיטות המשיחית, ש"בדבר מלכות" (פ' ויחי תשנ"א) מביא "הרבי" על הפסוק של י"ג מדות של רחמים, "ה' ה' מדת הרחמים ב' פעמים דוקא לפני ולאחרי שחטא". ובהערות מביא "הרבי" מקור לדבריו "מפרשי" על הפסוק. ומכאן מביא ראיה לדבריו שאין הקב"ה רוצה להיפרע מרשעים אפילו אחרי שחטאו. מי שיעיין ברש"י במקור שהוא עצמו ציין יראה שנעשה כאן השמטה זדונית זו"ל רש"י: לפני ולאחרי שחטא וישוב:

וזכור עוד לכולנו, פירופו בדבר לימודי פנימיות התורה בתורת החסידות לנשים, וכל זה משום שאנו "בסוף זמן הגלות מודגשת יותר ההכנה לזמן הגאולה"

המעניין הוא שאותו ויכוח הקיים בארץ ישראל ובאר"ב בין אנשי אמונה ל-ליוכביטש היה קיים גם ברוסיה הפובייטית, שמענו מעולים מרוסיה כששאלום ע"ד החזרה בתשובה ע"י ליוכביטש ענו "הרי להם אמונה אחרת".

רוב הציבור עדיין זוכר את אשר התחולל בישיבות הקדושות והצרות האדמוריים בעבר, כשנסחפו ממיטב הצאן וממיטב המשפחות לתנועה זו, ובס"ד מאז שיצאו במלחמה גלויה נגד תנועה זו נפסק הסחף.

כרור שאין בדבריהם שמץ של שייכות לחסידות ולחסידים לא בשורש ולא בענפים, והנושא את שם החסידות על רעיונות אלה, נושא את שמה לשוא, והוא מבזה אותה. וקצת הצליח בזה מעשה שטן כדי להטעות תמימי דרך שלא מפירים את הדברים ממקורם, וב"ה שהיתה הצלחה חלקית בעצם העלאת הנושא לדיון, כך שרבים שמעו את זעקת האמונה, וגם אלה שלא קיבלו את הדברים לפנים, מתוך פערת הויכוח בנושא אחר, (נושא שיש

אנשים שמוכנים למכור את נשמתם עבורו ולוותר על עקרונות מקודשים ולהתעוור (מרוצון) נרשמו הדברים בליבם, ובעת מבחן פאשר ההשפעה החבדי"ת תפגע בידיהם, אז האמת תצא לאור בעה"י, וגם את חסידי חב"ד התמימים פאשר יפקדם משבר קשה ויהיו כצאן ברזי רועה, (ומשיחם לא יהיה כבר בפלל העיקר הי"ב, אלא בפלל העיקר הי"ג...) דברינו יציפו אותם אז שלא יקרה להם מה שקרה למאמינים פנטיים בהפטוריה במקרים דומים.

אין הדברים אמורים לגבי שולי מחנידם שונאי לומדי תורה ויראי ה', בעלי עמים מורעלים ופיות דוברי נבלה ולשונות של נחש, (כמו חבירו של זיגוד שחטא והדוב והזאב...) שהם – ככל עתונאי קמן בעתוני הרפש – אינם מעניינינו, ולא איתם מאבקינו, ועליהם נאמר "משנאיך ה'" וכו'.

ובדרך אגב, מאופן תעמולתם והשפעתם אפשר להבין את אשר כמעט לא ניתן היה להבין עד כה, האיך נסחפו אלפים ורכבות מעמינו באמונתם במשיחי השקר לדורותיהם.

כתב במסילת ישרים פרק "במשקל החסידות":

"הנה מעשה גדליה בן אחיקם גלוי לעינינו שמפני רוב חסידותו שלא לדון את ישמעאל לכף חובה, או שלא לקבל לשון הרע, אמר ליוחנן בן קרח שקר אתה דובר על ישמעאל, ומה גרם גרם שמת הוא ונפזרו ישראל וככה גחלתם הנשארה".

★ ★ ★

"וירא את העגל וישלך מידיו את הלוחות וישבר אותם".

כי התורה והאמונה הן עיקרי האומה הישראלית, וכל הקדושות – ארץ ישראל וירושלים וכו' חמה פרטי וסניפי התורה ונתקדשו בקדושת התורה ולכן אין חילוק בכל עניני התורה במקום ובזמן, והיא שוה בארץ ישראל ובחו"ל, ופן היא שוה לאדם הגבוה שבגבוהים – מישה איש האלקים, ולשפל שבשפלים. ואם יעבור אחד מהמה על אחת ממצוות ה', דת אחד לו עם השפל שבשפלים.

על התורה ועל התמורה

והתורה היא מהוייבת המציאות, כי קוב"ה ואורייתא חד, ומציאותה תלויה רק בעילת העילות ית"ש, וכו'.

ועל זה צווח משה ככרוכי'א: האם תדמו כי אני ענין ואיזה קדושה בלתי מצות ה' עד כי בהעדר כבודי עשיתם לכם עגל, חלילה, גם אני איש כמוכם, והתורה אינה תלויה בו, ואף אם לא באתי היתה התורה במציאותה בלי שינוי חלילה.

ואל תדמו כי המקדש והמשכן המה ענינים קדושים בעצמם, חלילה, ויותר מזה הלוחות מכתב אלוקים המה, אינם קדושים בעצם וכו', סוף דבר, אין שום ענין קדוש בעולם שתייחס לו העבודה והפניעה, רק השי"ת שמו הוא קדוש, ולו נאזה תהי'לה ועבודה, וכל הקדושות המה מצד ציווי שצוה הבורא (משך חכמה כי תשא יע"ש).

דברים זרים ומוזרים

ליל שמחת תורה

"כ"ק אדמו"ר שליט"א אמר "לחיים" ושתה את כל היין שבגביע, עד תומו, ואח"כ הפך את הגביע והגביהו לעיני כל המפוזרים, והורה שפולס יעשו כן - לשתות את כל היין ולהפוך את הכוס, והמשיך להחזיק את הגביע הפוך תוך כדי הנפת ידו הק' (להגברת השירה) משך זמן רב. לאחר שנדהיה שקט המשיך כ"ק אדמו"ר בדבריו, תוך כדי אחיזת הגביע פשהוא הפוך".

(ליל ו' דחג הסוכות)

"שיהודי רוקד ושמה בשמחת בית השואבה וכו' שפועל את ענין השמחה גם ברחוב, בנוגע לאומות העולם הנמצאים שם".

"כמו כן צריך לפעול אצל אומות העולם הנמצאים ברחוב, שגם אצלם יבוא הדבר באופן של הבנה והשגה - באופן השייך אליהם עכ"פ".

גם תורות שאומר הבנעש"ט כגן ערן יכולות וצריכות להתפרסם לכא"א מישראל, כולל גם נשים שאף הן חייבות בלימוד פנימיות התורה" (כפ"ח ער"ה תשמ"ח).

המבצע המוזר של הדפסת ספר התניא בטל מקום נידח בעולם, ייכל כולה פעולה ראוותנית זולה, וגם אמונה אוילית בסגולות דמיוניות בלא כל מקור. כמה כסף וזמן יקר הושקעו במעשה חסר משמעות זה.

"הרבי" נוסע לאהל פעמים רבות, "הרבי" עומד שם שעות רבות וקורא מכתבים פרטיים וכלליים שהגיעו אליו. קורה לרוב ש"הרבי" חוזר מהאהל ומודיע על התועדות. "הרבי" בעצמו התבטא "דחקו בי מלמעלה..." האהל הוא בית אכנים נכנסים

על התורה ועל התמורה

קלה

בנעלי גומי או בלא נעלים, דופקים בדלת, יודעי דבר מספרים ש"הרבי" דופק שלש פעמים וכאלו מטה אוזן לשמוע מענה "יבוא". ובכלל נראה שהוא מתייחס למקום כאילו זה בית דירתו של הרבי הקודם". (כפ"ח גל' 9 תשמ"א).

"הרבי" מכנה תמיד את חותנו "נשיא דורנו" והוא חוזר על כך לפעמים עשרות פעמים במאמר אחד. ואת הכל הוא וכל חסידיו עושים בשליחותו נ"ע, "והכל הוא הנשיא והנשיא הוא הכל".

ואין הוא הריי"ץ נשיא דורנו למרות שהוא מת, אלא הוא חי עמנו היום עם כל ההשלכות ההלכתיות והמעשיות. כגון שעל רכושו אין דין ירושה, לכן אין לחלקו בין היורשים, ובהקפות בשמחת תורה מכבדים את הריי"ץ בהקפה, וכן נותנים לו עליה לתורה ועוד. ובמכתב ביגדיל תורה א (כא) כותב "הרבי" "...הנה אנו אין לנו אלא דברי נשיאנו, היינו כ"ק מו"ח אדמו"ר אשר גם עתה עומד במרום ומשמש וגם פאן...

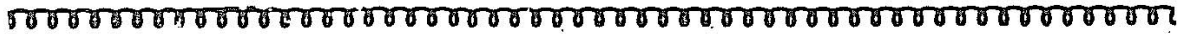
ובמכתב מתאריך י' ניסן תש"י שהודפס בסוף "ליקוטי שיחות" שמות. כותב "הרבי": "...ומה שמקשה הלא א"א עתה לשאול את כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ כשיש ספק בהנהגה. אם יעמוד חזק בהתקשרותו אליו מבלי לשים לב לפיתויי היצר וישלח השאלה על ציון כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ עט דער רבי געפינען א וועג ווי עם צו ענטפערן".

"הולך הוא (הרבי) היום אל "הציון" והוא יתדבר ויתיעץ עם חמיו כ"ק הריי"ץ זי"ע. כ"ק אדמו"ר שלימ"א עוזב את כל עניניו ועולה אל הציון הק' ומטריח את כ"ק אדמו"ר זי"ע לצאת מהגן עדן – כלשון כ"ק אדמו"ר שלימ"א באחד ממכתביו, כדי לפעול ישועות ה' פלוני בן פלוני בבעיותיו הגשמיות והרוחניות" (כפ"ח חשוון תש"נ).

איזהו דורש אל המתים, זה המרעיב את עצמו והולך ולן בבית הקברות, כדי שיבא מת כחלום ויודיעו מה ששאל עליו. כללו של דבר כל העושה כדי שיבא המת ויודיעו, לוקה שנאמר לא ימצא בך וגו' ודורש אל המתים". (רמב"ם עבודת כוכבים פי"א הי"ג)

הרבי המצפצף

מתוך עיתון "אלגימינר זשורנל" הידוע בקירבתו ובאחדותו
לכית ליובביטש

דער רבי הייפט פייפען ...
עס זעט אויס אפשר מאדנע
ווען א חסידישער רבי, דער מנ"ח
היג פון אזא באוועגונג ווי ליוב
באוויטש הייסט פייפען. פשוט,
דער ליובאוויטשער רבי האט
אריינגעלייגט צוויי פינגער אין
מויל און מיט דעם געגעבען א
סימן דעם עולם, אז מען דארף
פייפען, פייפען אויף דער וועלט
און אלע באגרעניצונגען. פייפען
אויפ'ן גלות און אויף אלע שווער
ריקייטען, פייפען אויף אלע שטע
רונגען און אויף די וואס לאכען
אפ, מאכען שפאס און פרעגען
פראגעס אויף דעם דרך פון ליוב
באוויטש, אויף דעם קאמף פון די
ליובאוויטשער צו "פארטייבען
די פינסטערניש דורך א ליכטיג
גען שטורעם..."

ליובאוויטשער רבי הייסט פייפען פאטא פון 7. י. פריידן

תרגום מאידיש: הרבי קצנה לצפצף... נראה מוזר שרבי חסידי
מנהיג של תנועה כזאת כמו ליובביטש מצוה לצפצף האיך הוא
עשה את זה, פשוט, "הרבי" מליובביטש הכנים שתי אצבעותיו
כפיו ובוה נתן סימן לציבור שצריך לצפצף.
לצפצף על כל העולם.
לצפצף על הגלות.
לצפצף על המפריעים והמזלזלים ועל השואלים קושיות על
ליובביטש."

בברכת הלבנה ידוע שלא מסתכלים יותר מדי כי אמור לראות בפגימת הלבנה. על כן יצא ההוראה מאת "הרבי" שלא להסתכל בשמש בברכת החמה רק פעם אחת שלא לראות בפגימתה.

באיזה פגימה מדובר?

"ויש לומר יתירה מזו: כאשר תשעה באב חל בשבת והתענית נדחית לעשירי, אזי ישנו מעין המעלה דתשיעי ועשירי בתשרי (ערב יום הכיפורים ויום הכפורים) — כדברי חז"ל — כל האוכל ושותה בתשיעי מעלה עליו הכתוב כאילו התענה תשיעי ועשירי" (דבר מלכות).

"הלימוד זכות בנוגע לקירוב וזירוז הגאולה ביחס לתשובה, כבר עשו (עם ישראל) תשובה, שהרי אין לך אדם מישראל שלא הרהר תשובה (לא פעם אחת, אלא) כמה פעמים במשך ימי חייו... ובפרט שנוסף על הלימוד זכות (הזה) ה"ז גם פס"ד של כו"כ רבנים ומורי הוראה בישראל, וכיון שהתורה לא בשמים היא, הרי פס"ד זה של מטה מחייב כביכול ומזכה גם את ב"ד של מעלה, ופן יקום" "ובפשטות שתיכף ומיד ממש יקויים מ"ש בסוף פרשת השבוע: ויאמר יוסף... אלקיםפקד יפקוד וכו'" ובהערות כותב "הרבי" "ורמז גם על יוסף שבדורנו — פ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו" (דבר מלכות פ' ויחי תשנ"א).

כידוע שהדברים המוזרים, מצויים אצלם לרוב, יכלה הנייר והדיו, ולא יכלו דבריהם. אך הבאנו מה שמצאנו ברפרוף קל.

הויות דאביי ורבא

רבים הם התמהים והנבוכים, הרי בכל זאת ידוע הוא כגאון, ולפי דברי חסידין דורות רבים לא זכו לגאונות כזאת.

אמנם כל אשר אמונתו מוצקה לא יזוהו כל הגאוניות ואפי' הצידקות הגדולות ביותר כמלא נימא מיסודי האמונה וקיום התורה והמצווה כפי המסורה לנו מסור דור.

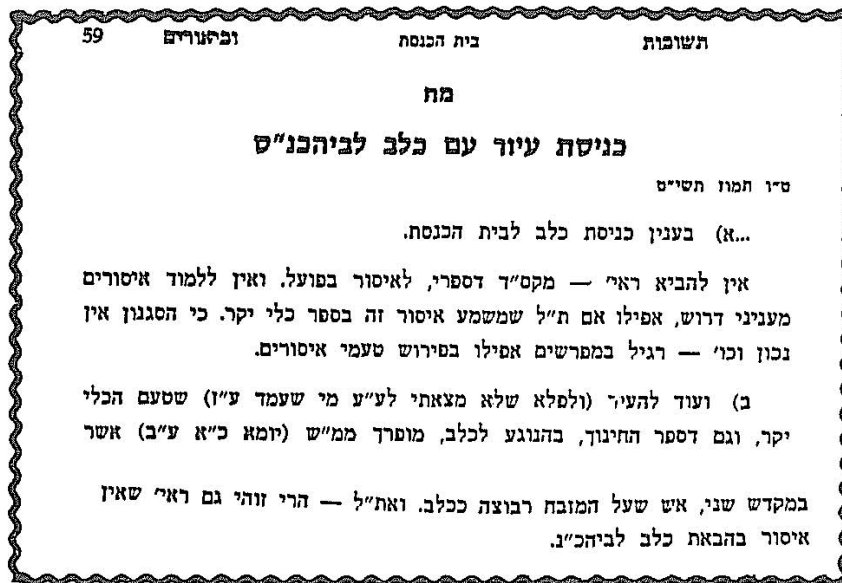
אך בכל זאת החלטנו לעבור על פרשה זאת לראות האם אכן כך הם פני הדברים, האם אכן ראוי הוא לתואר זה.

כשהתחלנו לנבור בספריו על כל כרכיו, הלא חמה, "ליקוטי שיחות" "תשובות בשו"ע" "ביאורים בש"ס" ועוד" כמעט והתיאשנו. המלל בו רב, רב מאוד, הדברים חוזרים על עצמם מספר לספר ומכרך לכרך לאין ספור. אמנם זאת לא ניתן להכחיש הבקיאות של "הרבי" מליובביטש גדולה. שליטתו בכל סוגי האנציקלופדיי למיניהם וכל סוגי המאספים לסוגיהם נפלאה עד למאוד. אך ניסינו למצוא בהם דברים של עומק, של חריפות, נוכחנו שהמטען דל, ומה שמצאנו בהם מן החידוש הדהימנו, הדהימנו המרחק בינו לאמת – לתורת אמת. ומזה ידון הקורא ק"ו אפ' בנגלה – הויות דאביי ורבא כך, ק"ו בן בנו של ק"ו בנסתר – מעשה מרובה.

החזון איש במסכת "שביעית" סימן י' סק"ז דן בגדרי "עם הארץ" בימיהם. ומביא שקיימ"ל שאפי' קרא וישנה ולא שימש ת"ח הרי זה עם הארץ, ומוסיף שם "ואולי הוא בזמנינו גם כן שמשנתם סדורה להם בקופיא ואינם יודעים לעיין ולהבין ומתגאין נגד רבותינו היודעים תורה באמת ואינם שומעים להם ואינם נכנעים להם".

אנו נצטט כאן דוגמאות מספר, והדברים ממש מדהימים:

כניסת עיור עם כלב לביהכנ"ס

א. ראשית ברצוננו להעיר להדרת "גאון עוזיננו" על מה שכתב "וגם דספר החינוך בהנוגע לכלב מופרך" שמעולם לא שמענו לאחד שיתבטא בלשון "מופרך" על אחד מדורות הקודמים וכ"ש על אחד הראשונים.

ב. אם נקיים ונקבל את דמיונו [של "הרבי"] — דמיון כלב אמיתי ל"כלב" של אש הרבוצה על המזבח. נמשיך את חוט הדמיון ונלמד גם שמותר להעמיד כלב אמיתי חי על המזבח...

ג. ולפי דבריו כלב יותר חשוב מאשה, דבאשה מבעי ליי לגמי אי מותרת ליכנס לעזרה, ולגבי כלב הדברים מוכרחים שמותר ליכנס. בעזרה, ק"ו ממזבח.

ד. וגם נראה דמחמת "חריפותיה" שכח מאמר הזהר פי' צו "וכשישראל לא נמצאו זכאין, או אותו שהקריב הקרבן לא הקריב כראוי, ולא נתקבל קרבנו, היו רואים בהעשן, שלא היה עולה בדרך הישר, והיה קם רוח אחד מן הקליפות שבצפון, ובא אל המזבח, והיו רואים צורה של כלב אחד חצוף רובץ על הקרבן, אז היו יודעים שהקרבן לא נתקבל לרצון".

בענין נתינת צדקה בלילה

קיט

נתינת צדקה בלילה

ה' תמוז ה'תש"ו

...שאלה: בנגיד ומצוה (בתפלת שחרית) איתא, אשר,, בלילה אינו זמן

ראוי לצדקה"

ומה שיש להקשות בכללות ענין זה הוא שהרי צדקה היא מ"ע שאין הזמן
גרמא, ואיך אפ"ל שאינה בלילה.

מקושייתו דמצוות צדקה הוי אין הזמן גרמא נראה שהבין שאריז"ל "הפקיע" מצות צדקה בלילה ואין כלל מצוה. באותה העת. ואם כך – קושיתו אכן אלימתא... היכן קצת הבנה?

בענין "מצוות" פרוזבול

ראינו שה"רבי" כתב ואשר פשוט הוא למבין שאין הדברים נכונים, ותוכן דבריו הם, דמכיון שיש חביבות בענין שהוא דברי סופרים כמבואר בגמ' ע"ז דף לה. דערבים עלי דברי סופרים יותר מדברי תורה, אם כן אפילו אנשים שיודעין בבירור שאין להם חובות הראויים להשמט בשמיטה, או שהם רוצים למחול חובות שיש להם וכיוצא בזה, הרי מכיון דחכמים תיקנו פרוזבול, הרי כדאי שיהיו להם חוב בכדי שיוכלו לקיים ענין הפרוזבול עכ"ל.

והנה אם המדובר להלוות ממון לנצרכים בגמילות חסד, הרי ודאי דראוי הדבר לעשות כן לעולם, ואין לזה שום שייכות עם עשיית פרוזבול. ואלא דמדובר דמלוה ממון אך ורק בכוונה זו בכדי שיוכל לקיים ענין זה דכתיבת פרוזבול, הרי לכאורה נראה פשוט, דאין בזה שום ענין ושום מצוה כלל, דהרי כל ענין הפרוזבול הוא רק עצה ותקנה בעלמא למסור החובות לב"ד כדי שיוכל לגבות חובות בשביעית ולאחריה, והלל תיקן פרוזבול מפני שראה שנמנעו מלהלוות, וא"כ תקנת הפרוזבול הוא בכדי שילוו, אבל לא נאמר בזה שילוו בכדי לפתוב פרוזבול, דודאי דאין שום ענין שאדם יטמא את עצמו בכדי לקיים ענין הטבילה, ואף גרע מזה, דהתם וכן בנטילת ידים ושחיטה וכיוצ"ב, הרי עכ"פ כל שהוא צריך להכשר ותיקון יש בזה מצוה לעשות התיקון בדרך המצוה, וגם יש בהם ברכה על עשיית זו, משא"כ

בפרוזובול הרי אין בזה שום מצוה כלל, אלא רק תיקון ועצה בעלמא ופשוט הוא.

בענין אחור המילה לאחר המנחה בתשעה באב

קכב

אחור המילה לאחר המנחה

כדי שיהי ברוב עם

כ"א שבט תשי"א

...ובמה ששאלנא קדמיכון אם למנוע המנהג שמאחרין המילה עד אחרי המנחה כדי שיהי ברוב עם.

הנה זריזין מקדימין למצות דוחה לענין דברוב עם הדרת מלך כדמוכת בר"ה (לב, ב) אבל לכאור, מילה שאני דטוב שיהי בשמחה כמו שקיבלוה עליהם (שבת קל, א) ועיג"כ מגילה טז, ב. כתובות ה, א. וביחוד גדה (לא, ב): פולם שמחים כו'. וזה דוחה לזריזין מקדימין למצות, שלכן בת"ב נדחה מאחרין המילה לאחר המנחה (שו"ע או"ח סו"ס תקנ"ט, ומה שאם חל בת"ב עצמו אין הדין כן, הוא משום דאין חילוק בשמחה גדול כ"מ, משא"כ בנדחה שמפסיק תעניתו).

טעה במה שכתב "בת"ב נדחה מאחרין המילה לאחר המנחה". כי אינו כן, ואין הבדל בין נדחה ללא נדחה, בשתיהן מלין לפני מנחה, רק בנדחה יכולים בעלי הברית לאכול אחר המנחה, כמבואר במפורש במקור שציין הוא בעצמו "שו"ע או"ח סו"ס תקנ"ט". וא"כ אין כל זה שייכות לנידון דידן.

בענין איסור גילוח הזקן

(כח דהיתירא עדיף)

יגגל תורה

בשיחתי עם אחד אשר ביקר אצלי בטענות דומות להנ"ל, ורצה להראות תריפות ובקיאות להיתר, שאלתי (בהקדמת — בקשה שיענה מסיח לפי תומד מבלי כוונה): מהי הסיבה שכמציירים פני משה רבינו או אהרן אכהן, הן מבנ"י והן להבדיל מאוה"ע — מציירים דוקא בזקן גדול. ואם בנוגע לאהרן מסתכמים על הכתוב בתהלים שזקן אהרן יורד ע"פ מדותיו, למה כן מצייירים בנוגע למשה רבנו, והרי הוא קבל תורה מסיני, וכל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש ניתנו למשה מסיני, והרי כח דהיתירא עדיף.

פלפול בענין מ"ט דפי מסכת סוטה

ז"ל "הרבי" בליקוטי שיחות פי קדושים:

ידועה⁸⁷ הוראת כ"ק מ"ח אדמו"ר נשיא דורנו. שבימי הספירה יש ללמוד (נוסף על שאר השיעורים הקבועים) מסכת סוטה, דף ליום. וענין זה — הקשר דמסכת סוטה לימי הספירה — מודגש יותר בכך שמספר הדפים דמסכת סוטה מכון למספר הימים דספה"ע — מ"ט דפים, כנגד מ"ט ימי הספירה, דף ליום.

ומובן, שחלוקת הדפים ומספרם היא בודאי בהשגחה פרטית⁹⁷:

חלוקה זו ומספר זה נעשתה אמנם בד בבד עם הדפסת הש"ס, ולפנ"ז (בכתבי-יד כו') לא היתה חלוקה זו (ואפילו בדפוסי הש"ס, ישנם דפוסים אחדים שבהם חלוקת הדפים ומספרם היא באופן אחר), כלומר, שחלוקה זו נעשתה (לא ע"י גדולי ישראל, כי אם) ע"י המדפיס, שהי' אינו-יהודי...

אבל אעפ"כ, מכיון שכל דבר שבעולם הוא בהשגחה פרטית⁹⁸, ועאכו"כ ענין הקשור עם תורה, הרי עצם העובדה שבאופן כזה נדפס הש"ס ונתפרסם ונתפשט בכל תפוצות ישראל עד סוף כל הדורות, מוכיחה, שבודאי יש תוכן פנימי באופן חלוקת הדפים, גם אם חלוקה זו נעשתה ע"י מדפיס אינו-יהודי, ואולי אדרבה — אצל אינו-יהודי מודגש עוד יותר עד כמה הדבר הוא בהשגחה פרטית, מכיון שאינו בעל-בחירה.

ובכל אופן, חלוקת הדפים דמסכת סוטה באופן שיש בה מ"ט דפים — מדגישה יותר את שייכותה של מסכת סוטה למ"ט ימי הספירה.

ולהעיר, מהשאלה הידועה שמכיון שהתחלת המסכת היא בדף ב', נמצא, שישנם מ"ח דפים בלבד? וכבר נתבאר כמ"פ⁹⁹, שהתחלת המסכת ממש היא מ"דף השער", שהוא דף א' (שכן, אף שישנם דפוסים שבהם מצינו כו"כ דפי-שער, הרי ההכרח אינו אלא ב"דף-שער" אחד, ולכן, אין למנות במנין הדפים כי אם את "דף-השער" המוכרח), ולאחריו ישנם עוד מ"ח דפים.

ויש להוסיף, שענין זה גופא (התחלת המסכת בדף ב') הוא בהשגחה פרטית, כלומר, אע"פ שהטעם הפשוט לכך הוא כדי למנוע בלבול במלאכת ההדפסה, שלכן צויין דף-השער כדף א', והדף הראשון דפנים המסכת כדף ב', מ"מ, גם ענין זה הוא בהשגחה פרטית [כולל] — בנוגע למסכת תמיד, שמספר הדפים שבה לא צויין כמסכת בפ"ע, כי אם, בהמשך למספר הדפים דמסכת קנים שלפניו, היינו, שע"פ "תורת-אמת", התחלת המסכת היא — בדף ב', ובמילא, ישנו דף א' לפנ"ז — "דף-השער" (כמדובר פעם בארוכה).

בענין שבע מצוות בני נח

"בספר" אור אברהם להגרי"א גורביץ שליט"א כתב וז"ל: החליטו שכבר הגיע הזמן דימות המשיח, שראוי ללמד זלהשפיע על כל העמים שיקיימו שבע המצוות שנצטוו בהן בני נח, והביאו ראיה לזה ממשיכ הרמב"ם בפ"ט מהלי מלכים הי"י וז"ל, וכן צוה משה רבינו מפי הגבורה לכופ את כל באי העולם לקבל מצות שנצטוו בני נח עכ"ל. הרי דאע"פ שאין בידינו לכופ אותם ממש, הרי עכ"פ חייבים אנו ללמדם ולהעמידם על דת האמת היכא דאפשר בדרכי נועם. והנה החובה לעשות כן לגבי אדם מישראל, הרי מקורו בבי מקומות, או במה שנתחייבו הבי"ד מכח חיובם לדון כל עבריין כפי הראוי לו, או מכח המצוה דהוכח תוכיח את עמיתך, דזה חובת כל יחיד ויחיד, וכשאינן היחיד יכול להוכיח באופן של ולא תשא עליו חטא, הרי כח הבי"ד בזה מצד חיובן לדון ולהעניש וכנ"ל. והנה זה ברור דמצות הוכח תוכיח נאמר רק לגבי ישראל, דכן מבואר מפשוטו של מקרא דכתיב ביה עמיתך, וכן איתא להדיא ברמב"ם בספה"מ מ"ע ר"ה וז"ל, שצונו להוכיח החוטא או מי שירצה לחטוא ולמנוע אותו ממנו במאמר התוכחה וכו'. אבל אנחנו מצווין שלא נחטא ושלא נעזוב זולתנו מאומתנו שימרה, ואם השתדל להמרות חייבין אנו להוכיחו ולהשיבו, יעו"ש. הרי מפורש דזו מצות היחיד להוכיח בדוקא אדם מישראל, חוץ מחובת הבי"ד לדונו וכמשי"נ. וכ"ה בלשון הרמב"ם בפ"ו מהלי דעות הי"ז וז"ל, הרואה חבירו שחטא וכו', המוכיח את חבירו וכו' יעו"ש. וכן הוא להדיא בספר החינוך מצוה רל"ט וז"ל, להוכיח אי מישראל שאינו מתנהג כשורה וכו' יעו"ש.

וממילא מכיון דנתבאר להדיא, דלא נאמר חובת יחיד על כל איש מישראל, להוכיח למי שאינו מאומתנו על קיום ז' מצות דליה, ע"כ דכוונת הרמב"ם שם הוא רק מדין הבי"ד בלבד, במה שנתחייבו לכופ ולדון כל עבריין, וכמו שהמשיך הרמב"ם עצמו וכתב, וכל מי שלא יקבל יהרג, וכמו שנתחייבו הבני נח עצמן להושיב דינין ושופטים בכל מקום לדון בשש המצות, והזהיר את העם, וכמשיכ הרמב"ם שם פ"ט הי"ד יעו"ש, אמנם כל שאין בי"ד, הרי כל החיוב בזה לגבי ישראל הוא מצד מצות הוכח תוכיח את עמיתך, ולגבי בני נח לא נאמר דבר זה וכמשי"נ. ויעוין בכ"מ ד"ה וכן ודו"ק.

ורק כח הדמיון הוא דפועל בזה, והיינו במשיכ הרמב"ם בפ"א מהלי מלכים הי"ד, דהמלך המשיח יתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד וכו' יעו"ש, והם ע"כ רואים את עצמם כבאי נח או שלוחים דהמשיח וכל כיוצ"ב וליבא לפומא לא גליא [אף דגם בזה כבר כתב הרמב"ם שם סדר הדברים והיינו דאם עשה והצליח ובנה

המקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל וכו', ורק אח"ז כתב ויתקן את העולם וכו' יעו"ש]. הרי ממילא מכיון דכל דרכיהם ומסקיהם וכל הנהגתם וכל אשר להם יסודם בפה הדמיון והחלומות, הרי שומר נפשו ירחק מהם ומכל המונס, ואין לנו אלא הדרך המקובלת בידינו מדורי דורות.

ראה גם דעת הגאון הרב משה שטרנבוך שליט"א סגן נשיא העדה החרדית בקובץ תורני "עדות" (היו"ל ע"י העדה החרדית בירושלים) הסובר שלא רק שאין מצוה בזה, אלא גם מכשילים בזה את הגויים באיסור שיתוף, עיי"ש.

בענין מזוזה כשמירה אף ללא קיום המצוה

ז"ל ספר אור אברהם מהגר"א גורביץ שליט"א.

"הרבי" פירסם והפיץ דברים מהודשים בענין מזוזה, ולא ראיתי שיברר הדבר בדרכי הלימוד המקובלים אצלינו מרבתינו גדולי עולם האמיתיים.

תוכן דברי "הרבי" מבוססים על מה שמצינו במזוזה הענין דשמירה, והרי כן כתב רש"י בפסחים דף ד. וז"ל, חובת הדר, לפי שהיא משמרתו וכו', וכן נמי נראה מבואר מהא דאיתא בע"ז דף יא. לענין מזוזה, מנהגו של עולם מלך בשר ודם יושב מבפנים ועבדיו משמרים אותו מבחוץ, ואילו הקב"ה עבדיו מבפנים והוא משמרן מבחוץ שנאמר, ה' ישמר צאתך ובואך מעתה ועד עולם ע"כ.

והרי כמו"כ נראה מבואר מכל הנ"ל לפי פשוטו, שאין ענין השמירה הזו כדבר נפרד וכשכר בעלמא, אלא דענין השמירה שבזה הוא כחלק ומגוף הענין דמזוזה עצמו, דעצם החפצא דמזוזה יש בה כח השמירה הזה מן המזיקין.

ועפ"י יצא הנ"ל לחדש, שבמזוזה עצמה יש סגולת השמירה אף כשאין פאן קיום מצוה, וסמך דבריו בזה על ב' מקורות, וכמובן שאין במה שהביא משם שום ראיה או אפילו סמך לדבר זה, ע"ש.

אולם עיקר ראיתו של "הרבי", ממה דאיתא בירושלמי פאה פ"א ה"א, ארטבון שלח לרבינו הקדוש חד מרגלי טבא אטימיטון, א"ל שלח לי מילה דטבא דכוותה, שלח ליה חד מזוזה, א"ל מה אנא שלחי לך מילה דלית לה טימי ואת שלחת לי מילה דטבא חד פולד, א"ל חפצך חפצי לא ישוו בה, ולא עוד אלא דאת שלחית לי

על התורה ועל התמורה

קמה

מילה דאנא מנטיר לה ואנא שלחית לך מילה דאת דמך לך והיא מנטרא לך דכתיב בהתהלכך תנחה אותך וגוי ע"כ. ולפי המשך הסיפור, כמובא בשאלתות (סיי קמ"ה) שמיד כשקיבל ארטבון את המזוזה פעלה השמירה, ומיד ברחא אותה שָׁה, ע"כ דבריו בזה. והרי מעתה לפי זה שפיר מבואר הדבר להדיא כדברי "הרבי", והיינו אפילו אי נימא דהאי ארטבון היה יהודי, אבל אם מבואר בשאלתות דמיד כשקיבל ארטבון את המזוזה כבר פעלה השמירה וברחה אותה שד שנכנס בבתו, הרי לן ודאי וברור דשפיר יש ענין וסגולת השמירה כל שהו אפילו באופן שאין כאן קיום מצוה.

אלא דכשנעיינ בדברי השאלתות, שכמו כן הובאו דבריו ולשונו בפירוש עמודי ירושלים, הרי נראה מבואר ומפורש, דלא רק שאין משם ראייה לדברי "הרבי", אלא דאיתא התם להדיא **ההיפך ממש ממה שכתב, ולא יאומן הדבר כי יסופר**, והא לן דברי השאלתות **במה שהוסיף על סיפור המעשה המובא בירושלמי וז"ל, מיד נכנס שד בבתו של ארטבון ולא היה לו אלא בת אחת, ובאו כל הרופאים ולא הועילו לה, כיון שנטל ארטבון את המזוזה ושם לה על הפתח, מיד ברחא אותה שדה, ונטל רבינו הקדוש מרגלית לעצמו, עכ"ל.** והנה אני משתומם ולא אדע מה להוסיף בזה יותר ממש"כ השאלתות עצמו, דמה ראה הנ"ל ואיך ראה מדבריו, שמיד כשקיבל ארטבון את המזוזה כבר פעלה השמירה בזה, והרי מפורש ומבואר להדיא בדבריו דהשד ברח כששם את המזוזה על הפתח.

על כל דבריו אין לנו לומר אלא שומו שמים, וכי זו היא דרך לימוד התורה והבנתה כפי שהיה נהוג בישראל מדורי דורות, ואין בדברים שכתב כאן והרבה כיוצא בהן ממה שהדפיס תשובות בהלכה דברים שונים ומשונים, אלא בזיון רח"ל לתורתנו הקדושה ודרכי לימודה. וטעמא דמילתא נראה עפ"י מה שביאר הטי"ז באו"ח ס"י מ"ז סק"א, במה דאיתא בגמ' שפירש הקב"ה על מה אבדה הארץ, על עזבם את תורתו, דהיינו שלא ברכו בתורה תחילה, וע"ז כתב הטי"ז וז"ל, לפי שלא הלכו בה, שהתורה אינה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה, דהיינו שעוסק בפלפול ומשא ומתן של תורה, כמ"ש על בחוקותי תלכו ע"מ שתהיו עמלים בתורה, משא"כ באותם שלומדים ד"ת מתוך עונג ואינם יגעים בה, אין התורה מתקיימת אצלם, ע"כ אמר ולא הלכו בה, ר"ל שלא עסקו בהלכות התורה דרך משא ומתן של פלפול המתייחס להליכה כמ"ש, וזהו שלא ברכו בתורה תחלה, כי הברכה היא לעסוק בד"ת, דרך טורח דוקא וכי, וזהו דרך נכון במאמר זה, ונמשך ממנו שעיקר מעלת העוסקים בתורה, דוקא דרך טורח ויגיעה, ואל זה כווננו בברכה לעסוק בד"ת וכי, יעו"ש בכל דברי הטי"ז.

והרי אם כך נאמר הדבר בדורות הראשונים, הרי ק"ו הוא לזמננו שנתקטנו

ונתמעטו הדורות, ומהאי טעמא הוא די ש לנו לחוסף בעמל ויגיעה בתורה, כדי שנוכל אף אנו להבין ולהשכיל הדברים כפי ערכנו וכחנו, ובמקום זה בא "הרבי" לומר, דמחמת חלישות וירידת הדורות יש עלינו להתעסק בלימודים אחרים שקראם פנימיות התורה, ומשום דרק עיי האורות החדשים הללו יהיה בכחנו להפיק התועלת ומעלת התורה כדי שתאיר עלינו כדבעי, ותורתיו וחידושו של "הרבי" הם הפירכא והתיובתא לדברי עצמו בזה, כי אם בדור הזה לא נקדיש עיקר כחנו לעמל ויגיעה בהבנת התורה, הרי לא ישאר בידינו לא זה ולא זה.

בענין קש ותבן

לכבוד ידידי היקר הר"ר... נ"י

שלום וברכה

במה ששאלת על מה שכתב בספר מכתבים ומאמרים למרן בעל האבי עזרי שליט"א סיי וי וז"ל "והנה בענין התעמולה והפרסומת נגד כריתת השלום באיזה אופן שהוא, שכל בעל שכל ישר מבין כי טוב פת חריבה ושלוה בה, כי נפש אחת מישראל הוא עולם מלא ובאים בתעמולתם בפטפטי דברים שאין להם שורש וענף בהלכה, ותולין עצמן בדין המבואר בשו"ע או"ח סימן שכ"ט, שאם עכו"ם צרין אפילו על תבן וקש מחללין את השבת, ואין דבר זה שייך לעניננו כלל וכו', וכן כתב שם כעין זה בסימן חי בין דבריו וז"ל ולזה אני בא במכתבי זה להזהר ולהזהיר, שלא להמשך אחרי כל מה שכותבים בראיות שאין להם שום יסוד, וכבר אמרתי שמה שמזכירים מהשו"ע או"ח סימן שכ"ט, אין שום שייכות לעניננו, וכל דבריהם בזה הם דברים שלא נלקטו מדעת תורה והם זרים לרוח ישראל סבא ואינם אלא התלהבות מן החוץ וכו' עיי"ש בכל המשך דבריו. ושאלתך בפיך במה שסתם ולא פירש למה באמת אין זה שייך לעניננו כלל, ולמה אין להביא משם ראייה ברורה בנידון דידן של החזרת שטחים תמורת כריתת שלום.

דע לך ידידי, כי אם כבוד מרן שליט"א כתב אותם דברים כמה פעמים, ולא טרח אפילו ליתן איזה רמז כל שהוא להחילוק בין הנושאים, ונתן הדברים לפרסום ברבים, הרי עייך דדברים פשוטים ומבוארים הם ואין הדברים בזה צריכים שום ביאור או פילפול להבינם, דזיל קרי בי רב הוא, וא"כ המה נסתכל בדברי השו"ע כפשוטם, דכן כתב שם בסעיף וי וז"ל "עובדי גלולים שצרו על עיירות ישראל, אם באו על עסקי ממון אין מחללין עליהם את השבת, באו על עסק נפשות ואפילו

סתם, יוצאים עליהם בכלי זיין ומחללין עליהם את השבת, ובעיר הסמוכה לספר אפילו לא באו אלא על עסקי תבן וקש מחללין עליהם את השבת. הנה ואפילו לא באו עדיין אלא רוצים לבוא עכ"ל. והוא מהגמי עירובין דף מה. מימרא דרב יהודה אמר רב, נכרים שצרו על עיירות ישראל וכי עיי"ש. וברש"י שם כתב וז"ל לספר עיר שמבדלת בין גבול ישראל לגבול האומות יוצאין עליהם שמא ילכדוה ומשם תהא נוחה הארץ ליכבש לפניהם עכ"ל. באופן שהני נכרים באים באופן אלים לעשות מלחמה ולבזוז, ואף במקום שבאין על עסקי ממון בלבד, באים באופן של אלימות, דהרי כן פתח דבריו ואמר, נכרים שצרו על עיירות ישראל וכי, היינו שעושין מצור דהוא מעסקי המלחמה, וכל המשך ההלכה בכהאי גוונא מיירי, ועל זה הוא דנאמר דאפילו היכא דבאין במלחמה רק על עסקי קש ותבן, הרי אם זה בעיר הסמוכה לספר יש לחשוש דלאחר שיכבשו עיר זו תיגדל תאוותם להמשיך הכיבוש על כל הארץ, וא"כ כל זה פשבאים לעשות מלחמה, ולא כשבאים לעשות עסקים ולקנות התבן וקש וכיוצ"ב.

וא"כ אין זה נוגע לעניינינו כלל היכא שבאים לעשות שלום ולכרות ברית וכיוצ"ב, ומה ראו בכלל להביא הלכה זו ולדמותה לעניינינו, ומוכח הדבר דמקודם החליטו שכך צריך להיות מטעמים שונים, ואח"כ חיפשו איזה הלכה ליתלות בה, וזה דרכם כסל למו מאז ומתמיד.

וכמוכן שאם אנו באים לדון בדבר זה עצמו, והיינו במה שמציעים ענין השלום תמורת הני שטחים האם יש לסמוך בזה על כנותם ודיבורם, והרי פיהם דיבר שוא וימינם ימין שקר, הרי בזה ודאי דעלינו לברר הדבר עפ"י מומחים היודעים ומכירים מה מדת הסכנה ומדת קיום ההבטחות שיש בדבר, וככל דבר שאנו סומכין בזה על המומחין לאותו דבר אפילו היכא שזה נוגע לפיקוח נפשות, וכדין חולה שיש בו סכנה דסומכין על דעת הרופאים המומחין וככל גדרי ההלכה בזה. ומש"כ מרן שליט"א בזה באופן כללי, הוא משום דחוץ מענין הפיקוח נפשות אין כאן שום חשבון אחר כלל וכלל, דאין מצות יישוב א"י וכיוצ"ב עולה אפילו על הצלת נפש אחת מישראל, ואשר נראה דזהו סוד ויסוד עיקר דרכם של כל אלו הטוענים שלא להחזיר השטחים בכל מחיר, והוא מצד שגעון המשיחיות במה שרואים עצמן בדמיונם וחלומותיהם כנלחמים מלחמות השם, הן בזה והן בעוד דברים אחרים. והדברים ידועים ומבוארים בדבריהם לכל מי שרוצה לראות.

אל נא ידידי תיתפס לדרכי ההמון הרואה הכל בשיטחיות ובדיעות קדומות, כי דרך זו מביאה לזילזול בתורה ובהלכה, אלא עיין בתורה ובהלכה כדרך שקיבלנו מרבנותינו

מדור דור, והוא לבקש מה היא הדרך הנלך בה כפי רצון התורה, ולא להשתמש ח"ו בתורה לאמת דרכינו, ולא ניכשל ח"ו בגילוי פנים בתורה שלא כהלכה.

ידידך המוקירך תמיד

אברהם גורביץ – ירושלים עיה"ק

בענין פורים שחל בשבת לגבי קטן

תשובות וביאורים

176

בקביעות של השנה, כאשר פורים דמוקפין (ט"ו אדר) חל בשבת, מקדימין שם קריאת המגילה לי"ד אדר²¹. הרי באם זה תשלומין²² לחיוב של ט"ו אדר (בשבת), מוז' צריך לעשות הקטן שהגדיל ביום ט"ו אדר²³.

ו. וי"ל בזה ע"ד שמוכרחים לומר בכלל, שקטן (ועד"ז ויתרה מזה²⁴) — אחד העומד להתגייר²⁵ מחויב ללמוד הלכות מצוות (תפילין, ק"ש וכיו"ב, אשר יצטרך לקיימן מיד כשיהי' לגדול) עוד בטרם יהי' לגדול — כי באם ידחם עד ^{שמחת יחייבן} ^{אוצרות השות} י"ג שנה ויום אחד, הרי לא ידע אז איך לקיים המצוות; זאת אומרת, שיש עליו חיוב בעודנו קטן להתכונן שיוכל לקיים החיובים שלו כשיהיה גדול²⁶ — ע"ד מכשירי מצוה²⁷.

27. להעיר מדעת ר"א (שבת רפ"ט. ובכ"מ) דגם מכשירי מצוה דוחים את השבת.

עד"ז י"ל בנדו"ד: ישנו חיוב על הקטן לקרוא את המגילה ביום י"ד

— הרי אין לומר (לא אשתמיט בשום מקום לומר דבר תמוה כזה) שקטן הנ"ל בשנים שלפני זה מחוייב במגילה (כתורת חינוך), בשנים שלאחרי זה מחוייב — ובשנה זו פטור בינתיים! — קשה לומר שהוא מחוייב בתורת חינוך — אף שבשנים הקרובות יקרא בט"ו — מצד זה שבשנים הבאות תהי' קביעות כזו!

ומסתבר לומר — שזהו חיוב לצאת בו החיוב שיחול עליו בתור גדול ביום ט"ו. היינו שקריאת המגילה שלו בתור קטן אינו (רק) בתור חינוך, אלא שתקנת החכמים חלה לפתחילה על הקטן — בתור הכשר לחיובו כגדול²⁸.

28. וכיון דמלכתחילה בעת ציווי מקרא מגילה (דמד"ס הוא) תקנו כן — אולי י"ל דיכול להוציא את הגדול אף שהוא עדיין בקטנותו.

נספחים

לקט מדברי הרבנים

העדה המתנשאת

"כי כל העדה כולם קדושים וכתוכם ה' ומדוע תתנשאו על קהל ה'". הרגשה זו תוקפת כל אדם אשר בא במגע עם חפידו חב"ד ומנהיגם. בכתביהם ובשיחות איתם אתה שומע אך ורק דברי רהב ויהירות, אני ואפסי עוד, כל השאר צדיכים קירוב לדרך האמת שהיא בלעדית להם. כמעט גיור, הם בבחינת "ואעשה אותם לגוי גדול" הם עיקר עם ישראל, וכל השאר שבטים נידחים וטועים. פל נבואות הנביאים והעתיד לבוא ופל גדולות העבר הכל אצלם, נבואה בתוכם, משיח אצלם, רבותיהם הם כשבעת הרועים, ובסוכות גם הם האושפיון. כל גילויי התורה הם היום אצל אחד ויחיד שבתוכם, ופל ישראל הכלל והפרט חייב להשמע להוראותיו, והוא יכול לשנות הלכות שהרי גדול הוא מן הראשונים והתנאים כי נביא הוא. תורת החסידות שלהם רק היא תורת הבעש"ט והמגיד, ואין לאחרים חלק ונחלה בה (וההבדל בין כל החסידויות האחרות לבין מתנגדים היא רק האמונה בבעש"ט, ואילו בתורת הבעש"ט אלו ואלו שוים...). הקבלה, הפנימיות, היא רק תורתם. הוא נשיא הדור, וכל דבריו (שברובם לא מוכנים לא בסגנונם ולא בתוכנם) הם לכל ישראל בכל העולם כולו. גם לבנות ישראל. לא היתה עדה בכלל ישראל מאז ומעולם בגבהות לב מתועבת כמו של אלה בדור האחרון והעומד בראשם. וגם הוא – העומד בראשם, סיסמתו השנה "שנת הצדיק", נישואיו, מהוה סימן לתקופה חדשה בכלל ישראל, פטירת אשתו, גם אירוע זה מהוה סימן לשינוי תקופה, והוא, כבר בשיחתו הראשונה, בעלותו על כסא "הנשיאות" הצהיר, "כל השביעין חביבין". כי הוא הרי "הרבי" השביעי לאדמו"ר הזקן, ולכך הוא "הרבי" מכוון כנגד שבת קודש, (כששמע זאת האדמו"ר מסאטמר זצ"ל, הניב בחיוך "א"כ האדמו"ר הזקן היה סתם יום חול של יום ראשון..."), הוא אשר אמר כ"ק האדמו"ר מאזורוב "כל דיבוריו והנהגותיו נובע מניאות".

ולכן כל איש אשר בתוכו ה' אינו יכול לדור עמם בעבודת ה' ובלימוד

התורה בכפיפה אחת. יש אצלם פילוק שפינה "אין אני והוא יכולים לדור בעולם" (כ"ב צ"ח). ולכן יש שם כפירה והאלהת אדם, ושמי כזב.

כאן שורש בעייתם פה רקבון השרשים. לכן "ענבימו ענבי רוש אשכלות מרורות למו", 'משקה מר ראוי להם לפי מעשיהם' (רש"י). ומזה הגפן יצמחו אצלם ענבי רוש שהם מעשים רעים ומזיקים לבריות, וזה בהשתדלם לשום עיניהם ולבם וכו' כדי להשתרר ולהתגאות. ובוה יקנו דעות רעות וכוזבות. (ספורנו דברים לב).

מנהיג שהוא כסא לשקר:

על אף כל האמת הגלויה אודות הזיוף של משיח השקר של דורנו, מ"מ רבים מתפלאים איך זה נהיתה, ואיך הולכת וכובשת שטחים חדשים בציבור, ומה זאת עשה אלקים לנו.

חיים אנו בדור – בין דורות העקב – אשר אחת מאופי הירידות שלה קראוה חז"ל "והאמת נעדרת שנעשית עדרים עדרים והלכת לה". (סנהדרין צ"ז) אין האמת נעלמת באיטיות אלא בממדים גדולים בבת אחת. ממילא נאחז השקר ג"כ בממדים גדולים בעולם. אחד מהאופנים הבולטים בקללה זו הוא העמדת פרנץ על הציבור שמסוגל להיות פסא אל השקר עצמו. ואז הציבור שמרגישים את עצמם רק כנוף אל הראש שלהם, נגררים אחריו בלי הבחנה לאן הם מובלים. ואז מסתלקת האמת בממדים גדולים כי הרי מתפשט הכזב בכל רוחב הציבור בפעם אחת.

הפרנס הזה קיבל רקע מוכשר להחדרת שקריו. שהרי חיים אנו בדור שהקטנות שולטת בכל מושג של יסודי התורה, עבודה, והחיים בכלל, ועי"ז יורד ערך החשיבות שבכל דבר למצב של כמעט אפסיות. וא"כ מה פלא הוא אם הוכשר הקרקע שיזולזל גם העיקר הי"ג של ביאת המשיח וידרסו רגלי השקר והכזב עליו להשפילו עד שתהיה כזוללה ר"ל.

בזמן שהיה תוקפם של גדולי הדור הקודם – אשר הציבור הכיר בהם רבנותו על הציבור – היו קיימים, אז לא היה מקום אל מי שהוא "לא" ואפס להיות בולט מתוך

הציבור. אמנם מעת שרוב מנין ובנין שלהם הלכו למנוחות עזבו אותנו לאנחות, עכשיו יתחילו להתנוצץ כל מי שהוא באמת כלא חשיב. ואם יש בו כושר — טבעי — וכשרוני להנהגה בציבור, אז גובר מעשה שומן ומעמיד על הציבור פרנס כזה שאינו הגון ואז נסחב הציבור בממדים נוראים תוך שקריו. ממילא אין להתפעל במה שלמראית עין נראה שיש שם כאילו גוון של טוב וקדושה אשר זהו נותן בו גוון ואפי קדוש. כי זהו מערמומיות הנחש הקדמוני לכסות על הרע הטמון בחובו ע"י הראותו צד טוב. אשר בלי גוון הטוב לא היה מי שיגש להשתייך לכל הנעשה שם. זהו יסוד הכשלון של עץ הדעת שהראה הנחש לחוה הגיון החיצוני, (כי אמרו חז"ל שהנחש היה א' מג' שאמרו אמת ונמרדו מהעולם) הטוב שבעץ, וכיסה על המיתה הנוראה שהיה מתחת לגוון זו. כן, כדאי הוא להם"א שיוצאי הוצאה מעומה של דברים, שהם מה בכך במושג כללות קומת היהדות, וירכוש עי"ז פגיעה עמוקה וזלזול ועקירת עיקר הי"ג דביאת המשיח מלבבות הציבור. פגיעה חמורה בעיקר זה הופך הנפגע לגדר מינות ר"ל.

אוצרות התורה
אוצרות השות

השפלת ערך גפ"ת ות"ח

יסוד היסודות הוא העמדת ראש התנועה ההיא, למעלה מגדרי המנהיגות שבשאר החצרות. לצורך כך המציאו כי אין המנהיג שלהם בגדר רבי אל הורכב לו שם חדש "נשיא". הפרוש של נשיא הוא שהוא על גבי הכל ואין מתחרה לו. ממילא יוצא מזה שאין הוא כפוף למישהו והוא חד בדרא שממילא אינו מתחשב עם דעת אחר. אמנם הרי היו הת"ח האישים הבולטים בציבור, ועליהם היו נשואות עיני הציבור, וא"כ מושגים אלה יהיו כצנינים בעיניהם. וע"ז באה עוד הנחה המורכבת ג"כ מב' פנים, להשפיל ערך גפ"ת מול חלק לימוד החסידות הנקרא אצלם פנימיות התורה, והעמדת חלק זה תחת שלטונם והם דמטרפולין שלה, וממילא כל ת"ח בגפ"ת בדורינו הם כקליפת השום לפניהם. ועוד, וגרוע יותר, ביזוי בפועל בדרכי לעג וקלם לחכמי גפ"ת. וממילא בהשפיל ערכם של בני עליה שבדור נפתח פתח שאותם שהם "לא" מתחילים להתנוצץ ולפרוח כמו עשב. ואם אמרו ז"ל אדם הפורש מד"ת מיד הולך ומתדבק בעודה זרה, בן בנו של ק"ו הוא דאדם השקוע בביזוי כבוד התורה (שחמורה מלימודה כמ"ש במגילה דף ג:) שהוא הולך "ממש" ומתדבק במושגי עבו"ז. וכאן הוא השרש האמיתי לכל אותם לשונות מרות שמריחים ממינות שיוצאים מתחת ידיהם ר"ל.

אילו היה מסתיים כאן היה ג"כ אסון כבד, אבל כשצוללים לתוך תהום אין חקר, אין עמידה באמצע הדרך. מרוב הגיאות המופרזת והשחיתות שבהם, גרם להשתוללות והעמדת שגעון חדש ש"הנשיא" שלהם הוא נשיא כל הדורות (בהיותו האחרון בשולשלת דידהו ואין יורש אחריו) וממילא לו נמסר יעוד המשיחית. אמנם זה הגיע להם רק אחרי שנת תשכ"ז שנרתמו למרכבה הטמאה של הציונות שמצאה מאז חן בעיניהם והתחילו לתת לעניניה גושפנקא של קדושה. והרי ידוע לכל דרוח הטומאה דציונית הוא מה דזייפו יעוד המשיחיות בהחזרת הציבור כאן לארצה"ק והעמדת שם ממשלה שלהם. וזהו עיקר טומאתה החובקת כל פרטי שחיתותיה למיניהם. וכאן נסחבו הם לרוח טומאה זה, ונגררו לטומאת רעיון זה, אבל בנוסף חדש. והוא כי שלהם הוא כל יעוד המשיחיות ויפרצו בזה כותלי הגלות ג"כ. ואין לך זיוף ושקר וכזב יותר מזה. רבותי תסתכלו איך נראתה סוטה בקלקולה ויזיר את עצמו גם מטיפת יין תרעלה זו. "ובני פריצי עמך ינשאו להעמיד חזון ונכשלו". (דניאל י"א).

אמנם אנו תמהים על שאר שלומי אמוני ישראל, דהגם שמקובל אצלם דאין להם להרהר אחרי רבם (כשהרב דומה למלאך ה' צבאות) אבל האם זהו גושפנקא שאין להרהר אחרי מי שנושא שם אדמו"ר ומזלזל בכל קדשי ישראל בפועל, שמופקע הוא משום הרהור וביקורת? ועל ידי זה דבריו ניתנים לקריאה ולהאמין בהם ולשתות המים הרעים בשאט נפש. אשר מפיצי דעות הכוזבות במשיחותו מפיצים עלוניהם של בוקי ופריקי בכל מקום ציבורי ומתקבלים שם בשתיקה. האם כלל זה שאין להרהר אחר... אין לו שום גבול? אחים איפה אתם ולאן הגעתם?

אינג'ינר — אדמו"ר

...בחוש הבריא של שלומי אמוני ישראל מונח ההליכה אחרי חכמי תושבע"פ, תלמידי משה רבינו ע"ה, ממשיכי מסורת התורה מדור לדור. מעולם היו העיניים צופיות — בכל תופעה מוזרה שנתעורר תוך חיי הציבור — אל עיני העדה מה יאמרו בזה. אדם שקיבל מנהיגות על חלק מהציבור — על אף שמעודו לא שימש ת"ח ולא פעם מעודו עומק גפ"ת וצורתה דשמעתא דידה — עמד מן הצד בכל עניני הנהגת גדולי הדור בהכוונת הציבור דרך פערות גלי הים הפוער של דורנו

בלי רצון לשתף פעולה, וביותר חתר מתחתייהם בכל הכרעותיהם. בודאי חוש הבריא שבציבור שוללת אותו מכל מעמד נכבד בדורנו. אם באנו ללמוד לזה זכות היינו אומרים, שתקופת "פורבון" שהיתה בזה פרישה מפל המקובל בפנין בעל שיעור קומה, והעמדתו אז על דעת עצמו דוקא, הניח יפוד לכל פשלויותיו בחיים. אבל לשואף למעמד של גדלות, ולהרכיבו מתוך תקופת "פורבון", הוא רק פרי מי שסובל מאוד מכח הדמיון. "אינגינער" המורכב בקומת "אדמו"ר" אינו הרכבה מתאימה. אמנם כשיש לאדם רק כושר של שטחיות בכל, בין בתורה ובין בהבנת החיים, ואינו מסוגל לשדר מעמקים, אז הרבה מן הדמיון מעורב בתפיסותיו, בהיות הדמיון כולו כח של שטח לבד ולא ראה מאורות העומק מימיו. ומכיון שבחוש הבריא של כנסת-ישראל להכיר מהו גדול אמיתי הרי אין מקום לויכוח כאן כלל להכלילו במעמד קדוש בכנסת ישראל וביודענו מהו גדר של גדול אמיתי שמקומו הוא במסורת הקבלה של תורה, אין מקום כלל לויכוח אודותיו אם הוא כן או לא.

ולהגדיל הערבוביא והתעמולה הדפיסו בימים אלו חוברת של ראיון ל"כפר חבד" מהגדול שבחבורת כת זו. לא ניכנס לגופם של דברים המעידים מכל הנאמר שם שאכן אותו גדול לא זכה לעמלה ויגיעת נפש ובשר בגפ"ת, ולא הוחדר בו השקפה אשר בסברות של הגיון הכרם (הניכר לכל מי שטעם טעם עומק צורתה דסוגיא דעלמא, ואשר הרבה שימושו בספריהם של גדולי האחרונים להכיר מתוכם מהו סברא ומהו דברים של מה בכך והגיון קל בלי משקל רציני) אין גישה לדבר רציני בכלל. ובן בנו של ק"ו לדברים העומדים ברום עולמה של כנסת-ישראל. וממילא בדברים הניכרים לעיל לא ניכנס כלל, שאין שום תועלת להתוכח עם מי שלא שימש חכמי תושבע"פ.

הפירוש הקלוקל ההוא, שהוא מצעי היותר יעיל בדורנו הוא הנתנית אמונה שפלוני החי אתנו הוא המשיח, ועי"ז יגדילו הצפיה אליה, הוא רק ערמימות הנחש בהמציאו תחפולה חדשה אוף להכתיר משיח שקר בדורנו, וכנמרוד שצד דעת הבריות למרוד בהקב"ה. סברת הכרם בביאור דרכי אמונה חושית הם רק כסא שהשטן רוכב עליו להנאתו. וגדולי בעלי אמונה לא השתמשו בו מעולם, ושקר וכזב בפיהם.

אין מקום לויכוח איתם!

על שום מה באמת חשים כל שלומי אמוני ישראל זעזוע עמוק לנוכח ההתפרצות המשיחית האחרונה. מה מדריך את האינסטינקט היהודי הטבעי שלהם, אשר רואה במה שמתחולל לנגד עינינו משום חילול הקודש ופגיעה באמונה.

התשובה לכך פשוטה וידועה, ונמסרה לנו על-ידי החכם מכל אדם: "אם לא תדעי לך היפה בנשים, צאי לך בעקבי הצאן ורעי את גדויתך על משכנות הרועים". (שיר השירים, א' ח'). עצה זו מועילה לכל זמן ולכל מקום, אף בעתות של הסתר-פנים או כאשר שורר בלבול חושים וערפול-דעות וכל אחד מנסה לגייס "ראיות" לצידו. ישנה הוכחה נחרצת וחד-משמעית, יציבה ונצחית, שאי-אפשר לפרוך ולסתור אותה בשום מקרה: מסורת אבות!

כאשר מגיע מצב של "אם לא תדעי לך", אזי העצה היחידה היא לצעוד בעקבי הצאן הקדומים. "התפונני בדרכי אבותיך הראשונים" (רש"י שם) "פמכי על הקבלה היאחזי בדרכי אבותיך". מצודת דוד, שם).

עובדה הסטורית היא, ואין לחלוק עליה, שלא מצינו מעולם תופעה כזו בקורות עם ישראל. גם אם היו בכל הדורות כאלו שסברו בסתר ליבם, כי רבם (או כל גדול אחר בישראל) אולי ראוי להיות משיח ה' – מעולם לא שמענו שיהודים קמו להכתיר בפומבי ובקול רעש גדול אדם מסויים כמשיח, וערכו עצומות "לקבלת עול מלכותו", וכו' וכו'.

אם אכן זהו חלק בלתי-נפרד מהאמונה בביאת המשיח, (להצביע על אדם ספציפי כי הוא המשיח) כפי שמנסים תועמלני אותו חוג "להוכיח" בציטוטים שונים – מדוע זה לא היה הדבר ידוע לתלמידי ה"חתם סופר", הגאון מוילנה, הבעש"ט, ה"בן איש חי" ועוד ועוד, שמעולם לא שמענו שערכו עצומות להחתים את הציבור שיקבל על עצמו את רבם כמלך המשיח. האם נעלמו מעיניהם כל ה"ראיות" התגלו רק לתועמלני משיחיות השקר של דרונו?...

מעולם לא פגשנו תופעות כאלו (ודאי לא בצורתן הנוכחית) בחצרותיהם של גדולי ישראל ובקורות עם ישראל. אדרבה, כאשר התרחשו תופעות דומות, יצאו נגדן גדולי הדורות במאבק חריף (על אף שאותם משיחי שקר ותלמידיהם ניסו אף הם בשעתו להסתייע ב"ציטוטים" וב"ראיות"...).

זו ההוכחה הטובה והעמוקה ביותר, שדרך זו מזוגדת לדרכי תורתנו הקדושה. מכיוון שלא מצינו שכך נהגו אבותינו, ואדרבה ידוע לנו, כי התנגדו בתוקף לדרכים כאלו – אין לך ראייה גדולה מזו. אנו פמוכים ובטוחים, כי אבותינו בכל הדורות ידעו את כל ה"ראיות" שמביאים שם, אך ידעו גם כי אין בהן ממש או שהיו בידיהם ראיות וביסוּת כבדות פי כמה לצאת נגד דרך זו.

וכאשר יש קבלה בידינו מכל הדורות, אין להתרשם ולהתפעל מ"הוכחה" כזו או אחרת.

כל ויכוח רעיוני עם מסלפי דרך התורה והאמונה, כולל גם נסיונות של תועים והמתעים להביא "ראיות" לשיטתם – אך אין להיבהל" מכך.

משיח שקר בשער

נחשול המשיחיות הולך ומתגבר בזמן האחרון יותר ויותר. לאחר שנים רבות של הטפה בצנעה ובתוך המחנה שלהם פנימה, תוך כדי נסיונות מפעם לפעם לפרוץ גם כלפי חוץ, הרי עתה קוצף נחשול המשיחיות בריש-גלי, ברחובות עיר וקריה, ומנסה לגיים קרובים ורחוקים שיחתמו ויקבלו עליהם משיח-שקר זה. מצב זה מעורר מחשבות עגומות, לאור נסיון העבר במשיחי השקר שעם ישראל סבל מהם, כי עוד עלול לבוא הזמן שיגיע לשלב של "התגלותו" בצורה כזו או אחרת ובתוספת כל התופעות הנלוות לשלב זה (כולל הופעה בשערי ארץ-ישראל בליווי רבים מהתועים הנמשכים אחר משיחיותו וביניהם גם סקרנים והלכי-בטל וכן אנשי תקשורת מהארץ ומהעולם, כיד השטן הטובה על עדה משיחית זו).

ומכיון שלאחר שלב זה כבר אין אפשרות לסגת אחור ואף אי-אפשר עוד להסתתר ולדבר בלשונות המשתמעים לכמה פנים, הרי ברור כשמש בצהרים, שאז גם יבוא סוף מר ומבוזה לאותו משיח שקר, כאשר קלונו ושקרנותו וכל הבליו יתגלו לרבים – ויוכלו שלומי אמוני בית ישראל לנשום לרווחה, כאשר ההבל יחלוף כענן ויכלה מן הארץ.

ולכאורה, מטעם זה היה אפשר לומר, שאין מקום כלל לפעול כנגדם, אלא, אדרבה, יש לתת להם להתנאל בשכרותם ולהתהולל בהבליהם עד אשר נגיע למצב שבו השקר מכלה עת עצמו, מתפוגג ומתפורר לרסיסים, והאמת נגלית, נראית ומבוררת לכל.

אמנם, נראה, שאין לנו לפטור את עצמנו מלהתריע בשער, למחות בקול גדול ולהעמיד האמת על תילה, להוקיע את השקר הגדול המתחולל לנגד עין-כל.

חילול ה' נורא בסוף הגל המשיחי

ראשית, מי יודע איזה חילול השם נורא עלול להיגרם בסופו של הגל המשיחי, כאשר חזון התעתועים יתנפץ בפומבי. הלא גם במשיחי שקר קודמים גם הדבר לחילול השם בין גויי הארץ, ועל אחת כמה וכמה בדורותינו, כאשר התקשורת מפיצה כל מה שמתרחש על פני תבל ממקום למקום בצורה רעשנית ובז', ואזי ביצד ישמחו, יגילו ויעלזו כל העמים בראותם שם עם ישראל ותורתו מושפלים עדי-עפר, כאשר יאמרו ח"ו "שוא עבוד אלוקים"; הרי לכם, זוהי הגאולה לה מצפה ומייחל עם ישראל מזה אלפי שנים; בחרו להם משיח שנתגלה כמשיח שקר ושוא ושטות – היש חילול השם גדול מזה?

משבר אמונה בסופן

ומלבד זאת, כאשר נפול יפול "משיח" זה ממגדלי השקר שלו, וכל השמות והתוארים וראשי התיבות יתנפצו לרסיסים לעין-כל מיד וממש – מי יכול לשער איזו אכזבה נוראה ומשבר פנימי עד דכדוכה של נפש יגרום הדבר לכל הנמשכים אחריו. התפתחות כזו עלולה לגרור אחריה קרבנות רבים, קרבנות בנפש, הן באמונה והן בקיום תורה ומצוות ובאמונה בנצחיות כלל ישראל (כאשר קרה לכל הנמשכים אחרי משיחי השקר בכל הדורות), ואף קרבנות בגוף ר"ל עלולים להיות, לאור נסיון העבר. בודאי שמוטלת עלינו האחריות למעט עד כמה שאפשר מהרגשת האכזבה וגודל הנפילה הצפויה להם, וזאת מתוך שידעו וישמעו, שיש מערערים על "משיח" זה ואומרים עליו אתה שקר ושמן שקר, שקר ממ"ש כפשוטו (וכן בראשי-תיבות שלו: מנחם-מנדל משיח שקר) וזה ימעט את הציפיה והתקווה המוטעית וממילא את המשבר והאכזבה, ובכך נחסוך קרבנות רבים מאחב"י בעת נפילתו ממרומי דמיונו ודמיונם.

פגיעה ברוממות מושגי הגאולה

אך גם טעם נוסף יש בזה: מוטלת עלינו חובה למחות בקול רם ובדברים שאינם משתמעים לשתי פנים, וזאת משום עצם הפגיעה הנוראה שישנה כאן, כבר עתה, בעיקרי היהדות (וזאת אף לו יצוייר, שלא היתה צפויה כאן סכנה לקרבנות בגוף ובנפש). איננו יכולים להרשות מצב של טשטוש והמעטת צורתם ומהותם של עיקרי

תורה ויהדות, בכל מקרה ואופן, וכל-שכן כשזה בא ומופיע באופן של פירסום גדול ותעמולה, בכל פינה. שאני מינות דמשכא טפי ר"ל, וכבר יסדו גדולי הדורות שלפנינו, שעיוות וקלקול בענייני יסודי האמונה חמור יותר מאשר כל חטא ועבירה, כאשר עבירה היא פגימה רק בחלק ובפרט, בעוד ששינוי ביסודות הרי זה פוגע בכלל, בנפש ובנשמה.

כאשר באים אלו ומכריזים על אדם זה משיח הוא, יש בכך משום פגיעה ברוממות מושגי הגאולה והמשיח, לא רק לגביהם, אלא אף לגבי מי שלא מקבלים זאת ואולי אף לועגים להם בליבם, אלא שאין רואים בכך עקירת הדת. עצם הדבר, שיהודים מפוגלים לשמוע דיבורים כאלה ולהחריש, ולא רואים בכך פגיעה בציפור נפשם ומעשה של חילול אמונתם, הרי זה בבחינת מעוות לא יוכל לתקון. (ואפשרות זו מהווה פתח לפרצות נוספות בכל ענייני תורה ואמונה, אשר אחרית דבר מי ישורנו, ר"ל).

אמרו חכמינו ז"ל (שבת דף לא:):

"רבי ישמעאל בן אלעזר אומר: בעוון שני דברים עמי הארץ מתים, על שקורין לארון הקודש ארנא, ועל שקורין לבית הכנסת — בית עם (רש"י: לשון ביזוי, שמתקבצין בו הכל. ולארון הקודש ארנא, ואין קורין אותו ארון הקודש)".

הדבר מלמדנו, כי אף שלא נתבאר בשום מקום עונש מיתה על כה"ג, אך מי שפוחת דבר ממעלתו ומקדושתו, מביא על עצמו עונש נורא, ואף שלא עושה מעשה ביזוי בפועל אלא רק מתארו בפיו בדרך פחיתות, שמשווה אותו עם חפצי חולין — דבר זה מהווה סיבה לעונש עד כדי מיתה ר"ל.

אוצרות התורה
אוצרות השות

ומובן וברור, שכל הם הדברים גם להיפך — למי שיקרא לארנא דחול בשם ארון קודש ולבית עם יקרא בשם בית כנסת, שכל-שכן וקל-וחומר שבכך מפחית, ממעיט ומשפיל מערכם ומעלתם של ארון קודש ובית הכנסת.

והנה, מאז ומעולם בעם ישראל, אחד המושגים הקדושים והמופלאים ביותר, שהיה מעביר רטט של קדושה ורוממות הנפש אפילו בקרב פשוטי-עם, הרי זה ענין המשיח, שכל בר בי רב דחד יומא ידע שהוא נעלה מכל מושגינו ותפיסתנו, ומשום כך שגור בפי כל צירוף לשמו התואר של 'צדקנו' — וכבר אמרו חז"ל (פסחים נד) שאחד משבעה דברים שנבראו קודם שנברא העולם הוא שמו של משיח.

ורבינו הרמב"ם כבר היכה על קודקדיהם של אנשים שנתפסו לספק ספיקא אודות אדם בדורם שהוא משיח, מפני כמה מעלות שמצאו בו, ואמר שיש בכך משום חוסר הבנה יסודי במהותו של המשיח, וכך כתב ב"אגרת תימן": "אבל מה שזכרת מעפף האיש ההוא, שהוא אומר שהוא משיח בערי תימן, דע שלא תמהתי ממנו ולא מן המאמינים בו, לפי שהוא משוגע בלי ספק, ואין על החולה אשמה ופשע אם לא יפגע הוא חוליו. וכן איני תמה מן המאמינים בו מקוצר רוחם, ושאינם יודעים מקום המשיח ומעלתו הגדולה, שעלה בדעתם זה. אבל אני תמה ממך, שאתה מבני תורה ועמדת על פרי החכמים, האינך יודע, אחי, שהמשיח נביא גדול מאוד וגדול מכל הנביאים מלבד משה רבינו עליו השלום... ויש תימה בדברך, שאמרת שידוע בשלוח ויש אתו מקצת חכמה, התעלה על דעתך שבמידות האלו יהיה משיח? אבל חייבך לומר כל זה מפני שלא השגחת למעלת המשיח מה היא, ואיך תהיה עמידתו, ובאיזה מקום יהיה, ואיזה אות יהיה מיוחד לו, אבל מעלתו תהיה יותר מעולה ממעלת הנביאים ויותר נכבדת, זולת משה רבינו ע"ה. ויחד אותו הבורא יתברך בדברים שלא ייחד משה רבינו ע"ה, שנאמר בו 'והריחו ביראת ה' ולא למראה עיניו ישפוט ולא למשמע אוזניו יוכיח', ונחה עליו רוח חכמה ובינה, רוח עצה וגבורה, רוח דעת ויראת ה'", ויהיה צדק אזור מתניו והאמונה אזור חלציו, וקרא לו הקב"ה שש שמות באומרו 'כי ילד יולד לנו בן ניתן לנו ותהי המשרה על שכמו ויקרא שמו פלא יואץ א-ל גבור אבי עד שר שלום'. וזה שקראו א-ל-ל' דרך ההפלגה, להודיע שגדולתו מעולה ממעלת כל אדם".

וכאשר נוטלים מושג מקודש זה של משיח ומייחסים אותו למי שאף במוכן ובמבט הפשוט ביותר אין בו אף שמוץ מכל הכלול בשם זה – לא כפי שהוא בהווה ולא מצד העבר – הרי שקודש אין כאן, אלא "ארנא" יש כאן, בית כנסת אין כאן, כי אם "בית עם" יש כאן. נוטלים חולי-חולין ונותנין עליו שם המקודש אצל כלל ישראל מדורי דורות – היש לך ביזוי גדול מזה? היש לך הורדת מעלה וקדושה יותר מזה? (וכאמור, דבר זה נוגע גם כלפי אלו שאינם נגררים אחריהם ואחרי המונס, אך מביטים על כך באדישות, וממילא חודר לליבם קרירות בהרגשים של מושגים נעלים, וכל משמעות ה"קודש" ה"בית כנסת" יורדת ומתמעטת אצלם באופן חמור ומבהיל).

אין כל היתר לשתוק!

והנה, עד עתה, כשהיה הדבר מסור להם, ולהם בלבד, וגם בינם לבין עצמם לא כולם הסכימו לכך (אלא שהוכרחו לשתוק משום שהיו אחוזי פחד ורעדה מחבריהם)

הרי גם אז אין הדבר ברור שלא היתה חובת הכלל לצאת ולמחות נגדם אמנם, היה מקום לכאורה לפטור מחובת המחאה, משום שהדבר בדוק ומנוסה שחונפו שלא לקבל ולא לשמוע מפי אחרים, גם לא מפי תלמיד חכמים וגדולי ישראל מכל החוגים, כידוע.

אך מאחר ועתה השתנו פני הדברים, והחלו לצאת לרחובה של עיר כדי להפיץ דעה זו בקרב המון העם, בכח תעמולתם השיקרית, ורוצים להביא לידי כך שאנשים יביעו הסכמה על כך בחתימת ידם ואף יצהירו שמקבלים עליהם עול מלכותו (כלומר שהם מסכימים ומצהירים לקרוא ל"ארנא" בשם ארון הקודש), ונמסר הדבר בתחילה לידי נשים, והאנשים הולכים אחרי נשותיהם כמנהג עמי הארץ. (כמבואר בחז"ל) ואחריהם באים הרבנים שכותבים וחותמים שהדין עמהם ומחוייבים לעשות כן — הרי ברור לכל, ששוב אין כל היתר לנקוט ב"שב ואל תעשה" ולהתייחס לכך בשתיקה ובשיוויון-נפש. כי איך אפשר לראות כבלע את הקודש, להפכו ולשוותו ל"ארנא", הרי אחרית דבר מי ישורנו? (ואחריות נופלת על כל מי שמשמיע במשך שאר ימות השנה קולות מחאה על כל מיני מהלכים ומעשים, ועליהם נשמעת בת-קול מן השמים: על כבודי לא מחיתם, ועל כבודכם, כבוד בשר ודם, מחיתם ומחיתם. ואי לנו מיום הדין, אי לנו מיום התוכחה).

אמנם יש להבהיר, כי מלבד נקודה זו, אנו חוזים כאן גם בדבר חמור הרבה יותר, שיש בו משום עיוות בעיקרי הדת והאמונה, שאינו מתבטא רק בענייניו של משיח בלבד, אלא הרי הוא המשך ותוצאה של כיוון מחשבה מסולף ומוטעה, הנוגע להרבה יסודי הדת ואמונת כלל ישראל, וגם מטעם זה מובטחנו אשר בקרוב ממש ומיד נזכה לראות בהתגלות שקרו הגדול לעני כל ישראל — אמנם, הרבה יש להצטער שבינתיים כבר הושרש והושפע בחלק גדול בכלל ישראל אותו עיוות נורא, אותו יסוד מסולף ומוטעה, שממנו הורתו ולידתו בטומאה של כל ענין זה.

והכוונה בזה:

הנה, בכל הדורות שררה תקווה עמוקה ונרגשת, המיית-לב וציפיה כוספת לגאולה, ופעמים שהיו אף יהודים מהרהרים בינם לבין עצמם שאולי צדיק זה או אחר הוא אשר ייועד מן השמים לגאול את כלל ישראל מגלותו או שניסו למצוא איזה תאריך ואיזה זמן של "בעיתה" או "אחישנה" של קץ הגלות וזמן הגאולה (כידוע מספרי קורות הימים). וכמו-כן בכל תקופה, שראו איזו הנהגה מיוחדת של יד ה', נתלזזתה תמיד ההרגשה והתקווה, שהנה זה שלב אחרון בגלות, וקרוב ובא זמן הגאולה.

אך לכל זה אין כל קשר ואין אף דמיון למה שקורה כאן לעיני כל ישראל.

מינויו של משיח ע"י ההמון

קורה כאן דבר מיוחד, שלא היה לעולמים. פועלים מזה שנים רבות, בשיטתיות ובעקביות, לחדש ענין של משיחת בידי אדם ר"ל; בדיבור בעל-פה, ביחיד ובציבור, בכתב ובדפוס. נעשות פעולות חומריות, לקבוע שהנה אנו בעצמנו נקבע שהנה זה אשר עומד לפנינו הוא המשיח, ולא שההמון עושה זאת מעצמו, אלא מודרך ומכוון בצורה מתוחכמת ע"י אותו ממ"ש עצמו לומר או לרמוז להם: אם תעשו אותי משיח, הרי שבכך אהיה משיח, ולא רק משיח ומנהיג שלכם, אלא משיח של כלל ישראל כולו.

ואז. ברבות הימים והשנים וריבוי הרמזים וההשפעות, הגיעו לכך שיוצאים לרחובה של עיר ומחתימים אנשים, נשים וטף שמקבלים על עצמם מלכותו ומשיחותו, דהיינו שהם ממליכים אותו ומושחים אותו כמשיח, כמשיח של כלל ישראל. וגישה זו מבקשת להשריש ולקבוע, שמהותו של משיח, מדרגתו ומעלתו, תלויות בכוחם וברצונם של המוני העם!

זהו הסילוף והעיוות הנורא, שנתחדש בדור עקבתא דמשיחא. ואם אמרו חז"ל, שדור זה ניכר במידה של "חוצפא יסגיי" ^{אוצרות התורה} ^{אוצרות השות} הרגיש בכך גם שפלות המדרגה של חוצפה כלפי שמיא – ועוד לומר שמהניא להם שמות זו.

נמצא, שטמון בכך שורש פורה ראש ולענה של כפירה במלכות שמים והנהגתו ית' בבריאה וכן סילוף של כל מציאות ומהות ענין המשיח. הפכו את ענינו של משיח, חמדת כל ישראל בכל הדורות, מפועלו של הקב"ה לפועלו של אדם, רחמנא ליצלן מהאי דעתא. (וממילא בתוצאה בא הדבר, שמצפים לראות בדמותו של אותו ממ"ש כדמותו של משיח, שהרי הדבר תלוי בידיהם, כביכול).

פגיעה האמונה בביאת המשיח!

ומכאן יש לחשוש, שאף אותם שאינם מושפעים מהם ולא נמשכו אחרי משיחות השקר של אותו ממ"ש (מנחם-מנדל משיח שקר) אך יש מקום לחשוש שמא מכל-מקום חדרה אליהם הדעה המסולפת הזו בעיקר עניינו ומהותו של משיח, וממילא נפגמה אצלם האמונה בעיקר הי"ב, בביאת משיח צדקנו.

ובנקודה זו יש לעורר את הלב, עד כמה חמור ממ"ש זה במידה מסוימת אף יותר מכל משיחי השקר שקמו לישראל. שהרי כל אלו (מ"אותו האיש" ועד ש"צ ימ"ש ודומיהם) לא סברו לשתף את כלל ישראל במשיחיות השקר בכך שהם יעשוהו – למשיחו! אלא טענו כאילו הופיעה עליהם רוח ממרום ונאמר להם ע"י מלאך או נביא, שהוא הוא המשיח שנבחר ע"י הבורא, וממילא יש לצעוד אחריהם, אבל לא טענו שע"י כח הציבור יהפכו להיות משיח. דהיינו, שבאופן עקרוני באו במידה מסוימת עם הסדר הנכון, שהמשיח נבחר מן השמים ולא ע"י העם, אלא שהטעו את הציבור בכך שכביכול הם אלו אשר נבחרו, וממילא כאשר נפלו הם, ונפל עמם כל הבנין והכל כלא-היה.

אבל ממ"ש זה דעקבתא דמשיחא, הוסיף רעה על רעה בכך שהפיץ והשריש דעה כוזבת בעיקר יסוד הענין, כאילו המשיח והתגלותו הם דבר הנוצר מכח פעולו בני-אדם, אשר הם יעוררו ויביאו את הרוח הגדולה של משיח צדקנו, אשר בשור ודם יבחרו בו ויעוררו את התגלותו. וקיימת סכנה, שמילוף ועיוות זה ישאיר רושם אף לאחר ביטולו כעפרא דערעא בב"א של אותו ממ"ש, ומי יודע אחרית דבר עד כמה רעל וארס יש במחשבה זו, אשר מקודה בחכמות חיצוניות שעסק בהן בנעוריו.

וכידוע, שהשפעת ההשכלה וענף שלה הוא ההשקפה הציונית, שהצליחו להחדיר גם על יהודים שהיו שומרי מצוות, כי יש בכח בני ישראל, בכוחות עצמם, להוציא עצמם מהגלות ולהגיע לידי גאולה.

דברי הרש"ב מלובוויטש

וצא וראה דבריו הנוקבים של כ"ק אדמו"ר הרש"ב מלובאוויטש זצ"ל במכתבו מיום י' תמוז תרנ"ט אודות הציונות: "הנה, גם אם היו האנשים האלה שלמים עם ה' ותורתו וגם היה מקום לחשוב ששישינו מטרותם, אין לנו לשמוע להם לדבר הזה לעשות את גאולתנו בכח עצמנו והלא אין לנו רשאים גם לדחוק את הקץ להרבות בתחנונים על זאת. (רש"י כתובות דף ק"א ד"ה שלא לדחוק ועמ"ש במד"ר שה"ש פ"ו ע"פ השבעתי אתכם) ופל-שכן בכוחות ותחבולות גשמיים, דהיינו לצאת מהגלות בזרוע, אין לנו רשאים ולא בזה תהיה גאולתנו ופדות גפשונו, ובפרט שהוא נגד תקוותנו האמיתית, כי כל ציפיותינו ותקוותינו הוא שיביא הקב"ה לנו משיח צדקנו בב"א ותהיה גאולתנו ע"י הקב"ה בעצמו... ובהגלות הזה עלינו לצפות רק לגאולתנו וישועתנו של הקב"ה בעצמו שלא ע"י בשר-ודם,

על התורה ועל התמורה

ותהיה גאולתנו שלמה". (ולענייננו, שהקב"ה לבדו יבחר המשיח ויעורר בו כח הגאולה, ולא ייעשה הדבר בכח פעולות בני אדם).

וממ"ש זה גרוע מכולם, כאשר מנסה להלביש השקפה זו על מדריגות עליונות, שכביכול יבואו בכח בני אדם כאשר יקבלו עול מלכותו ויכפו" לבורא עולם לעורר התגלותו ר"ל. (וכבר כתב על כך מרן הגרא"מ שך שליט"א במכתבו מיום ו' שבט תשמ"ז, כאשר לאחר יום החגא של נצחונם בערכאות של נכרים, בקשו להוציא "פסק בית דין" בדבר התגלות המשיח, וכתב על זה, כי אחת מסכנותיהם הגדולות היא אשר "נותנים פסקים בדרכי ה' איתנו", והדברים מבוארים).

וכל מה שמצינו קריאה וציפיה לגאולה, היינו בדרך זו, שפונים אך ורק לקב"ה בעצמו שיגאלנו ע"י משיח צדקנו (וגם בזה ספק אם מותר להרבות מדי בתחנונים על ז, שאף זה בבחינת דחיקת הקץ לדברי רש"י בסוף כתובות) ובודאי שלא יתכן ח"ו שתהיה פניה לזולתו יתברך.

ויה"ר שכל האלילים כרות יכרתון והרשעה כרגע תאכד וילמדו תועים בינה, ונזכה לראות מהרה בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

נספחים

סוכה

ראינו לנכון להביא כאן דו
שיח מענין שהיה בין
"פותכים" בעתון "ערב שבת"
היו"ל בא"י בענין סוכה.

פדר במערכה

מרוב עצים לא רואים את
היער. מרוב מאבקים ביהדות
החרדית המתחדשים לבקרים
שזכחים את סיבת הסיבות
למאבקים.

מקוה טהרה. רבנות
בבני-ברק. הקמת תנועת "דגל
התורה" הם רק מקצת
מהמערכות, אך מהי הסיבה
היסודית לכל המערכות הללו.
כנראה ששכחו אז בואו נעשה
סדר במחשבה — במערכה.

הסיבה היא, המלחמה נגד
ליובביטש, בכל מקום שיד
ליובביטש בוחשת, קמה מיד
מלחמה נגדה.

ומדוע? הרי אנשי חב"ד
הם אנשים נחמדים גומלי
חסדים וכו' הסיבה הובהרה

בשעתו במילים מאוד
ברורות. ואפשר לחלקן
לשלושה חלקים אמונה,
עקירת מצות, משיחיות.

ולדוגמא, עקירת מצוות
סוכה ומעודה שלישית בשבת,
שהתחדשה ההלכה בחב"ד
בעשרות השנים האחרונות
שאינן לישון בסוכה גם מי
שאינו מצטער, כיון שהוא
מקושר לרבי. וכן בסעודה
שלישית אין לאכול פת כיון
שהוא מקושר לרבי כמו
בסוכה. למרות שבגמ' ובכל
הפוסקים כולל שו"ע הרב של
האדמו"ר הזקן מבואר שרק
בשעת הדחק אפשר להקל.

אוצרות התורה
אוצרות השות

א"כ אין טעם להעליל על
הלוחמים בחב"ד ולהאשימם
כבעלי מחלוקת, כל עוד
חב"ד לא תירצו את הפירכות
שהיקשו עליהם, מחובתם של
כל יראי ה' לקיים מצוות "לא
תגזרו מפני איש" עד שיתברר
להם שאין כאן עקירת מצוות.

א"כ אנא בטובכם —
אנשי חב"ד היקרים. במקום

לפחזן מים, ולזרוק בוץ על
כל שאינו הולך בדרככם,
תתמצו קושיותיהם, ותביאו
חוות דעת של רבנים ומורי
הוראה ידועים על זה, ואז
הכל יבא על מקומו בשלום

בתקווה לאוזן קשבת למען
השלום

הרב יחיאל כוכבי ירושלים
"ערב שבת", כ"ז בסיון
תשמ"ט (30.6.89).

איוון שכזה

חב"ד פטורה מהצדקות
בנושאים כגון אלה, כאשר יש
כאן רק חזרה על הטענות של
ה"משכילים" כלפי החסידות
בכלל מראשית התגלותה.
וודאי שאין טעם להתווכח עם
טענות עם-הארציות בענין
"עקירת מצוות", ולבקש
"חוות דעת של רבנים מורי
הוראה", בשעה שמאות רבנים
ומורי הוראה ופוסקים, שקמזנס
עבה ממתנו של הכותב, נמנים
על חסידי חב"ד. שהקורא

לא כן מדוע לא נהגו בדרך בני תורה ושאלו קודם את רבני חב"ד את השאלות הנ"ל, ואח"כ אם התשובות לא יספקו אותם שיצאו בחרמות ובמלחמות וכו' ובגלל שלא עשו כן זו ראייה שמטרתם להילחם בחב"ד בלבד וזו היתה סיבת הסיבות לחורבן בית המקדש.

ולכן לחב"דניקים אין זמן לפחינת מים ולזריקת בוץ אלא למעשים טהורים בלבד, ובמכתב זה לא עניתי על שאלותיך כי לא שאלת ואם יש לך באמת שאלות, גש נא לרבני חב"ד ותקבל התשובות.

בבירכת משיח עכשיו
משה ברלין בני ברק.
"ערב שבת", י"א בתמוז
תשמ"ט (14.7.89).

★

כדור הפלגה דמינו

אם יאמר לך אדם שדורנו הוא דור יתום אל תאמין לו. כי לדורנו אב זקן וממנו נלמד ארחות חיים. האב הזקן הלא הוא דור הפלגה אשר עליהם נאמר "אשר לא

אוכלים מעודה שלישית) וכל ילד חב"ד יודע שהאדמו"ר הזקן כתב את השי"ע לכלל היהודים, ולכן פסק בשו"ע שצריך לישון בסוכה, אבל לפי שיפת חב"ד יש מעמיים הלכתיים לא לישון בסוכה (איך אפשר שחב"דניק שמוסר עצמו כדי לזכות אחרים במיצוות יותר על מיצווה מסוימת מטעמי נוחות).

ועכשיו באמת סדר המערכה! כבקשתו של הרב י.כ. בנתיים עד היום לא פנו לרבני חב"ד ולא שאלו אותם את השאלות הנ"ל אלא פעלו באופן נוגד דעת תורה, והיא במלחמת חרמות, השחתת רכוש, השחתת בתי כנסת והשחתת מקווה, היכן התירו רבותינו הקדושים מעשים אלו?

ולכן מדוע שחב"ד יתרוצו את הקושיות שהקשו עליהם, הרי בינתיים הם פעלו פעולות המבישות כל צלם אנוש, ולכן ברור מדוע חב"ד לא ענתה תשובות, כיוון שלאנשים הנ"ל יש סיבות השמורות איתם להילחם בחב"ד ותו לו. וראיה כי אם

וחבריו ישבו ללמוד את ההלכות ורק אז יבואו בטענות. מובן שניתן לשאול, בכלל אם מדובר בעובד עבודה זרה ר"ל — מה ערך יש למצוות אלה או אחרות לעומת חומרת חטא ע"ז?...

הרב שלמה ברקאי

"ערב שבת", ד' בתמוז
תשמ"ט (7.7.89).

★

באמת צריך סדר במחשבה

באמת צריך לעשות סדר במערכה, ולהבין מה יש לאותם יהודים נגד ליובאוויטשו! הרב י.כ. טוען ל-3 סיבות; אמונה, עקירת מצווה, משיחיות.

והרב י.כ. הסביר מדוע החב"דניקים לא מקיימים את המיצוות הנ"ל בגלל שהם מקושרים לרבי ולכן אין צורך בקיום המצוות הנ"ל. סברה זו מגוחכת ועלילה מרושעת, אדרבה שביא אסמכתות למנהג זה, אבל לענין! יש סיבות הלכתיות טהורות מדוע חב"ד לא ישנים בסוכה. ולא אוכלים מעודה שלישית. (האמת שבכל בתי הכנסת של חב"ד

על התורה ועל התמורה

קסח

כעין תדורו דהיינו אכילה
שתיה ושינה.

והנה באה חב"ד בדור
האחרון וקבעה שמצוות
שינה בסוכה היתה רק עד
שלא נתגלתה תורת חב"ד,
ומשנתגלה תורת חב"ד
ומכירים באור המקיף, אין
לישון בסוכה, ועקרו בזה
שני היסודות הנ"ל. א.
שאפילו מי שאין לו טעם
וסיבה הלכתית ליפטר משינה
בסוכה, גם אין צריך לישון.
ב. שלא רק שיש להקל
בשינה בסוכה, אלא גם
"ראוי" שלא לישון בסוכה.

וזה שכותב שם במכתבו
"והטעם ע"פ מנהג החסידות
אינו אלא עוד לימוד זכות
על מנהג שנהגו מכבר ולא
לחדש מנהג חדש דלא כפי
שמעלילים כאילו כ"ק
האדמו"ר מלובביטש וחסידיו
אומרים שיש איסור לישון
בסוכה".

כאן אלמד זכות על כותב
המכתב שלא שיקר ביודעין
אלא פשוט לא ראה דברי
הרבי מלובביטש דהרי
המנהג הוא רק להקל
והמדקדקין מחמירין, והרבי

פנימיות, דברי רבם הרבי
מלובביטש אינם יודעים.

מלכתחילה אכן עדיף לא
להתייחס לדבריהם, רק
משום שמע ימעו שיש
בדבריהם ממש, אגיב
בקצרה.

כתב הרמ"א וז"ל "ומה
שנוהגין המדקדקים במצוות"
וכו'. "וטוב להחמיר" וכו',
ע"ש מפורש אפוא שאי
שינה בסוכה עפ"י הטעמים
המבוארים שם הוי "קולא"
אבל המדקדקין במצוות
מחמירין וישנים בסוכה וכ"ה
בשו"ע אדמו"ר הזקן. ועוד
מבואר שהטעמים שניתנו
למקילין, היינו לומר שאפשר
להקל רק אם יש לו אחד
מהטעמים הללו. ולכן
הרמ"א שכתב הטעם משום
איש ואשתו, כתב "ויש
להחמיר לעשות סוכה שגם
אשתו תוכל לישון שם". לפי
הטעם שכתב הרמ"א יש נפקא
מינה אחרת כמבואר במשנה
ברורה ע"ש. ועתה אם ימצא
אדם שאין לו אפילו טעם
אחד מהטעמים המוזכרים
בפוסקים ודאי יהא צריך
לישון בסוכה, דהרי מקרא
הוא "תשבו" ודרשו חז"ל:

ישמעו איש שפת רעהו"
וברש"י שם "זה שואל לבנה
וזה מביא פית וזה עומד
עליו ופוצע את מוחו".

התגובות בערש"ק פ' חקת
למכתבי "סדר במערכה",
פשוט אינם מן הענין, ולא
רק זה "שואל לבנה וזה
מביא פית" אלא גם היה
מלווה בהיסטריה ובהשמצות
וכמעט נתקיים במ המשך
דברי רש"י "וזה עומד עליו
ופוצע את מוחו"

מה בסה"כ ביקשתני.
ביקשתי שלמען השלום,
כיוון שעומד ציבור שלם
וזועק מרה על עקירת מצוות
מצד לובביטש, מדוע לא
תשיבו ע"י רבנים ומורי
הוראה ידועים כדרכה של
תורה. ותוכיחו שאין כאן
עקירת מצוות. מה עוולה
מצאו בבקשתני זו?

ולצערי צדקתי בבקשתי
שהתשובה תינתן ע"י מורי
הוראה ורבנים מובהקים ולא
ע"י כותבי מכתבים למיניהם.
כי ככל כותבי המכתבים של
שבוע שעבר ביחס למכתבי
הוכיחו שלא רק שלא יודעים
נגלה תורה אלא אפי'

מלויבביטש מחדש
שלכתחילה "אין ראוי שלא
לישון חוץ לסוכה" ואין
מקום כלל להחמיר.

ובמכתב "תירוצים
לקושיות" כותב שלמה
הרצוג "ובענין סעודה
שלישית אין זה נכון שעקרו
את המצווה ח"ו שהרי
אוכלין מזונות ופירות".

הנה מלבד שאין זה נכון
שההלכה שניתנה בחב"ד
הוא שטועמין רק טעימה כל
דהו ולא שאוכלין מזונות
וירקות כמבואר בליקוטי
שיחות פ' בשלח תשמ"ט,
מלבד זאת הרי בגמ' ובכל
הפוסקים מבואר שמלכתחילה
צריך לאכול פת רק בשעת
דחק גדול אפשר להקל וכד'
בשו"ע האדמו"ר הזקן
מחב"ד. ובאים חב"ד
והופכים הקערה על פיה
שאדרבה אין ראוי לאכול פת
אלא לטעום טעימה כל דהו.
וגם ידוע עפ"י קבלה
וחסידות גודל ענין סעודה
זו.

סוף דבר למען ניצחיות
התורה ולמען השלום. לא
כל הרוצה לימול את השם

יבוא וימול. ב"ה עדיין לא
פסו יודעי דת ודין
בישראל. א"כ אנא! אם
מקור נאמן לכם הרי אין
לך דבר קל מזה לבקש
חוות דעת מפורטת
מרבנים ומורי הוראה
ידועים (אפי' מאלה
שמזוהים אתכם פוליטית).

ואז יבוא הכל על מקומו
בשלום.

הרב יחיאל כוכבי

"ערב שבת", י"ח בתמוז
תשמ"ט (21.6.89).

★

הטעות של הרב גורן

טעות למי שחושב
שמעידתו של הרב גורן
בפרשת המזוהים התורה ^{אצרות השות} עוצה
בעצם התרת הממזרים או
בעצם עקירת פרשה מהת'
לא ולא.

הקלחת בו שרויה
לאחרונה היהדות החרדית
מוכיחה כאלף עדים כי לו
אזר הרב גורן חגורה על
הפראק שלו (מעל
הכפתורים) מיד היתה

מתעוררת למענו סולידריות
חסידית והיתה מגינה עליו.
למרות שאין לממזרים
ולתורת החסידות מאומה
כמובן כפי שאין לעקירת
מצות שינה בסוכה ולאי
אכילת סעודה שלישית
בשבת מאומה עם תורת
החסידות.

עוזיאל אייזנברג, ירושלים

★

שינה בסוכה

ברצוני להגיב על דבריו
של הרב יחיאל כוכבי ב"ערב
שבת" (עש"ק בלק), אודות
"עקירת" מצות שינה בסוכה
וסעודה שלישית —
כהגדרתו — שקבעו חב"ד
"בדור האחרון".

אני מעריך מאד את
מאמציו של הרב כוכבי
להביא את השלום בין
היריבים, אבל בקשתי אליו,
שבאותה מדה שאוהב את
השלום יאהב גם את האמת
וההגינות.

ב"ערב שבת" שבגליון ד'
תמוז הערתי וגם כותב אחר

שזה שאין ישנים בסוכה
מטעם הסוד והקבלה

של "מקיפין דבינה" כבר
נאמר ע"י בנו של רבי
שניאור זלמן מלאדי זי"ע,
ה"ה כ"ק אדמו"ר האמצעי
זי"ע, ושאין אוכלין פת
בסעודה שלישית נהגו כך
כבר בתקופת אדמו"ר הזקן,
ושהוא בעצמו נהג כך, כפי
שהובא שם משיחת ב'
חוה"מ סוכות תרפ"ט,
ולקומי שיחות כרך כ"א ע'
84 ואילך (יעו"ש הערה 21)
— והנה הרב כוכבי הנכבד
מתעלם מכל זה בזדון —
ומתעקש להעליל שזה
נתחדש רק "בדור האחרון"
בלבד, (כנראה שלא "נוח"
לו לתקוף את אדמו"ר הזקן,
איך "העין" לנהוג אחרת
ממה שכתב בעצמו בשו"ע
שלו), אלא הרב כוכבי,
תתנהג נא בהגינות גם
בויכוח.

דהרי כתב הלבוש (סי'
תר"מ ס"ד), מה שנהגו רובא
דעלמא לישון חוץ לסוכה
כבר אמרנו למעלה
שסומכין... שאין לכל אדם
כרים וכסתות שיוכל להביאם
תוך הסוכה, ואפילו יש לו,

על התורה ועל התמורה

אין כל אדם יכול למרוח בכל
לילה להביאם שם ולמחר
לפנותם — אין לך מצטער
גדול מזה".

ובהמשך דבריו דן שא"כ
הרי הסוכה פסולה מעיקרא
כיון שאינה ראוי לשינה,
וכמבואר בפוסקים, ומתרג'
"נראה לי, דעכשיו שרובן
אין נוהגין לישן בה, לא
מיפסל סוכה בכהאי גוונא
— כיון שבלא"ה אין ישנים
בה". (וע"ש מה שכתב בסי'
תרל"ט ס"ב).

ובשו"ע אדמו"ר הזקן
הביא פסק הלבוש (בס"ח
ובתוספת ביאור כדרכו):
"...ואפילו יש לו כרים אלא
שאי אפשר לו להכין להם
מקום בסוכה לכל ז' ימי
החג בענין שיצטרך למרוח
להוציאן מהסוכה בשעת
אכילה ולחזור ולהכניסן בעת
השינה והיא טירחא יתירה
ומצטער בטירחא זו, בענין
זהיתה לו טירחא כזו לישון
בביתו לא הו' ישן בביתו
אינו צריך לישון בסוכה,
שכל המצטער בשיבת
הסוכה פטור משיבתה".
עכ"ל.

קסז

ומעתה הגע בעצמך, האם
היה אדם מוכן לדור (אפילו
יום אחד) בבית, שבלכתו
לישון, עליו להוציא את
השולחן והכסאות החוצה
ולהכניס את המיטה וכליה
הביתה, ולמחרת בבוקר
לשוב ולהוציא את המיטה
ולהכניס שוב את השולחן
וכסאותו — הרי כל בר
דעת מבין שמדירה כזו הו'
נמלט כל עוד נשמתו בו!

נמצא שלמעשה כל
הסוכות (כמעט) השכיחות
כיום בעצם הפטור מהשינה
בהם ברור לחלוטין, (ייתכן
שגם סוכתו של הרב כוכבי
בעצמו פטור משינה מטעם
הנ"ל).

גם התעלם לצערי — הרב
כוכבי ממה שצוטטו כבר
דברי הרמ"א (סי' תרל"ט
ס"ב): "ומה שנוהגין להקל
עכשיו באין ישנים בסוכה
רק המדקדקין במצוות" וכו'.

ובדרכי משה הלשון:
"נתפשט המנהג" ובלבוש
הלשון: "מה שנהגו רובא
דעלמא לישון חוץ לסוכה".

נמצינו למדין מכ"ז:

(א) שמנהג זה אינו איזה חידוש שנתחדש בדורינו ע"י מאן דהוא, אלא שכבר הי' נהוג "רובא דעלמא" בדורו של המרדכי, הלבוש והרמ"א.

(ב) אף א' מגדולי הפוסקים הללו לא העלה על דעתו להגדיר ולהאשים את אלו שאינם יושנים בסוכה, "בעקירת מצות" סוכה, כפי שמעיו להעליל הרב כוכבי הנכבד, — ונגד מיו — על עדה קדושה כזו, שאין דוגמתם עוד, שמסרו את נפשם על קיום כל המצוות כולל מצות סוכה ברוסיא הסובייטית, כמו חסידי חב"ד!

(ג) הפוסקים הללו לא שללו כלל את המנהג, אלא בקשו למצוא טעם לדבר ומה שכ"ק אדמו"ר האמצעי נ"ע הסביר לחסידיו טעם על פי הסוד והקבלה "שאיך אפשר לישון במקיפין דבינה" (כמבואר בשיחת כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע בליל א' דסוכות תרצ"ט), זאת מכין שחסידים מהדרים

בישיבת סוכה גם כשפטורים מכך, וכמבואר בשו"ת מנחת אלעזר (חלק ד' סי' ל"ד) ובמשמרת שלום (סי' מ"ג ס"א), לפיכך לולא הפעם שעפ"י הסוד והקבלה היינו מחמירים ומהדרים בזה למרות הכל.

והנה לאחר כל מה שנתבאר לעיל מוזר מאד, ההתנשאות של הרב כוכבי הנכבד לדרוש ולהכתיב, שרק "רבנים ומורי הוראה ידועים" ישיבו לו על ה"קושיות" המחוצפות הללו, אני במקומו לא הייתי מעיז לדרוש זאת, והייתי בהחלט מסתפק במה שקבעו חז"ל "קבל את האמת ממי שאומר" ואני בהחלט מוכן לשמוע את דעתו של הרב כוכבי על מה שכתבתי למעלה אבל אנא, בהגינות וביושר, ומבלי להתעלם מדברים שלא נוחים ויקויים: "והאמת והשלום אהבו" (זכריה ח"ט).

שלמה הרצוג
"ערב שבת", ג' מנחם-אב
תשמ"ט (4.8.89)

מלמד דרדקי בדין שינה
בסוכה

מרגיש אני חובה להתערב בוויכוח בין הרב כוכבי לבין חלק מהקוראים וביניהם שלמה הרצוג — בענין שינה בסוכה, שלטענת הרב כוכבי נעקרה מצו זו ע"י ליובביטש. נדמה לי שבדברי שלמה הרצוג — המנסה להגן על חב"ד — יש צליל של רצינות ורצון לדעת האמת. על כן אנסה להסביר לו הענין ואקווה שיבין את דבריע ואסדר דברי לפי סדר הדברים שבמכתב הרצוג כדי שלא יתבלבלו לו הדברים. בתחילה כותב הרצוג שהרב כוכבי מתעלם בזדון מזה שאי שינה בסוכה ואי אכילה בסעודה ש' הוא כבר מנהג קדומין — שינה בסוכה ע"י האדמו"ר האמצעי שאמר "האיך אפשר ללכת לישון בסוכה כשיש מקיפין דבינה", ואי אכילה סעודה שלישית כבר נהגו בתקופת האדמו"ר הזקן וגם הוא עצמו נהג כך, זהו תוכן דברי שלמה הרצוג בנקודה זו.

על התורה ועל התמורה

אוי לו להרב כוכבי אם היה סומך על סיפורים ובדותות הנאמרים על האדמו"ר הזקן ועל סמך זה היה "מתקיפו". חלילה לנו לקבל לשה"ר ובפרט על ארזי הלבנון. רק פשוט הסיפור לא היה ולא נברא וגם משל לא היה.

ונסיים נקודה זו בדברי הרמב"ם (יסודי התורה פ"ט) "הא למדת שאין נביא ^{אצבעות השמים} לחדש דבר מעתה. לפיכך אם יעמוד איש... ויאמר שה' שלחו להוסיף מצוה או לקבוע מצוה או לפרש במצוה מן המצוות פירוש שלא שמענו ממושה, או שאמר שאותן המצוות שנצטוו בהן ישראל אינן לעולם ולדורי דורות אלא מצוות לפי זמן היו, הרי זה נביא שקר" וכו'.

ובהמשך מכתבך מביא אתה את דברי הלבוש והרמ"א ועוד, ומסכם אתה "שמנהג זה שלא לישון בסוכה אינו חידוש שנתחדש בדורנו ע"י מאן דהוא", לא מובנת לי התלבטותך הרי הרב כוכבי התייחס במכתבו לנקודה זו וכתב "שאכן כבר נהגו להקל והרוצה להחמיר

למושגי יסוד בדרכה של תורה ובפסיקתה. רוצה אתה שנמכים לפסק דין הבנוי על סיפורים מדורות שעברו, בו בזמן שזה סותר את ההלכה הכתובה שחור ע"ג לבן בפנינו. לא ולא! לא תהא תורה שלמה שלנו פחותה מענין גשמי של יושבי קרנות. נתאר לעצמנו לו היה הנידון ענין של חיים ומוות, ענין של מחלת הסרטן חלילה, האם לא היינו מבררים את התרופות בדיקה הרבה יותר רצינית משמועות הקלוטות מפה ומשם. (וגניזה חרסית תוכיח) ובפרט שהסיפורים והשמועות שעליהן מתבסמות ההלכות החדשות הן סותרות את אשר כתוב בשו"ע הרב עצמו. וכן בסידור אין זכר מזה. היתכן? לא ולא. הכרעת ההלכה לא תוכרע אלא ע"י ראיות מוצקות מהש"ם והזהר והפוסקים:

וכותב אתה במכתבך שהרב כוכבי אינו מתייחס לאדמו"ר הזקן "כנראה לא נוח לו לתקוף את האדמו"ר הזקן איך העיז לנהוג אחרת ממה שכתב בשו"ע שלו". לא לא חביבי שלמה הרצוג.

קסט

יחמיר כמבואר בפוסקים אך החב"דניקים חידשו שראוי להדר ולא לישון" א"כ הרי חידשו חידוש גדול (וכנראה שלא דייקת בדבריו).

ועוד כותב אתה, אף א' מגדולי הפוסקים לא העלה על דעתו להגדיר ולהאשים את אלו שאינם ישנים בסוכה "בעקירת מצוות סוכה": שוב כאן לא הבנת הענין, לא האשימו את חב"ד בעקירת המצווה משום שאינם ישנים. אלא משום שאומרים שמצווה זו לא נאמרה על המרגישים האור המקיף ושזה נתגלה לאחרונה. וזה אכן עוקר ועוקר, רח"ל.

ועוד כותב אתה "הפוסקים לא שללו כלל את המנהג אלא בקשו למצוא טעם לדבר". אבל ידידי "הטעם" הוא הוא הקובע את ההלכה ואת הקולא. והא ראייה שלפי הטעם של הרמ"א שכתב משום איש ואשתו על כן הוסיף הרמ"א "ויש להחמיר לישון עם אשתו בסוכה" ובזה יסתלק הסיבה שלא לישון בסוכה אבל לפי המרדכי שכתב משום מצטער אין להחמיר באופן זה, וגם

לפי הטעם שכתב המ"א יוצא חילוק דין אחר כמבואר במשנה ברורה ע"ש.

גם שמעתי ממשפחת ששונקין החב"דית שאמרו שהאדמו"ר האמצעי לא התכוון שלא ישנו בסוכה חלילה אלא התכוון לומר שאינו מתאים כביכול ללבוש פיז'מה ולהיכנס למטה, ואכן כך נהגו בבית הרב שהיו יושבים ועוסקים בתורה ונרדמו במקום מושבם בסוכה, אשרי חלקם.

אקווה שדברי יספיקו להבנת הדברים כי פשוטים הם בתכלית.

שמואל שדה

בקעה

"ערב שבת", כ"ד

מנחם-אב תשמ"ט (25.8.89).

שתיקה פהודאה (הבהרות וסיכומים)

מתוכן מבול התגובות "זהתירוצים" שהתקבלו בעקבות בקשתי הפשוטה וההגיונית — שעל חב"ד

להביא חוות דעת רבנים ידועים לענין, מה שזועקים נגדם על עקירת מצוות סוכה ומעודה ג' בשבת — כדרכה של תורה, וכן מחוסר תגובה ותירוץ כל שהיא מאישיות רבנית (אפי' מאלו המזוהים עם חב"ד — פוליטית). מוכח הדבר מעל כל צל של ספק שאכן אין להם כל מקור הלכתי לדבריהם. שהרי מי כמו חב"ד בפרסומת, מי כמו חב"ד המוכשרים להוציא מכתבי תהילה וחתומות מרבנים על כל חגיהם וימי הולדתם ונגד כל השמצות שמשמיצים אותם. וראה זה פלא, כאן נשתתקו הרעמים, אין ולו מכתב חוות דעת אחת מרב כל שהוא, האין זה אומר דרשני? האין זה פשוטו כמדרשו? האין כאן שתיקה כהודאה? על זה נאמר אפי'... בעל כרחו יענה אמן.

ואכן הדברים פשוטים וברורים עד למאוד. אין כאן מקום לשאלה. אין כאן מקום לתשובה ולפלפול. אין לדבריהם כל מקור הלכתי, ויש בדבריהם עקירת מצוות ללא כחל וללא סרק.

הבה נבהיר ונסכם את הדברים:

בתחילה ברצוני להגיב על הדברים החמורים שנכתב בע"ש פ' פנחס במכתב "באמת צריך סדר במחשבה". שם מגדיר הלה את הויכוח על סוכה ומעודה ג' וכדו' ב"סכסוכים ודעות פוליטיות". אינני יודע באיזו ישיבה למד כותב המכתב אם בכלל. אבל כנראה שזה ברור כיוון שסכסוכים ודעות פוליטיות נהפכים להלכות תורה (כמיהו יהודי ז"ל) הדרך פתוחה לאחר מכן להפוך הלכות תורה לדעות פוליטיות רח"ל. הוא אשר אמר רבינו ניסים בוידוי הגדול "את אשר אסרת היתרתי ואת אשר התרת אסרתי".

ועתה הסכיתו ושימעו כיצד בנוי דינם בענין סוכה:

הפסיקה בנויה על 5 שלבים. א. הרבי הקודם לא ישן בסוכה ועל כרחך לא משום שהיה חולה והיה קור גדול בחו"ל ומשום מצטער. "שהרי אצלו לא היה מגבלות גשמיים". ב. "כיוון

על התורה ועל התמורה

שמאיר בסוכה אור רוחני גדול האיך אפשר לישון בסוכה, ואדרבא ראוי לישון חוץ לסוכה. ג. "והא דע"פ הלכה אסור לישון חוץ לסוכה (דהרי אינו מצמער) הוא משום דהתורה על הרוב תדבר ורוב בני אדם אינם מרגישים באור. אבל בני אדם המרגישים באור עליהם לא נאמר האיסור של שינה חוץ לסוכה". ד. "כל הנ"ל שייך מעת גילוי תורת חב"ד שעניינה להמשיך פנימיות התורה" וכו'. ה. "גם החסידים שאינם מרגישים באור נמי ראוי להם לא לישון בסוכה משום שהם מקושרים לרבותינו נשיאינו — המרגישים באור המקיף": וא"כ ההיתר לא משום מצמער, ולא משום היתרים הלכתיים אחרים. אלא משום שהרבי מרגיש באור. ואינו מתאים לישון במקום כה קדוש! והחסידים נמי פטורים משום שהם מקושרים לרבי! והא דהתורה אסרה לישון חוץ לסוכה היינו לרוב בני אדם. ויש מצוות שחלק בעם ישראל אינו מצווה!!! ודבר זה נתגלה בגילוי תורת חב"ד!!!

וא"כ מה הדבר שחלק מהכותבים והקוראים משרבבים ומדמים כאן הלכות שונות ומנהגי קהילות שונות וכי נגד היתרם של הרמ"א הרמ"א והפ"ז אנו מוחים. וכי נגד מקילים בשינה בסוכה ע"פ טעמים הלכתיים שיש להם על מי לזמוך אנו נאבקים? מאבקינו ומלחמתינו היא נגד האומרים שאין מצוות שינה בסוכה, שזוהי עקירת מצוות. והדבר דומה לשעת סכנה של פיקוח נפש שמותר לחלל בו את השבת, ויאמרו האומרים שלא משום פקוח נפש אנו מחללין את השבת אלא משום שמצוות שבת במלה מן העולם. ודבר זה נתגלה לאחרונה. האין זו עקירת מצוות? האין זו עקירת "אני מאמין שזאת התורה לא תהא מוחלפת"? מה לזה ולחסידות רבנו דעלמא כולה? מה לזה ולקולא שמקילים קהילות בישראל. וכאילו כדי להשלים את הפזל, שולחים יד בגוף ההלכה ואומרים שגם "היתר הלכתי" יש כאן. והוא "שאלו שאינם מרגישים באור הרי מצמערם בזה שאינם מרגישים. ואלו

קנא

שאינם מצמערם גם מזה הרי מצמערם מדוע אינם מצמערם... וכמעט כל הפלפול הלזה יש גם במעודה שלישית, עבירה גוררת עבירה.

סוף דבר. אין כאן לא תורה ולא חסידות. ולולא שהיינו בדור שאין בו לא חכמה לא בינה ולא דעת, די היה לנו להגדיר את הדברים במילה אחת "ליצנות" אך בדור שפל זה מצאנו עוד כאלה המסתפקים בדבר זה. וע"כ מחובותינו להאריך בהם. והאמת שמטרת המלחמה אינו להחזירם למוטב. הם בדידהו ואנן בדידן. אך כדי שלא יהיה לתנועה — שצוברת עמדה — השפעה נאלצים אנו להיאבק לתקוע מחיצה של ברזל בינם לבין שומרי הדת כמסורה לנו מדור דור. איתא בחז"ל "הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין", גם אנו מחובותינו להתבונן האיך הגיעו שומרי תורה ומצווה לאן שהגיעו. האיך מלאו לבם לשלוח יד בקדשי ישראל הלא הוא התורה חיינו. מחובותינו להתבונן כדי שנדע להציב

לעצמנו משמרת למשמרת.

הרב יחיאל כוכבי
ירושלים

שאלה ללא מענה

בשבוע שעבר התפרסם דו שיח בין הרבי מחב"ד להרב כהנא. תחילתה של השיחה (מצד הרב כהנא) נסבה על השאלה הידועה על פסק חב"ד בעשרות השנים האחרונות לא לישון בסוכה אפי' כשאין טעם של מצטרע וכדו'. ובנוסף לכך "גם ראוי לא לישון בסוכה" כמו שכתבו בכתביהם.

כמדומני שדו-שיח זה היפנה אצל רבים, רבים מאוד את כל תשומת לבם. כי כל העת נשמעת הפענה מראשי וחסדי חב"ד "מדוע לא פונים ישירות לרבי ושואלים אותו שאלה זו? מדוע תוקפים ומשמיצים אותנו בלי לברר אצל הבעל דבר עצמו?"

והנה נזדמנה לפנינו הזדמנות פז. ליטאי מבן ומלידה כהרב כהנא. חניך

ישית מיר "הליטאית" פונה לרבי מחב"ד "ומעיו" לשאול אותו שאלה זו. השאלה המנסרת בחלל עולמינו זה עידן ועידנים.

קיווינו שעתה תימסר בוודאי התשובה המוסמכת. כי הלא מובן לכל שתשובה לשאלה זו מהרבי מחב"ד עצמו "לליטאי" ובמיוחד לליטאי מכובד כהרב כהנא וודאי תתפרסם בשיא הפירסום, וודאי תגיע לאוזני גדולי ומאורי ישראל.

והנה מה רבתה התמיהה בכפליים. השאלה נשארה ללא מענה!!!

ולמי שלא זוכר נצטט לו מספר ציטוטים מאותו דו שיח. אך נקדים שניכר היה מידת הדרך ארץ והכבוד מצד הרב כהנא לרבי לאורך כל השיחה, ולא היה בו שום חוצפה שיש בו כדי להכעיס או לעצבן.

והנה הציטוט: "הר"צ כהנא: מה שרציתי לשאול את הרבי שהיתה שמועה נוראה בנוגע לסוכה. לענין הסוכה שלא צריכים לישון.

אסור לישון. מה אני יכול למסור לבני תורה בענין זה? הרבי: אתם לא צריכים למסור להם מאומה. זה עניין שמחררי ריב אין להם מה לעשות, זה ענין שיודעים ממנו כבר 100 שנה... לא צריך חוצפה יותר גדולה מלהתעסק עכשיו עם הנושא של סוכה שיודעים זאת מהאדמו"ר האמצעי... והתנהג כך כי האדמו"ר הזקן נהג כך".

הא לכם כל פועני הפענות למיניהם "מדוע לא פונים ישירות לרבי", הנה פנו לרבי, ושאלו אותו מה מקור לראוי שלא לישון בסוכה, ההיפך מהמבואר בגמ' ופוסקים, ותשובתו שזההספוריה אומרת שזה כבר נהוג 100 שנה.

וכשהרב כהנא מתעקש וממשיך לשאול "זה כתוב בשולחן ערוך, בשוחן ערוך הרבז" משיבו הרבי ממערכת הידידות ששררה בין הגר"ח מוולזין להאדמו"ר האמצעי. וכמובן שהרב כהנא מתעקש שוב וממשיך לשאול "אז מה אפשר לענות להם?" הרבי: אני נותן לכם תשובה מוכנה

על התורה ועל התמורה

השני של המיתרם עומדים חסידי חב"ד ואומרים שהן אמנם כך מבואר בגמ' ופוסקים אבל אנו יודעים היסטוריה, וההיסטוריה מלמדת אותנו שכבר 100 שנים אין ישנים בסוכה וגם ראוי שלא לישון בסוכה. א"כ כיצד צריכים להתייחס לזה גדולי ומאורי הדור.

ובדרך אנב. כשעיינתי בדברי האדמו"ר האמצעי (שזה כל מקורם כפי שהם עצמם מעידים) ראיתי שהתבטא שם "האיך אפשר לישון במקיפים דבינה". ומזה למדו חסידי חב"ד בשנים האחרונות שכוונתו שביטל מצוות שינה בסוכה ועל זה מוסיפים שאם כך אמר ועשה האדמו"ר האמצעי ודאי שראה כך אצל אביו האדמו"ר הזקן. ופשוט שלא מניה ולא מקצתיה. האדמו"ר האמצעי התכוון רק להגדיל ולהראות מעלתה וקדושתו של סוכה

שזה כתוב, זה לא נושא שהתחדש היום, הר"צ כהנא: זה כבר מפעם. איפה, באיזה אני מתכוון בשלחן ערוך? וע"ז שוב משיבו הרבי ממערכת הידידות ששררה בין גדולי המתנגדים לאדמו"רי חב"ד.

וכאן הבן חוזר ושואל מה באמת לענות לבני תורה? מה אפשר להשיב למורי ההוראה ויושבי על מדין? כיצד יתייחסו לזה גדולי ומאורי הדור.

הנה לפנינו הלכה מוכרעת ופסוק מימות עולם. מגמ', ראשונים, פוסקים, אחרונים, עד לשו"ע. כולל שולחן ערוך הרב מהאדמו"ר הזקן מחב"ד, שחיוב שינה בסוכה כחיוב אכילה בסוכה, וכל מה שהקילו בשינה בסוכה אינו אלא משום הסיבות שפורטו בראשונים ובשו"ע ובשולחן ערוך הרב, כפסור מצער וכדו' ע"ש. ומצד

קעג

אבל ודאי שלא התכוון לבטל מצוות שינה בסוכה עד כדי לומר "שראוי לא לישון בסוכה", ואדרבה ברור שהלך בעקבות אביו האדמו"ר הזקן שכתב בשולחן ערוך שלו שעל אף הטעמים הנזכרים שם שאפשר להקל בשינה ראוי לכל יראי ה' להחמיר ולישון בסוכה.

והרבי מחב"ד בעצמו מעיד "בליקוטי שיחות" המדבר בענין זה "שלא מצינו הנהגה כזו (שלא לישון בסוכה) בדורות שלפני זה. גם לא אצל הגדולים שידעו מתורת הקבלה".

וידוע גם שהגר"י לנדא רבה של בני ברק זצ"ל בזמן בריאותו וכשלא היה לו הטעמים לפסור הנזכרים בשו"ע נהג לישון בסוכה ככל עמך בית ישראל וכמצווה עלינו בתורתנו הק'

א. נחום

ברגע האחרון

"י"א ניסן קשור עם התחלת הגילוי – הלידה –" (של משיח).

"דבר מלכות (פ' פקודי תשנ"ב)

בשנה זו תשנ"ב מיתוסף עילוי מיוחד לגבי ביאת המשיח שהרי בי"א בניסן מסתיימת שנת הצדי"ק הקשורה עם מזמור צדי"ק שבא לאחרי מזמור פ"ט שבו נאמר מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו שסיומו וחותמו קאי בשלמות השראת השכינה בביהמ"ק השלישי בדורינו דור השביעי (מהאדמו"ר הזקן) שהרי בו נשלמת פעולתו של משה רבינו גואל ראשון הוא גואל אחרון. וכן תהי' לנו שבי"א אדר 60 יום לפני י"א ניסן יושלם כבר הענין של י"א ניסן, ויום שלאחריו יום י"ב ניסן מרומו ל"ביום עשתי עשר יום נשיא לבני אשר". מאשר שמנה לחמו וטובל בשמן רגלו, מצאתי את דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו.

"ובהערות" כותב הרבי מקור למה שכתב שדור השביעי הוא זמן הגאולה, וז"ל: "ראה ד"ה באתי לגני דשנת תשי"א". וזו כידוע שיחתו הראשונה בעת הכתרתו לאדמורו"ת.

וכבר ידוע מה שאמר הרב מבריסק ז"ל, בשנת תשי"א, כשראה את השיחה הנ"ל "באתי לגני" "דער מישוגינער רעט זיך איין אז ער איז משיח" ואנו עוד נסבול ממנו בעתיד".

כמה גדולים דברי חכמים.

"אילו היינו בטוחים רק בתשעים ותשעה אחוז שמשיח עומד להגיע, היה אסור לנו באמת לצאת עם שלטים, כי אם חלילה לא יבא – אפילו חשש של אחוז אחד – יכולות להיות לזה תוצאות חמורות. אבל עכשיו יש לנו נבואה שמשיח עומד להגיע, ופירוש הדבר שזה בטחון של מאה אחוז, ולכן לא רק מותר לנו, אלא מוטל עלינו להפוך את העולם בבשורה שמשיח עומד להגיע. הרבי שליט"א מנבא לנו את זה כדי שכל כלל ישראל יידע ויתכונן, ולא כדי לגלות לנו סודות שישארו בחדר..."

"ויש הסבר אחר, עפ"י משל על בן שרצה שאביו יתן לו תפוח והאבא לא נותן, מה עשה הבן? בירך "בורא פרי העץ" ולאבא לא היתה ברירה והיה חייב לתת לו את התפוח כדי שלא יכשל בברכה לבטלה... לפי הסבר זה הענין של ההכרזה על ה"קיצין" הוא בעצם "פריק" שנועד כביכול להכריח את הקב"ה להביא את הגאולה"

"...ואין דרך חזרה להקב"ה מזה"

אלון כבות

"ישראל אע"פ שחטא ישראל הוא". בדרך צחות. ישראל אע"פ שחטא ומצוה באופנים מסוימים אפי' לשונאו, אך אל ישכח שישראל הוא ויש להשים אל לבו צער על אבדן בן לאומה הישראלית. על בנים תועים שאיבדו דרך שדרכו בו אבותיהם מימות עולם.

עם התוכחה אשר מחויבים אנו בה. עם תוקף המלחמה נגד מהרסייך ומחריבייך אשר ממך יצאו. נבכה בסתר לבנו על בנים אובדים.

ובמיוחד נציב אלון כבות על מנהיגם של תנועת חב"ד ברוד האחרון.

נתבונן נא בהפסד שהפסיד עמו ישראל איש דגול כזה. לו הלך בדרך אבות. לו עמל בתורה כמסורה. לו תורתו בלנו מימי חרפו. הרי לא רחק הדבר — שכיחד עם רב מרצו. עם זכרוננו הפינומינלי, ושאר כשרונותיו — שהיה לאחד מגדולי הרוד האמיתיים. "והנה עלוי גדול הוא לבריות כולם, בהיותם משמשי האדם השלם המקודש בקדושתו יתברך" (מסילת ישרים)

חבל על דאברין

ובכן נשא לבבנו אל כפים אל קל בשמים. הוא ישמור לנו את פליטת חכמינו המקיימים סוכת חכמתנו הנופלת, ה' שמרם ויחיים יאושר בארץ חלקם. ונתפלל בלשון חכמינו: יה"ר מלאש"ב, לקיים בני חכמי ישראל הם ונשיהם ובניהם ובנותיהם ותלמידיהם ותלמידי תלמידיהם ככל מקומות מושבותיהם ונאמר אמן.

...אין אדם שאין בו מרץ המאכף עליו לעשות מה. ומחם בעלי מרץ כביר לא ידעו שליו ורדם. ואלה בעלי מרץ ששעו בהם רבותיהם בימי חרפם ולא גדלום בעמל התורה. רב מרצם ימציאו להם בהכרח המצאות בדויות שכליות ומדעיות כדי לרוות צמאונם המרצי כטבעת נפש שוקקת למדע ולנועם הגיוני. והיות ששכלם חוק וחכמת התורה אין בהם יצוא בתגיונם תורה חדשה ומצוות חדשות. ואמנם לפי דעתם הן הנה המצוות והיא התורה. והם שמחים משנה ששון על שוכו להאיר עינים בתורה. כי אמנם לא יושג אמתה אור התורה בציור המחשבה רק לעמלים פה ומועמיה מתקה ידוע צוף טעמה. ובגודל האדם ככשרונותיו חסגוליות פן יגדל החפסד המרובה בפה שנשארו חוץ לכותלי בית המדרש של התלמוד שאין לך מידה גדולה ממנו ותחת אשר חסר לנפשו חכמת השכל ודעת והחסיר לדורו חכם ונבון עוד יוסיף להביא שיטות בדויות וחכמות מווישות. ומעמיד תלמידים לשכתת התורה ולגליוה מדרך מישרים.